د کتاب معرفي

د کتاب نوم: پیغام دویم (دویم ټوک)

لیکوال: زبیر افغان

د نشر کال: ۲۰۲۲م

د کتاب ټول حقوق له **پېروز د دیني مطالعاتو او څېړنو بنسټ** سره خوندي دي.

پېروز د دیني مطالعاتو او څېړنو بنسټ

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

سريزه 7
نورو ته زمورږ د واعظانو لار ښوونې 9
پر شرعي تفسير د کلتور اغېز 13
پرده له ميرمنو د حق اخيستلو پلمه 19
په شخړو کې راګير ولس ته! 24
په غونډو کې د قران کريم تلاوت 32
په قران د پوهېدنې اصول او تفسيري تګلاره 37
په منصوصي مسايلو د پوهاوي لپاره 40
په نصاب کې تر وخت تېر موضوعات.. 45
د انځور اخيستلو شرعي حيثيت 50
له اوسني افغان دولت سره جنګ زمورږ په ګټه دی او که تعامل؟........... 54
د تکبر مفهوم 60
د ثواب او عذاب نيمګړی تفسير 63
د جمعې او اختر خطبې 69
د دين او شريعت په تفسير کې تېروتنې... 73
د ميرمنو مشري او پر ښځو د نارينه د سپرستۍ سهي تفسير 78
د نورو له عمل سره د خپلې ايډيالوژۍ پرتله 83

(c) ketabton.com: The Digital Library

ب فهرست/

د یوه ناسم فقهي اصل سمونه...85
شرعي حرام که قانوني ممنوع؟...88
صبر او توکل...93
قران کریم نثر دی که شعر؟...101
له دین او شریعته ناسم تفسیر لاملونه.....................................107
له قبیلوي پېژندګلوي تر ملي 115
له مادیت څخه محرومه ټولنه 121
له محرم پرته د میرمنو سفر 126
مذهبي و نامذهبي...132
مومن او مسلمان څوک دي؟...137
د حدودو نفاذ د چا مسوولیت؟..140
د سود مفهوم اود شرعي نصوصو وضاحت 150
یو محور یو تعبیر..161
عاشورا په روایاتو کې...172
په اسلام کې د مرېیتوب او اسارت قانون..................................178
د مشرکینو اولاد، بېلابېل اندونه (څېړنیز جاج).......................188
د اسلامي ثقافت په اړه زما اند 200
لغوي مانا 200
اصطلاحي مانا: 201

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست/

دین د انسان لپاره دی که انسان د دین؟.......................................209

یا هم انسان وسیله دی که هدف؟ 209

په اسلامي دعوت کې د کتاب مقام 215

مقدس کتابونه...215

صحیفې او حدیثي کتابونه 218

په دعوت کې د کتاب اغېز 220

د کتاب پیغام 221

د دیني تعبیر د نړۍ والې ادارې اړتیا 223

په کومو حالاتو کې هدف وسیله توجیه کوي؟ 227

منځلاریتوب (وسطیت) 231

لغوي و اصطلاحي معنا: 231

منځلاریتوب په قران او سنت کې:..232

لنډیز: 238

د نارینه او ښځو یوځایي زدکړې...239

د حاکمیت د بېلابېلو مفاهیمو توضیح..247

د قربانۍ اساسي هدف 254

د دعا اهمیت او اغېز 260

د تکفیر وبا...266

لغوي او شرعي مفهوم:...266

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثفهرست/

له شرعي اړخه د تکفير قباحت: 267
په دې اړه د علماؤ نظرونه:...270
د تکفير په اړه د اهل سنتو اصل:..271
اسباب يې: 273
نتيجه:...275
موږ ته له دينه د واحد تفسير اړتيا 277
د شريعت او اخلاقو اړيکه 282
د کربوړي وژل، ثواب که خطا؟...293
مراجع...303

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

له الله سره مناسب حمد او لایق ثنا و صفت ټول د هغه متعال ذات دي او بې پایانه درود و سلام دې د هغه پر وروستي مهربانه رسول وي.

دغه کتاب زما د بېلابېلو مقاله ټولګه ده چې زیاتره یې پر دیني موضوعاتو لیکل شوې دي، ځینې که یې ټولنیزه او تاریخي محتوا ولري، بیا هم په یو نه یو ډول له دین سره اړیکه یې حتمن موجوده وي. په دې لحاض یې ګواګې ټوله محتوا له دیني موضوعاتو سره اړه لري.

دا مقالې زما د کلونو د زیار، لوست او هڅو نتیجه ده، په لیکنه کې زه د یوه خاص فکري مکتب پیروي نه کوم، نه د یوه ځانګړي فکري مکتب مقابلې او ټکولو ته مې کار ویلی. بلکې یوازې مې د خپل فکر لیدلوری لیکلی دی، هره مقاله د هغې خاصې موضوع په باب یوازې زما د فکر نمایندګي کوي، له دې هاخوا نه د یوه خاص فکري مکتب ملاتړ پکې شته او نه یې د رد په پار کښل شوې دي.

ځینې مقالې یې په تاند ویبسایټ کې خپرې شوې هم دي او زیاتره یې تر اوسه نه دي نشر شوې. د کتاب اوډنه د ځانګړې تګلارې له مخې نه ده شوې، دا پوښتنه ما له ځان سره نه ده کړې چې دغه مقاله ولې د کتاب په سر کې ده او هغه یې په اخیر کې؟ دا فکر مې هم نه دی کړی چې تر دې پلانۍ مقالې وروسته دې هغه پلانۍ راوړل شي چې د دوی ترمنځ خاص ارتباط موجود دی، داسې هیڅ نه دي شوي، بلکې څنګه چې راته اسانه وه، په هماغه بڼه مې د کتاب په بڼه اوډلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هرې مقالې په اخیر کې سرچینې راغلې دي او د کتاب په اخیر کې مې ټول هغه مراجع معرفي کړي دي چې ما د لیکنو مهال ور نه ګټه اخیستې ده. زه د مطالبو په پیدا کولو کې زیاتره د مکتبې شاملې له کتابونو ګټه اخلم، نو د کتابونو معرفي هم له مکتبې شاملې څخه ور کوم.

زبیر افغان

۲۷/۳/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو ته زمور د واعظانو لار ښوونې

زمور د ټولنې ناصحان په خپل وعظ کې هر وخت بل ته نصیحت کوي، د خپل نصیحت په ډېره وړه برخه خپله عمل نه کوي. بل ته د خیرات توصیه کوي، خپله خیرات نه کوي، بل ته له تجسسه د ځان ساتنې توصیه کوي، خپله په ټول کلي پسې تجسس کوي، نورو ته د اخلاقیاتو فضیلتونه بیانوي، خپله د بد اخلاقۍ نمونې وي.
زمور په سیمه کې یو متل دی وایي: که ملا ویل هغه کوه او که ده کول هغه مه کوه. یا وایي: قاضي خپله بد کاري کوله او نورو ته یې لارښوونه کوله.
دا متلونه له دې امله پسې ویل شوي دي چې زمور د ټولنې ملا، واعظ، قاضي و خطیب خلکو ته د ښو توصیه کوي، خو په خپلو ویناوو او نصیحتونو عمل نه کوي. خلك جنګو ته تشویقوي، نه خپله ورسره ځي او نه د خپلې کورنۍ کسان پکې لیږي، یوازې د بل زامن ورته مستوي.
ځانونه د رسول الله ص صلی الله علیه وسلم وارثان بولي، خو یوازې د هغې وینا په کولو کې چې دوی ته یې ګټه رسېږي. رسول الله ص ص زکات نه خوړی دوی زکات ته په لین کې ولاړ وي، رسول الله ص ص به خپله خیراتونه کول، دوی د نورو خیراتونو ته سترګې نیولې وي، رسول الله ص ص به خپله سرسایه ور کوله، دوی د نورو سرسایې په جیب کې اچوي، رسول الله ص ص به د بل مړي قرض پر خپله غاړه اخیستی، زمور هغه که پوروړی هم وي، دوی یې د اسقاط په اخیستو او خیرات کولو، ختم کولو نور پسې وشکوي. رسول الله ص ص تر هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا مخکې خپله د قربانۍ ځای ته تلې جهاد يې کاوه، دوی يوازې نور ور ته مستوي. رسول الله ص ص د اخلاقو نمونه وه، د خلکو يې خيال ساتی حتا په لمانځه کې هم د قوم خيال ور سره و، د يوه ماشوم په ژړا يې د سهار لمونځ د ماښام د لمانځه په شان لنډ ور کړی دی، نورو ته يې توصيه کړې ده چې د امامت په وخت کې د کمزوري، اړمن او مريض خيال وساتئ. رسول الله ص ص د مړي کورنۍ سره غمرازي کړې ده، د مړي کورنۍ ته يې د خوراک ور کولو توصيه کړې ده، خو دوی د مړي پر کور ناست وي، له حلالو يې خلاص کړي.

د خپلې وينا او عمل د تضاد له امله يې اوس ويناوې او خطبې بې اغېزې شوې دي، په نه اغېز کې يې ښايي نور عوامل هم دخل ولري، اما که ټول عوامل يې شمار شي، يو به يې حتمي دغه وي.

زموږ د نصيحت تګلاره داده چې په تريو تندي، لوړ اواز او سختو کليمو نورو ته خطاب کوه، درته ناست خلک مخاطب کړه، ځينې کسان چې د واعظ تر نظر بد ورځي، ښه يې تحقير کړي، حتا داسې واعظان لا هم شته چې د مسجد په کوم کونج کې به هغه کس ناست و چې د ده به بد ځني کيدل، له منبره به يې هغه کونج ته لاس نيولی و، د لاس په اشارې به يې ويل چې دغسې او هغسې مه کوئ، دا بد کارونه دي، خلګ يې پوه کول چې دغه بد کارونه دغه سړ کوي.

خلکو ته وايي دنيا د خدای په وړاندې هيڅ حيثيت نه لري، تاسو هم ډېر وخت مه ور کوئ، پر خدای توکل وکړئ، خدای مو له لوږې نه مړه کوي. خو همدغه واعظ صاحب به د کلي د ملک تر بل هر چا ډېر لحاظ کوي، د ماړه او شتمن ډېر خيال به ساتي، دومره غوړه مالي به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره کوي چې حتا ماشوم به هم په پوهیږي او تر دې اندازې به بد ښکاري چې د ده پر ځای به بل کس د ده په غوږه مالي شرمیږي.

خلك چې د هغه د وینا او عمل فاراډوکس ویني، بیا به ښه د هغه وینا تاثیر پر وکړي. دا خبره سمه ده چې دنیا به خدای ته حیثیت نه لري، اما دا چیرې دي چې خلك دې ډیر وخت نه ور کوي؟ دا چیرې راغلي دي چې له لوږې انسان نه مري؟ موږ خو اوس په نړۍ کې د میلیونه انسانان وینو چې له لوږې سره مخ دي او نړۍ وال یې لاس نیوی کوي، اول کتار کې یې موږ خپله ولاړ یو.

خدای ته د دنیا نه اهمیت دا نه معنا چې موږ ته بې هم نه لري، ځکه موږ په همدې دنیا ژوندي یو. خیرات په همدې دنیا کې کوو، زکات ور کوو، حج په کوو، د بل کس لاس نیوی په کوو، لنډه دا چې دنیا او اخرت په ابادوو. خدای ورته اړتیا نه لري، ځکه ورته بې اهمیته ده، هغه چې اړتیا نه لري له دې امله خدای دی، که یې زموږ په شان اړتیاوې وای، بیا به خدای نه وای؛ البته زه چې یو اړمن انسان یم، اړتیا لرم، نو له دې امله دنیا ته وخت ور کوم، حیثیت راته لري، او دغه خدای امر راته کړی دی بیا په حلاله طریقه ګټلې دنیا یې خپل فضل بللې ده، نو زه څنګه دنیا ته وخت ونه کړم؟ او ما ته دې حیثیت ونه لري؟

هدف باید یوازې د بل د اصلاح او یا پر بل نیوکه نه وي، تر هر څه لومړی انسان ته د خپل ځان اصلاح په ګټه ورځي، بل ته ښوونه او خپله د هغې مخالفت د خطیب خپل حیثیت د نورو په نظر کې کموي، له وخت او مکان سره متضادې خبرې د هغه علمي او ټولنیز حیثیت تر پوښتنې لاندې راولي، د موضوعاتو داسې تشریح چې نه د هغه وخت چاپیریال، سیاق و سباق، شانزول او شانورود، د اوس وخت غوښتنې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولنه، کلتور، وخت او ځای او د نوي عصر چېلنجونه په نظر کې ونیول شي او نه خلکو په قانع کړای شي، تر ګټه یې تاوان څو چنده زیات دی، تر دې چې خطیب صاحب خلکو ته بیان ونه کړي، هم زموږ د ټولنې په ګټه دی، مه د دین او هم د خطیب په خپله. د وخت غوښتنه ده چې خطیبان او ویناوال مو باید په فکري او فزیکي لحاظ نور اپډیټ شي، پر همدې حال یې جام پاته کېدل د ټولنې، دین او خطیبانو په کامل زیان وینم.

۲۴/۳/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر شرعي تفسير د کلتور اغېز

نوټ: دين او شرعيت په خپل اصل نازل شوي شکل ايډيالوژي نه شي بلل کېدلای، اما که انسان له هغو تفسير وکړي، بيا ايډيالوژي بلل کېږي، ځکه چې هغه اصل شکل يې نه پاتېږي، حتمن د انسان خپله مالګه لږ ور ګډېږي، که نه د لمانځه کيفيت در واخلئ چې څنګه د يوه مسلمان له بل سره توپير لري، د خدای رسول به حتمن يو رقم کړی وي، خو اوس د بشري مالګې ور ګډېدو کيسه دغه ځای ته رسولې ده، نو دلته د ايډيالوژۍ نوم په دغه معنا استعمال شوی دی.

يوه ايډيالوژي چې د يوه کلتور په غېږ کې را پيدا شي، همدلته وده وکړي او همدلته د عمل جامه ور واغوستل شي؛ د هغې تفسير که نورو ژبو ته کېږي، په بله ټولنه کې هغه وړاندې کېږي او د يو بل کلتور غوښتنې و اغېزې پر اضافه کېږي، دا به د هغې ايډيالوژي پر اصل څېره او سم تفسير حتمن داسې تاثير کوي چې له خپله مسيره او ليکې يې ممکن بل لور ته واړوي.

اسلامي دين و شريعت هم په يوه ټولنه کې نازل شوي دي، همالته د کمال پوړۍ ته رسېدلي او عملي بېلګه يې هم د هغې ټولنې وړاندې کېږي. دلته دوه شيان مهم دي، يو د هغې ټولنې خپل کلتور دی چې د نزول، تکميل او تعميل مهال پام ورته کېږي او بل همدغه د يوه کلتور په غېږ کې پالل شوی قانون، شريعت او ايډيالوژي که بلې ټولنې ته وړل کېږي، د هغې ټولنې کلتور همداسې خپل تاثير پر کوي، خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتنې لري او اړتیاوې یې شته لکه د اولې ټولنې کلتور چې خپل اغېز کړی و، غوښتنو ته یې پام شوی او اړتیاوې یې پوره شوې وې.

اوس موږ له بلې ستونزې سره مخ کېږو، د اولې ټولنې له کلتور څخه موږ پردي یو، په ایډیالوژي کې د هغې ټولنې کلتوري مسایل، اړتیاوې او غوښتنې په نظر کې نیول شوې دي، موږ که خپلې ټولنې ته هغه ایډیالوژي واردوو؛ لومړی به څنګه کلتوري مسایل له اصلي مسایلو سره تفکیک کوو، دویم د هغوی غوښتنې زموږ له هغو سره توپیر لري، اوس به په تفسیر کې خپلې غوښتنې ور ننباسو او که به د هماغو په حکایت بسنه کوو او دریم زموږ اړتیاوې هم ډېرې شوې او هم ځنې بېلې دي، د غوښتنو په برخه کې له احکامو او مسایلو سره به څه ډول چلند کېږي؟

غیر عرب د عربو کلتوري مسایل په اسانه نه شي بېلولای، له دې امله د شریعت په تفسیر کې تر ننه هم عربي کلتوري مسایل پاته دي. په داسې حال کې چې قران کریم رسول په هغو احکامو و مسایلو کې غوره نمونه بللی دی چې د خدای له لوري یې راوړي وي(احزاب: ۲۱)، نه هغه فطري اعمال لکه خوراک، تګ، جامه اغوستل، ناسته پاسته، ولاړه، روغبړ او داسې نور اعمال چې هر انسان یې له هدایت پرته هم کولای شي.

د هغه وخت د عربي طبابت موافق چې په احادیثو کې څه لارښوونې راغلې دي، نن زموږ ځینې کسان د نبوي طب په نامه د هغو لارښونو تابعداري کوي او فکر کوي چې د شریعت طبابت تر عصري طبابت غوره دی، که څوک یې ورسره په بېلګو خبره وکړي، هغه ګمراه بولي؛ په داسې حال کې چې نه په شریعت کې د نبوي طب په نامه څه شته او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه يې د تابعدارۍ امر شوی دی، نه قرآن کريم د طبابت کتاب دی، د طب برخه انسان په خپله تجربه زده کولای شي، قرآن د هغه شي لارښوونه کوي چې انسان يې په تجربه نه شي زده کولای، له دې امله قرآن کريم پر هماغو مسايلو تمرکز کړی دی. نو د نبوي طب په نامه کومه پديده په شريعت کې نه وه او نه شته، اما زموږ په فهم کې تېروتنه ده.

لومړی بايد دا زده شي چې په شريعت کې موږ د رسول الله ص صلى الله عليه وسلم پيرو يو نه په کلتوري او فطري کارونو کې او نه د علم په هغه برخه کې چې په تجربه تر لاسه کېږي، لکه ساينس. قرآن نه د کلتور کتاب دی، نه د فطري کارونو د ښودنې او نه د ساينس. اما له دې هم انکار نه شي کېدلای چې په قرآن کريم او نبوي احاديثو کې د دې هر يوه د ځينو بېلګو ذکر هم شته. قرآن بشري ټولنې ته د يوه شرعي قانون په توګه راغلی دی هغه ټولنه چې کلتور، فطرت او ساينس يې د ژوند نه جلاکېدونکې اجزاوې وې او دي؛ له دې امله قرآن کريم د خلکو د پوهاوي، استدلال او قناعت په برخه کې د هره يوه يادونه کړې ده. دغه يادونه نو د دې سبب بايد نه شي چې کلتور د قرآن په رڼا کې تعريف شي، نه هم د دې چې فطري کارونه دې موږ ته قرآن کريم را زده کړي، يا دې ساينس په قرآن کريم کې ولټول شي.

انسان په خپله پوهه کې تر اوسه دومره کمزورى دی چې د هغه پر پوهه د چاپيريال او خپل رواني حالت اغېزو مخه نه شي نيولای او ډېری کسان د خپل علم په مټ ټولنې ته د يوې ايډيالوژۍ پر تفسير چې يې چاپيريال او رواني حالت تاثير کړی وي، په هغه نه پوهېږي او نه دا درک لري چې بشر په دغسې يوه حالت کې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې موږ په دې برخه کې ناتوانه یو یا هم د اړتیا له مخې دا کار کوو، نو باید د شریعت مسایل د ماهیت له مخې پر دوو برخو ووېشو:
یو: هغه مسایل چې عبادتي او تعبدي اړخ یې پر ټولنیز او کلتوري ډېر وي، لکه: لمونځ، اودس، روژه، حج او... د شریعت د دې مسلو په تفسیر کې باید تر بشري وسه هڅه وشي د شریعت پر متن او عملي تواتر اتکا وشي.
دویم: هغه مسایل دي چې کلتوري او ټولنیز اړخ یې ډېر وي، لکه: نکاح، فاتحه یا تعزیت، د جنازې او مړي ښخولو مراسم، د خوشالۍ مراسم که څه هم اخترونه وي او... د دې مسایلو په تفسیر کې دې ټولنې، د عربو کلتور او زموږ د ټولنې کلتور ته له اوله سره پام وشي، ځکه په دې برخه کې د عربو کلتور هم خپل پوره اغېز کړی دی، زموږ کلتور یې هم کوي، نو تفسیر یې باید داسې وشي چې اساسي هدف پکې له منځه ولاړ نه شي، نور که شکل او بڼه یې بدله شي هم پروا نه کوي، خو باید زموږ له کلتور سره اړخ ولګوي، د شریعت اساسي هدف لاس ته راشي او ټولنیز حساسیتونه ونه پاروي. مثلن: په نکاح کې ایجاب و قبول دی، شرعي اړخ لري، لمانځل، ډلونه، درېې، میلمستیا، خپل و ناخپل رابلل، یوه ورځ یا څو ورځې لمانځل یې کلتوري مسایل دي چې باید د شریعت له اړخه ګوتې پکې ونه وهل شي او نه پر خلکو خپلې خوښې حرامې کړل شي.
تعزیت کې هدف له نورو سره غمشریکي او هغوی ته تسلیت دی، بڼه یې لازمي نه ده چې څنګه باید ورکول شي، ځکه دلته کلتور دومره ژور اغېز کړی دی چې که له هغه پېژندل شوي کلتوري ډول پرته تعزیت ور هم کړای شي، ممکن د خلکو د خپګان سبب شي. ما په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه، کندهار او کابل کې د خلکو د تعزیت ډولونه له نږدې لیدلي دي؛ ټول پښتانه دي، اما ډولونو یې ډېر توپیر سره در لود، که په کابل کې یو څوک دغه ټکی درک نه کړي، په لوی لاس د خلکو غټې ټولۍ ته ورشي او د کوټې له رواج سره سم تعزیت ور ته وړاندې کړي، نو امکان لري چې هم په دې تعزیتي غونډه کې د شخړې سبب شي او هم که دا کسان د خپلوۍ یا انډیوالۍ اړیکې سره ولري، پر هغو منفي تاثیر وکړي. د شریعت هدف تسلیت دی، دا که د رواج سره سم نه شي، نو د تسلیت پر ځای د لا غمجن کېدو سبب کېږي او د شریعت هدف له منځه ځي.

جنازه او مړی ښخول د کیفیت له مخې حتمن توپیر سره لري، شرعي هدف یې انسان ته درناوی، ژر ښخول دي چې بوی ونه کړي او دخلکو په وړاندې خراب نه شي څو بشري کرامت ته یې صدمه ورسېږي، دا چې څنگه یې ښخوي، د خلکو له رواج سره تعلق لري، د شریعت په نوم باید د عربي کلتور د مړي ښخولو بڼې پر ونه تپل شي.

اخترونه دوه اړخه لري، یو یې شرعي اړخ دی چې لمونځ پکې کېږي، حج پکې شته، سرسایه او قرباني لري، دا اړخ یې پر خپل ځای، له دې ماسیوا څو ورځې لمانځل یې، د اختر مبارکي ور کول، نوې جامې اغوستل، میلمستیاوې کول، له خپل رواج او کلتور سره سم اختر او نورې خوشالۍ لمانځل باید د شرعي تفسیر په نوم پر خلکو حرام نه شي، خلک پرېښودل شي چې خوشالۍ ولمانځي او انسان ته خوشالي ور کول خپله یو هدف دی چې په گڼو بانو یې د تروړلو لپاره آگاهانه او ناآگاهانه تر مقدس چتر لاندې کار ونه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په اند لومړی باید په شرعي تفسیر کې د احکامو ماهیت او شکل سره تفکیک شي، د شریعت تر ډېره حده ټینګار پر ماهیت وي نه پر شکل، یوه مهمه نکته بیا دا هم ده چې احکام په خپل منځ کې هم توپیر سره لري، پر ځینو یې عبادتي صبغه غوړېدلې وي او پر نورو یې کلتوري و ټولنیزه، د تعبدي مسایلو په ماهیت او شکل کې دې لاسوهنه نه کیږي، لمونځ دې په هغه بڼه وشي چې شرعي متونو او د اسلامي امت عملي تواتر ځنګه رانقل کړی وي، اما د تعزیت په برخه کې دې یوه خاصه بڼه پر خلکو نه تحمیلیږي چې د تسلیت پر ځای ناست کسان درسره په مناظره اخته شي او تر تسلیت ورکولو په دې خوشاله شي چې مه یې راکوه زما د غم پر ځای جنجال مه راته جوړوه. دلته هدف ډاډ ورکول او ځان ورسره په غم کې شریک ګڼل دي، دغه هدف چې په هره بڼه تر لاسه کیږي، باید مخه یې ونه نیول شي او د شریعت په نوم د خلکو ترمنځ د شخړو او خپګان اسباب مهیا نه شي.

۱۹/۲/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرده له میرمنو د حق اخیستلو پلمه

د پردې مسله، په عمومي ډول د مسلمانانو لپاره او په خاص ډول د پښتنو لپاره له دې امله ډېره جنجالي مسله ده چې تر ډېره حده د هغې پر تفسیر د کلتور او فرهنګ اغېز پرې وتلی دی.
له دې مسلې سره داسې چلند نه دی شوی چې یوازې شرعي متن یې په اړه څه ویلي وي، هغو ته په کتو د مسلې ماهیت بیان شي. دا کار د انسان لپاره ګران هم دی؛ ځکه انسان په خپل تفسیر کې خود مختاره نه دی، بلکې محدودیتونه لري. د وخت، ځای، ټولنې، رواج، علم زیاتوالی او کموالی، شخصي ـ رواني صفات، ملګري، خطرونه او اقتصادي ستونزې ټول هغه محدودیتونه دي چې د انسان پر تفسیر خپل اغېز پرېږدي.
اما که هر څومره په دې پوښو کې د پردې مسله ونغښتل شي، موږ یې په تفسیر کې بیخي ډېر افراط کړی دی. زه دلته د دې مسلې پر ماهیت خبرې نه کوم، ممکن ټولنو او وختو ته په کتو څوک پرده یوازې پړونی بولي، څوک یې د اوس وخت تور حجاب وبولي او څوک یې شنه چادري و ګڼي؛ د هر چا د پردې تفسیر ته په احترام، خو داسې باید ونه شي چې پرده له ښځو د حقونو اخیستلو بانه شي.
میرمن چې په ټولنه کې د پردې هر مجسم تفسیر غوره کوي، د هغوی خپل واک دی، اما نارینه حق نه لري چې د پردې په بانه د هغو زدکړې محدودې کړي، له کاره یې منعه کړي، په مسجد کې او عیدګاه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلمانځه ځای ورته جوړ نه کړي، بازار ته له راوتلو يې بندېز کړي او داسې نور موارد.

په دې مسله کې شرعي اړخ او کلتوري اړخ يو له بل سره غبرګ شوي دي. د يوې پديدې په اړه هغه وخت نظر ور کول يا نيوکه کول ډېر سخت شي چې هم ديني جنبه ولري او هم کلتوري. زموږ د ټولنې حجاب دواړه اړخونه خپل کړي دي، هر شی که وي، نوم د پردې ور کول کيږي، اما د پردې عملي بڼه تر شرعي صبغې کلتوري هغې ته ډېره نژدې ده.

ستونزه دلته ده که د اصلاح له امله د اوسنيو چادريو بديل وغوښتل شي هم خلک اوازې ګډې کړي چې پرده نه مني. که په پرده کې د مخ پټولو مسله مطرح شي، بيا هم له ورته غبرګون سره انسان مخېږي، په داسې حال کې چې دا له ډېره وخته د پوهانو ترمنځ اختلافي پاته شوې ده.

ستونزې به په ډېرو مواردو کې وي، هم به د دې مسلې د ماهيت په بيان کې وي، هم به د خلکو په درک کې وي، هم به د موضوع په دوه جانبي بعدونو کې وي؛ خو زما په نظر لويه ستونزه له شرعي -کلتوري يا يوازې شرعي يا هم يوازې کلتوري مسلو سره احساساتي چلند خرابه کړې ده.

شريعت د يو چا شخصي ملکيت نه دی چې بل څوک پکې د خبرې حق نه لري او نه هم کلتور شخصي ملکيت دی. شريعت هم د ټولنې لپاره دی او کلتور هم ټولنه پنځوي. ستونزه دلته را پيدا شي چې موږ له دې دواړو سره داسې چلند کوو لکه زموږ شخصي ملکيتونه چې وي؛ که يو څوک په ديني يا کلتوري مسله کې له عمومي رواجي ذهنيت څخه يو څه جلا نظر ور کړي، خلک داسې غبرګون ښيي لکه د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شخصي ګټې ته چې زيان رسېدلی وي، نه يـوازې نظـر بـه يـې سـخت وي، بلکې کنځل، ټاپې وهل او حتا د فزيکي زيان رسـولو ګواښـونه او ان ګواښ عملي کول ورسره مله وي.

د ټـولنې ځيـنې برخـورد هـم د دې سـبب شـوی دی چـې د جنجـالي موضوعاتو او مسلو په اړه عام بحثونه ونه شي، خلـک نـوک نيـولي پـه دغسې مواردو کې نظر ښکاره کوي، يا يې هم په دومره پوښونو کې پټ کړي چې خلک يې ځنې را ايستلای نه شي.

د پردې پر شرعي اړخ ما تر اوسه کوم بيان/ليکنه ونـه ليـدل چـې د دې موضوع ماهيت يې تر خپله وسه روښـانه کـړی وي، پـه دې اړه راغـلي اياتونـه او حديثونـه يـې يـو پـه بـل پسـې راوړي، ترجمـه کـړي او لـه مجموعي نصوصو څخه چې کـوم مفهـوم فهمـول کيـږي هغـه يـې پـه روښانه ټکو خلکو تـه بيـان کـړی يـا ليکلـی وي. لـه دې سره چـې پـه ټولنيزو رسنيو کې د پردې خبره راشي، هر کس له ديني اړخـه د پـردې خبره کوي، يو هم دا نه وايي چې پرده يعنې څه؟ پرده يعنـې چـادري؟ تور حجاب؟ لوی پړونی؟ چې پـه دې کـې مـخ پـټ وي کـه ښکاره؟ لاسونه او پښې يې پټې کړې وي که ښـکاره وي؟ پـه دې خـبرو سر نـه خلاصوو، اما د شرعي پردې غوښـتنه هـر يـو کـوي. د ښـار تـر خلکـو کليوال ډيـر د پـردې لېـوال دي، خـو پـه عمـلي ميـدان کـې دوی شـنه چادري پرده بولي، که له دې پرتـه يـوه ميـرمن بـل شـی د پـردې لپـاره استعمال کړي، ممکن يو کليوال يې بې پردې وبولي.

خبره دا نه ده چې خلک زموږ په ټولنه کې د پر دې مخالف دي، هيڅچا هم ښځه لڅه بهر ته نه ده را ايستلې، ان هغه کسان چې مسلمانان نه دي هم د کلتور تر اغيز لاندې دي، دغسې يو کار چې د ټولنې ټول وکـړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې نه کوي يوه وړه کتله خلک يې هم نه شي کولای. نو بيا د پردې جنجال ولې پېښ دی؟ ښځې ولې په دغه نوم له خپلو حقونو محرومېږي؟

ستونزه زموږ په ذهنيت کې ده، د ټولنې د زياتره وګړو ذهنيت د پردې په باره کې د شنې چادرۍ دی، له دې پرته هغوی فکر کوي چې حجاب يا پرده يې نه ده مرعات کړې. که زموږ په ټولنه کې د يوې شرعي کلتوري مسلې په تفسير کې عملي متنوعې بڼې ته اجازه ور کړل شي، زه فکر کوم نه به ستونزې په دې برخه کې پېښې شي او نه به له ميرمنو په دغه نوم د حق خوړلو بانې پاته شي؛ البته له دې سره تړلی يو بل مهم ټکی د زدکړو د مختلط نظام دی، په دې اړه به يوه بېله مقاله کې بحث وکړم، دغه نکته هم په دې برخه کې ډېر مهم رول لري.

ډېری کليوال له خپله رواجه دفاع کوي او د زياتره ښاري ښځو تور حجاب ورته هيڅ نه ښکاري، د ښار يوه برخه خلک په ښار کې له شنو چادريو بد وړي او يو ډول يې د ښځو بې عزتي ګڼي. څوک چې د دواړو پر ځای پړونی وکاروي، هغه بيا بيخي حجاب نه بلل کېږي، ممکن ښاري او کليوال دواړه په بد نظر ورته وګوري.

که داسې وشي چې هر څوک خپل کار ته پرېښودل شي، د ښار فرهنګ ته کليوال درناوی وکړي، د کليوالې پردې بڼې ته ښاري خلک احترام وکړي، هغه ميرمنې چې پړونی کاروي، هم باپردې وبللې شي او د خلکو له توندو نظرونو سره مخ نه شي، څوک چې مخ نه پټوي، د هغو ښځو او نارينه وو له لوري بې پردې ونه بللې شي چې خپله مخ پټوي يا هم د کور ښځې يې مخ پټولو ته مجبورې کړې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په نظر دغه عملي تنوعو اخر یوه بله نتیجه ښایي ولري چې د کلیوالو او ښاري خلکو د ټولو له ذوق سره برابره وي. اما اوس زغم او تنوع منل زموږ لپاره تر ټولو اړین دي.

د بې حجابۍ په پلمه ښځې له کار او زدکړو منعه کول ستونزې کموي نه، نورې یې زیاتوي. نه ښځې اوس په دې قانع کېږي او نه نوره نړۍ. زموږ ټولنه په دې توګه هم له بهره تر فشار لاندې کېږي او هم له داخله. له کاره او زدکړو ممانعت یې د یوه بل نسل سره ظلم هم دی، یوه تعلیم یافته میرمن تر نالوستې ښځې خپل ماشومان ښه تربیه کوي او که له تعلیم سره مال هم ولري، دا نور علی نور دی.

که کلیوال کلتوري ذهنیت په وروستیو کې ډېره وده کړې وي، نو حللار دې ورته پیدا کړي نه دا چې د کار او تعلیم حق له میرمنو واخیستل شي. دواړه د هغوی مسلم حقونه دي، اخلاقیات، قانون او شریعت ټول یې د هغوی حق بولي، نو په بانو حقداره وګړي له حقه محروموول به هم په دنیا کې بدې پایلې ولري او هم به یې مرتکبین په اخرت کې د الهي عذاب مستحق شي.

۱۷/۲/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شخړو کې را ګیر ولس ته!

اوبه خړې کړه، ماهیانو پکې ونیسه، زموږ د پښتو یو متل دی، زما په اند به دا متل تر هغه وروسته ویل شوی او مشهوره شوی وي چې په ټولنه کې همدا عمل بار بار تکرار شوی وي چې حکومتونه، واکمنه طبقه او اشراف هر وخت غواړي تر دوی په اقتصادي، سیاسي او علمي لحاظ د کښتې طبقې خلک په ځینو وړو مسلو کې ښکېل کړي او دوی خپلو لویو اهدافو ته ځان ورسوي.

تاریخ پوه او مورخ ډاکټر مبارک علي د هند په اړه لیکنو کې بیا بیا دا یادونه کوي چې انګریزانو خپلو موخو ته د رسېدو لپاره په هند کې مسلمانان د نورو مذهبونو له پیروانو سره په شخړو اخته کړو.

د فرقو ترمنځ شخړو ته حکومتونه د همدې لپاره هوا ور کوي چې تر شا یې دوی خپل اهداف پټ کړي وي. په هند کې د نورو مذهبونو له پیروانو سره د مسلمانانو اختلاف هم د هند د مسلمانانو په تاوان شو او هم د نورو هندوستانیانو، په همدې اختلاف کې وینې توی شوې، کورونه وران شول، مذهبي ځایونه سپک شول، مقدساتو ته سپکاوی وشو، هغه انرژي چې د یو ملك د ترقۍ لپاره به کار شوې وای، هغه د ډلې او فرقې د ترقۍ لپاره وکارېده.

د پښتنو په منځ کې د لسو، شلو او سلو مذهبي و نامذهبي ډلو پیدا کول، ترمنځ یې اختلافات، مناظرې او شخړې د همدې لپاره دي چې د پښتنو لپاره حیاتي مسلو ته د هغوی ور پام نه شي، له اساسي مسلو د پام اوښتلو لپاره یې سل داسې بانې او لارې ورته پیدا کړې وي چې هرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډلې ته خپلې ادعاوې، وړې مسلې او موخې اساسي ښکاري، په داسې حال کې چې دا مسلې د ملت هيڅ نه شي دوا کولای؛ بلکې نور يې هم پر ستونزو اړوي.

په هيواد کې د مشرقي او جنوب د پښتنو ترمنځ سياسي، کلتوري، ټولنيز او د ژبې د ليکدود اختلافاتو ته لمن وهل، هوا ور کول او د ولس پام ور ته را اړول د همدې لپاره وي چې ولس، د يوې ژبې خلک، د يوه ملت غړي، د يوه دين پيروان په دې مسلو کې داسې سره بند کړل شي چې بيا ترې د وتلو او دې مسلو ته د حل لار پيدا نه کړي، هغوی بايد له ترقۍ پاته شي، د تعليم پر ځای خپله انرژي دلته مصرف کړي، د دې پر ځای چې هيواد يو موټی وي، تر يوې سياسي رهبرۍ لاندې وي، د دې هيواد وګړي د دې هيواد پر مختګ او د ملت سوکالۍ ته کار وکړي، پر ځای يې بايد يو د بل پښې وکاږي، واړه مسايل لوی وښيي، واړه خلک پکې وپړسول شي، نااهله خلک په دې همدې اختلافاتو کې ځانونه مطرح کړي او خلک ناسم لوري ته رهبري کړي، که د وطن رښتنی خادم او د ملت واقعي غمخوار ولس سم لوري ته د رهبرۍ چاره پر غاړه واخلي، نو د سيمې استخبارات، په حکومت کې واکمنې کړۍ، اشرافيان او د هغوی خادمان ټول په يوه خوله د هغه کس/ډلې د بدنامولو هڅې کوي او ملت ته يې په ناسمونو نومونو ور پيژني، دروغ پسې وايي، اوازې پسې ګډوي، تبليغات پسې کوي او چې خلک حقيقت ته رسيږي نو يوه پيړۍ پر تيره وي، او هغه مبارز کسان ستړي شوي، له منځه وړل شوي او پيروان يې له مبارزې ستړي شوي يا منحرف شوي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ لپاره دا مسایل اړین او اساسي دي چې د حکومت پلانـي وزارت مشرقي وال ته ور کړل شوی دی که کندهاري وال او که د فساد پر ضد د ولس بړغ پورته کول؟

د سلفي د پنچپیري په نامه خلك نفرت رابلل، د مذهب او طریقت پـه نوم خلکو ته د نفرت درس او په مسلمانانو کې د بیلتون پیدا کولو مسلې راته حیاتي دي که په دیني، ملي او کلتوري ارزښتونو د ملت یـو مـوټی کول به زموږ په دنیا او اخرت کې په ګټه تمام شي؟

د ملا، پیر، سید، ملك، خان، سیکولر، ډیموکراټ او ملحد و بې دینـه په نوم د ولس ترمنځ د نفاق تخم کرل زموږ د ملت سـتونزې اواروي او که هر یو چې بل وزغمي، یـو بـل تـه لاس سره ور کـړي او د هیـواد او ملت د ترقۍ لپاره ګډ کار وکړي؟

زموږ په منځ کې د توخي خان، د اڅکـزو ملـك، د نورزیـانو مشر۔، د کـاکړانو بـدمعاش، د کاسـیانو زورواکـی، د الکـوزو، پـوپلزو، ترکـي، سلیمانخیلو او پلاني و پلاني قومونو په نوم ملکان، خانان، یـا اتحـاد و ټولنې د همدې پلان برخه دي، حکومتونـه او هغـه څـوك چـې د یـوه لوی قوم په توګه زموږ سمه ورځ نه په هیواد کې غواړي او نه بل ځای، هغوی موږ پر وړو وړو ډلـو سره ویشي۔ تاسـو وګـورئ چـې د پښـتنو ترمنځ څومره سیاسي، مـذهبي، فرهنګـي، قـومي او... ډلـې موجـودې دي؟

په هیواد کې چې د ولسواکۍ تمثیل کېده یا بل ځای چې د جمهوریـت په نوم ولس غولول کېږي، که هغه وخت د قومونو ترمنځ پر قومي مسلو شخړې وای، نو د اشرافو او واکمنو طبقو باك نه پـه کـاوه، کـه خـبره د مذهبي مناظرې وای، بیا هم ستونزه نه وه، اما که دې د هغوی پـر عیـب

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوته ور ایښې وای، بیا دې د سر خطره هم وه، د مال د خسارې ویره هم وه، زندان ته به هم بیول کېدلې او په ټولنه کې په هم لعنت لېږل کېدلې.

په کندهار کې که چا گمرك د غلا خبره کړې وای، نو بله ورځ به یې یو بل ته د شهادت مبارکۍ ور کېدې، که دې پر چارواکو د فساد خبره کړې وای، بله ورځ به ورك وې، اما په همدې کندهار کې د ملایانو ترمنځ څومره مناظرې وشوې؟ څومره اختلافات د همدې مذهبي ډلو ترمنځ وو او دي؟ د سلفي، دیوبندي، حنفي، پریلوي او صوفي په نوم څومره انسانانو یو د بل له لوري سره بدنام شول؟ ولې دې حاکمې طبقې د دې اختلافاتو د مخنیوي لپاره عملي گام نه اخیسته، عملي گام خو لرې خبره ده حتا د دې د حل لپاره یې پر یوه طرحه هم کار نه دی کړی.

عیني مسلمه په پاکستان کې ده؛ که په نصاب کې د خپلې ژبې لپاره څوك اواز پورته کوي، د هغه ږغ په ستوني کې بندوي، اما د قوم، سمت او مذهب په نوم فرقې بیا تر سلهاو اوښتې دي، چې په جنجالونو یې ټوله نړۍ خبره ده، که د دې اختلاف د حل غوښتنه وشي، وای د بیان ازادي ده، اما که د خپل حق غوښتنه وکړې، بیا دې وژني دلته بیا د بیان ازادۍ سر خوړلی دی.

که غواړې چې له دین څخه خلك لرې کړې، نو د مذهب په نوم ډېرې ډلې جوړې کړه، که غواړې چې خلك د یوه ملت او قوم په کچه له اساسي، حیاتي او ملي مسایلو او موضوعاتو لرې وساتي، نو په وړو اختلافاتو کې یې سره اخته کړه، د قوم، سمت، ولایت، ژبې او معیاري لیکدود په نوم وړې ډلې ورته جوړې کړه، دوی خپله له حیاتي مسلو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وړو اختلافاتو خوشاله وي او د ولس هم اساسي شیانو ته نه پام کېږي. چاړواکي دې غلاوې کوي، فساد دې کوي، قاچاق دې کوي، بازار دې مافیا په لاس کې نیولی وي، خدمات دې په هره برخه کې صفر وي، له هیواد څخه دې پانګه بل هیواد ته وړل کېږي، خیانت، دوکه، چلول او په نامناسبو لارو د نورو مال خوړل دې د خلکو کسب شوی وي، خو یو څو مزدورانو او دلالانو به د قوم او ملت پام بل لور ته اړولی وي.

زموږ ملا ته دا مسلمه ډېره مهمه ده چې خلکو ته ووايي ډېر اولادونه راوړئ د نبي امت ډېر کړئ، اما دا مسله چې ساتل به یې څنګه کېږي؟ تعلیم به یې وشي که نه؟ سمه تربیه به یې وشي که نه؟ موږ دې ټولو خلکو ته د خوراک، ښځاک توکي او نور اړین مواد چمتو کولای شو او که نه؟او که د دې هر څه لپاره نړۍ ته خواستونه کوو؟ شریعت خو وايي چې خیرات کوونکی لاس غوره دی تر اخیستونکي، موږ ولې له نړۍ سوال کوو، ولې خپله دومره باهمته نه شو چې هغوی ته یې ور کړو؟ دا هر څه زموږ له ناسمي محاسبې او د دین له غلط تعبیره را پېښ دي.

موږ ته د ټول ملت تر ګټې د خپل جیب ګټه مهمه ده، تر حق راته د خپل ملا د خولې خبره مهمه ده، تر بشري ارزښتونو راته د کلي او سیمې رواجونه مهم دي، له نورو سره په واک تر شراکت راته په زور د واک انحصاري کول ګټور برېښي، کلتور راته په دین بدل شوی او بدلون یې راته د قران د یوه توري تبدیلي ښکاري په هیڅ توګه یې د بدیل په اړه فکر نه کوو که هر څومره مې په تاوان هم وي، په زیارت کې ناسته ښځه چې په شناخته کې میخ ټکوهي، یا له ملنګ سره په یوه خونه ننوتلې وي، زموږ لپاره د شرم خبره نه ده، که د پیر و فقیر په کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې مو شپې او ورځې ور ايله کړې وي، غيرت مو نه را پارېږي، کـه د حلالې او متعې (صيغې) په نوم يې په خپلـه خوښـه د لنډ وخـت لپـاره نورو ته ور کوو، پر غيرت مو داغ نه لګېږي، اما که مکتـب او پوهنتـون ته وته زما لپاره پېغور ده، که خپل کار وکړي، زموږ غيـرت يـې نـه شي برداشت کولای، که يوازې بازار ته راشي د کور لپاره اړينه سودا وکړي، موږ ته بې ناموسي ښکاري چې ولې يې له خلکو سره خبرې وشې، بې پردې شوه، دين ور کړی حق او د پردې په نـوم ور بانـدې تپـل شـوې رواجي چادري ته سپکاوی يې بولو، اما بل لور ته همدا غيور، مسلمان او په دنيا و اخرت کې د دوی په اند د خدای خـوښ پښـتانه ښـځې پـه بدۍ کې ور کوي، د خور او لور حق په ميراث کې نه ور کوي، د خور او لور ولور خوري، خور او لور په پيسو پـر زاړه او کانـه خرڅـوي، پـر يوه ښځه باندې يوه بله، دوې ان درې ښځې هم کوي، دلته بيا نه غيرت ودرته درېږي، نه يې د مسلمانۍ له امله د خدای امرونه په ياد وي او نـه د دنيا او اخرت د بريا سودا د ده فکر ور خرابوي، بس چې د هـوس او خواهشاتو ځپه مو په زړه کې را ولاړه شي، ټول هغـه صـفات پـه خپلـه وتوږو چې موږ ځان ته په خپله تراشلي وي.

موږ حقيقت ته تن نه ور کوو، هر وخت په هغو کارنامو خوشـاله کېـږو چې موږ نه دي کړې، خو زړه مو غواړي چـې پـه همـدې کـارونو دي زموږ ستاينه وشي. که د پېغور په توګه څوک راته ووايي چـې پـه ښـځو تعليم نه کوئ، نو هر پښتون خوا بدوي، اما که پوښـتنه وشي، نـو پنځـه فيصده خلک هم د ښځو تعليم ته زړه نه ښه کوي، که ورته ووايي چې پر يوه مشر نه سره را ټولېږي، د يوه ملـت پـه توګـه مـو څـوک پـر يـوه محور نه شي سره را ټولولای، ټول خپه وي، د بل دسيسې يې بولي، اما

(c) ketabton.com: The Digital Library

په عمل کې د یوه ولایت اوسېدونکي هم دا نه شي ښکاره کولای چې مو ړ سره متحد یو ، د یوې کوڅې خلک په اتحاد د خپلې کوڅې د پاکولو په اشر هم نه شي ثابتولای چې مو ړ سره متحد یو ؛ زه پر ډېرو داسې کوڅو تېر شوی یم چې هلته جوړ شوي کورونه هر یوه له یوه لکه بیا تر څو لکو ډالرو قیمت در لود ، خو د کور مخ ته به یې د کثافاتو انبار و ؛ یو څوک چې د خپل کور مخ نه شي صفا کولای ، د خپل ښار سړک ، کوڅې او نالۍ نه شي صفا کولای ، هغه به څه د اتحاد او یووالي دعوه وکړي ؟ څومره به یې خلک ورسره ومني ؟

زمو ړ افکار تر ملي مسلو پر قومي ، سمتي ، کورنیو او د یوه کلي پر مسلو ښه کار کوي ، زما په کلي کې د مسجد له ملا سره بد نیتي وي ، د کلي له ملک سره مې اخیستې وي ، زما لپاره دا حیاتي مسله ده په هر ډول چې وي ، زه باید خپل هدف ته ورسېږم ، اما د دغه سړي لپاره دا هدف نه وي چې په زوی تعلیم وکړي ، لور دې مکتب ته ولاړه شي ، د خپل اولاد ایینده دې ور سمه کړي ، د خپل کلي خلکو ته دې مالي گټه ورسوي ، یو کلی مو له بل کلي سره په جنگ دی ، یو قوم له بل سره لاس و گریوان دی ، یو ملک د بل ملک بد وایي ، یو خان د بل په غیبت نه مړېږي ، یو ملا د بل نوم ور بدوي ، یو پیر د خپل ځان په صفت نه مړېږي ، یو تجار مو ټوله گټه ځان ته غواړي ، یو چارواکی مو د خپل راتلونکي نسل لپاره هم دغه چوکۍ غواړي ، ښځې زمو ړ لپاره ملکیت دي ، که زه به کور کې هر بد ور سره کوم هیڅ پروا نه لري ، اما که بل پر چادري برسیره ورته وکتل ، بیا زما غیرت پارېږي ، ما ته د ناموس بې عزتي ښکاري ، که په یوه پاکه میرمن پسې د دروغو ازاوه گډه شي چې په اخلاقي فساد کې ښکیله ده ، گرده خلک خبرې پسې-

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي، څوک يې د خپل ځان او خپلې کورنۍ لپاره نه خوښوي، اما نارينه مو په ډاگه هلکان گرځوي، له ښځو سره اړيکې ساتي، خو د همدې کس لپاره که د نکاح او رشتې بړغ وشي، هيڅوک يې هم له دوستۍ منعه نه کوي.

موږ ته تر ټولو ډېر تاوان موږ خپله رسولی دی، که واکمنه د اشرافو طبقه موږ د خپلو اهدافو لپاره کاروي، دا خو د هغوی ملامتيا ده، اما زه ولې ټول ژوند دهغوی لپاره کار وکړم؟ زموږ په وېش کې د ډېرو حکومتونو، استخباراتو، اشرافو، مافيا، زورواکو او نورو و نورو گټې دي، ځکه نو واړه اختلافات لوی شي، مړي پر وشي، او په داسې بديو پسې واړوي چې لسگونه کلونه واخلي د يوه مړي کيسه په څو مړو پسې بدله شي او په کسات پسې کسات، د يوه انتقام ختمېږي، د بل د هغه وار وي. څه چې روان دي؛ د پښتنو لپاره په خاص ډول او د ټول ملت لپاره په عام ډول د زياترو په تاوان ده، يوه ډېره وړه ډله په دې اختلافاتو کې خپلې شخصي گټېويني، د نورو نه شخصي گټې پکې شته او نه د ولس لپاره په عمومي ډول گټې لري.

۲۲/۱/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غونډو کې د قران کریم تلاوت

د غونډو په پیل کې د قران کریم تلاوت یو معمول جوړ شوی دی، دا توپیر نه کوي چې غونډه سیاسي انجنډا لري که دیني، قومي و قبیلوي صبغه یې پر غالبه ده که ملي، د ستاینې لپاره جوړه ده که د څېړنې، د یو چا تلین دی که د کتابونو مخکتنه؟ بس چې هر ډول غونډه وي، د قران کریم ایاتونه به پکې ویل کېږي.
دا کار که یو لور ته له رسول الله ص صلی الله علیه وسلم څخه ثابت نه دی، بل خوا یې د قران کریم اهمیت را کم کړی دی، د دې پر ځای چې خلك قران کریم په غور ولولي، پیغام ته یې متوجې شي، فکر پکې وکړي؛ دوی یې په غونډو کې وایي، تر یوه ښه قران پوه د دوی لپاره یو ښه اواز لرونکی مهم دی، تر هغه کس چې د قران کریم پیغام خلکو ته په سم ډول ورسوي، هغه کس مهم دی چې د غونډې په پیل کې د قران کریم څو ایاتونه د تبرك لپاره تلاوت کړي، بیا د غونډې په اخر کې دعا وکړي؛ نور که د غونډې په جریان کې په عمومي ډول د قران کریم له لارښوونو هر څومره مخالفې خبرې وشي، په خاص ډول د هغو ایاتونو له هدایاتو چې د همدې غونډې په پیل کې تلاوت شي؛ هم پروا نه لري، یوازې د ایاتونو تلاوت غونډې ته برکت ور کړ.
هر شی که د دې سبب شي چې د خلکو توجو د قران کریم له پیغامه بل لور ته کړي، هغه ډېر بد دی، که د عبادت په ډول وي، بدعت دی، که غیر دیني وي، له بدوالي سره وسیلې ته تر هدف ډېر اهمیت ور کړل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قران کريم يوازې الفاظ جالب نه دي، لوی کمال يې په هغه پيغام کې دی چې د بشر لپاره يې راوړی او د هغه په عملي کېدای يې له بدو ورځو ښو ورځو ته د تګ زېری ور کړی دی.

قران کريم په ګڼو ځايونو کې خلك دې ته رابللي دي چې تاسو له فکره کار واخلئ، د قران په پيغام او اياتونو کې فکر وکړئ، يوازې د تبرك لپاره نه دی، يو کس که په سينه پسې ټوله شپه قران کريم نيولی وي، خو سهار يې په هداياتو عمل نه کوي، دې کس ته د قران کريم ګوتڅنډنه ده چې عذاب به ور کول کېږي، زموږ ټولنه يوازې دې ته اړتيا نه لري چې په قران کريم تبرك تر لاسه کړي، بلکې په هغه پيغام عمل ته اړتيا لري چې د بشريت لپاره په دې کتاب کې راغلی دی.

بدمرغي او منحوسيت د انسان په اعمالو کې دی، انسان ته هر څه له خپله عمله ور پيښ دي:{قَالُوا طَائِرُكُمْ مَعَكُمْ} [يس: 19].

ترجمه: دوی ويل: بدفالي له تاسو سره ده. يعنې ستا عمل د بدفالي او بدمرغي سبب کېږي.

موږ ته قران کريم يادونه کړې ده چې دين هغه څوك زده کولای شي چې کوښښ ورته وکړي(عنکبوت: ٦٩) او د خپل ځان حال هغه څوك بدلولای شي چې جمعي هڅې ورته وکړي(انفال: ٥٣، رعد: ١١)؛ مګر موږ د دغه پيغام عملي جنبې ته نه ګورو، يوازې د کتاب په ورقو برکت راته کافي معلومېږي. نبي عليه السلام خلك د قران کريم زدکړې ته هڅول: «إِنَّ اللهَ يَرْفَعُ بِهَذَا الْكِتَابِ أَقْوَامًا، وَيَضَعُ بِهِ آخَرِينَ».(١)

ترجمه: يقينن الله تعالی په دې کتاب ځينې کسانو ته عزت ور کوي او نور بيا په رسوا کوي.

"اللهم علمه الكتاب" .(٢)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترجمه: اې الله! په کتاب یې پوه کړه.

څوک په دې کتاب عزت تر لاسه کوي، څوک خوارېږي؟ قران کریم په ګڼو ځایونو کې ویلي:

{إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا} [الإسراء: 9]

ترجمه: دغه قران په رښتیا ډېرې غورې لارې ته هدایت کوي او هغو مومنانو ته چې نیک کارونه کوي د ستر اجر زېرى ور کوي.

په قران کریم کې هدایت دى، د عمل لپاره پکې احکام دي؛ که څوک په هدایت نه پوهېږي او په احکامو یې خبر نه وي، نو عمل به له کومه شي؟ دغه کس به هم په غونډه کې قران کریم وایي چې هم دى برکت تر لاسه کړي هم یې غونډه برکتمنه شي.

قران کریم د عمل کتاب دى، څوک چې عمل په وکړي هغه برکت ځنې تر لاسه کوي، څوک چې عمل نه په کوي، تلاوت یې د هغه لپاره د لا زیات وبال سبب کېږي، د یهودو په صفاتو کې الله تعالى ذکر کړي دي چې دوى د کتاب تلاوت کوي، خو عملي اړخ یې کمزورى دى:

{وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ النَّصَارَى عَلَى شَيْءٍ وَقَالَتِ النَّصَارَى لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَى شَيْءٍ وَهُمْ يَتْلُونَ الْكِتَابَ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لاَ يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ}.
[البقرة: 113]

ترجمه: او یهودو ویل، نصارا په دیني لحاظ هیڅ شى نه دي، او نصاراوو ویل، یهود په دیني لحاظ پر هیڅ شي هم نه دي، په داسې حال کې چې دوى کتاب هم تلاوت کاوه، د دوى په شان خبرې هغو هم کولې چې علم یې نه در لود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د يهودو او نصاراوو د اختلاف ته اشاره شوې ده چې دوی په داسې حال کې يو د بل دين او تدين ردول چې د الله کتاب يې هم تلاوت کاوه، د هغه پر پيغام يې خوږ نه نيوی، د الله کتاب چې په دې اړه څه ورته ويلي وو، هغه يې نه عملي کول، د تلاوت ترڅنګ يې په دين کې يو له بل سره اختلاف و. قران کريم وايي: د مکې مشرکانو هم د دوی په شان ويناوې کولې، هغوی هم نورو ته نسبت کاوه چې تاسو په ديني لحاظ پر هيڅ دين نه يئ، زموږ دين حق دی.

جالبه به هغه وخت وي چې دقران کريم دغه پاسنی ايت د هغې غونډې په شروع کې تلاوت شي چې يوې مذهبي فرقې د بلې مذهبي فرقې په مخالفت کې جوړه کړې وي، د ايت تر تلاوت وروسته سمدستي مناظر اسلام وو ايي چې بريلوی په ديني لحاظ هيڅ شی نه دی، زموږ تګلاره ډېره قران او سنت ته نږدې ده، سلفيان هم ډېر افراطيان دي، د هغوی لار هم ناسمه ده، موږ اعتدال مرعات کړی، شيعه بيا تر دې يادو دوو ډلو ډېر ګمراهان دي، خوارج بيخي د اسلام له دايرې وتلي دي.

نن چې موږ سترې مذهبي غونډې وينو، په سر کې يې د قران کريم اياتونه تلاوت شي، ورپسې د قران کريم د پيغام رسونې په پار علماؤ ته د وينا بلنه ور کړل شي، عوام د دې لپاره ورته ناست وي چې د خدای د کتاب په پيغام پوه شي، دوی چې را ولاړ شي، همدغه کيسه ورته کوي چې موږ پر حق يو، زموږ فکري مخالفين ټول پر ناحقه دي، د شيخ القران والحديث په القابو نازول شوی کس هم د دې پر ځای چې خلک د الله په کتاب پوه کړي، د رسول الله ص صلی الله عليه وسلم تګلاره ورته بيان کړي، د قران کريم د زدکړې فضيلت ورته ذکر کړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

له بدو اعمالو یې نفرت په زړونو کې پیدا کړي، په ټولنه کې یې نیکو کارونو ته وهڅوي، تعلیم ته یې تشویق کړي، زغم او صبر ته یې را وبولي، د یوه مسلمان پر بل مسلمان حقوق ورته بیان کړي، پر هر مسلمان د ناحقه ټاپو لګولو او تهمت ویلو ګنا ورته روښانه کړي، دی هم د مذهبي اختلاف لمن ونیسي، د اسلام د روح پر ځای له خپلې تګلارې د دفاع په لار کې د خپل ځان کارنامې ورته بیانوي، د خدای د عظمت پر ځای د خلکو عظمت ورته بیانوي، د دین د حقانیت پر ځای د خپل ځان حقانیت ورته بیانوي.

الله دې رحم وکړي، له موږ سره دې ټولو ته سمه لار وښیي، د ټولنې لپاره د پوهانو کار دا وي چې هغه ټولنه له انتشاره وساتي، متحده یې کړي، د ټولو اقشارو، فکري مکتبونو او ډلو لپاره مشترک ټکي پیدا کړي او پر همدې نکتو یې د متحد ساتلو په پار هڅې کوي، زموږ بدمرغي داده چې عالمانو مو د ټولنې د انتشار لپاره ملاتړلې ده، د مذهب او دین په نوم دغه انتشار به د ټولنې لپاره ډېرې بدې پایلې ولري، هیله ده خلک د قران کریم پر پیغام سره راټول کړل شي، نه دا چې د قران کریم په نوم سره وویشل شي، د رسول الله ص صلی الله علیه وسلم د طریقې په نوم اتحاد ته را وبلل شي، نه دا چې هغه طریقه د اختلاف ذریعه جوړه شي. په دې توګه به هم ټولنه خرابه شي، هم به دین بد نامه شي او هم به پوهان و عالمان خپل حیثیت پکې وبایلي.

۳۱/۱/۲۰۲۲

سرچینې:

(۱)(صحیح مسلم، کتاب صلاة المسافرین و قصرها، باب فضل من یقوم بالقران ویعلمه... ح: ۸۱۷)

(۲)رواه البخاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په قران د پوهېدنې اصول او تفسيري تګلاره

په قران د پوهېدنې او د تفسير لپاره يې ځينې ټکي بايد په نظر کې ونيول شي چې له قران څخه مفهوم اخيستل او په مطلب يې پوهېدل لوستونکي ته اسانه شي.

اول: قران کريم بايد په قران کريم تفسير شي، دا ځکه چې د قران ځينې مجمل اياتونه بېرته په قران کريم کې مفصل راغلي دي چې د تفسير لپاره يې خپله دغه اياتونه کافي دي.

دويم: قران کريم ته بايد په خالي ذهن راشو، هيڅ مخکنی فکر و دريځ بايد له ځان سره ونه لرو او د يوه فکري مکتب په پلوي به د هغه تفسير نه کوو، قران دي يوازې په دې نيت وکتل شي چې خپله قران کريم څه وايي؟ نه دا چې له قران څخه د خپل دريځ او خپل فکري مکتب لپاره د تاييد دلايل وتراشل شي.

درېيم: د قران يوه برخه دې په بله نه وهل کېږي، د هغه اياتونه ددې لپاره نه دي چې خپله د هغه د اياتونو ځواب په وشي، يو له بل سره ټکر وبلل شي، دواړه يا يو له عمل څخه وايستل شي، بلکې قران کريم د زمانې په يوه اوږده پړاو کې راغلی دی، چې طبعن يې احکام تدريجي دي، د يوه شي په اړه د زمانې، مکان او د ټولنې حالاتو ته په کتو بېلابېل احکام ور کول شوي دي، په دې د پوهاوي لپاره بايد د هر يوه حکم د نزول وخت، تقاضا او هغه شرايط وکتل شي چې دغه حکم پکې راغی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلورم: د قـران کـريم الفـاظ ، اصـطلاحات ، جملـې ، کنـايې ، اشـارې ، ضمني مفاهيم ، استعارې او هر څه د عـربي ژبـې دي ، کـه مـوږ غـواړو چې په مفهوم يې ځان پوه کړو ، نو لومړی به عربي ژبه زدکوو ، دويـم بـه د هغه تفسير ، د يوې کلمې معنا ، د يوې جملې مفهوم ، اسـتعاره ، کنايـه او هر څه د هغه وخت په عـربي ، د حـديثو پـه کتـابونو ، د اصـحابو پـه اقوالو او د عربانو په اشعارو کې لټوو .

پنځم: د قران کريم اياتونه يو له بل سره تړلي دي ، ربط سره لري ، يو يو يې تفسيرول يا له قران کريم څخه د يوه يا نيم ايت را اخيستل او بيا يې تفسير ناسم کار دی ، له قران څخه به داسې مفهـوم نـه اخيسـتل کيـږي چې د اسلام له عمومي روح او د قران کـريم لـه عمـومي تگـلارې سره مخالف وي ، بلکې د يوه ايت په تفسير کې به د هغې موضوع اړونـد د نوور اياتونو مفهوم ته پام کيږي بيا به يې تفسيروي .

شپږم: د قران کريم د ايت ، جملې يا توري گڼـې معنـاوې کـول ، ناسـم تفسير دی ، دا سمه ده چې يو لفظ ، يا جمله يا متل بـه د څـو مفـاهيمو لپاره استعماليږي ، اما هـر ځـای چـې وکـاريږي ، هلتـه خپـل ځـانگړی مفهوم ور کوي ، ټول هغه مفاهيم چې دی ورتـه کـاريږي هغـه پـه يـوه مشخص ځای کې نه ترې اخيسـتل کيـږي ، پـه دې سره خلـك د قـران کريم په تفسير کې شکمن کيږي او اصل هدف ورکيږي .

اووم: تر وسه به هڅه کيږي چې د قران کريم مفاهيم په هغـه ډول بيـان کړل شي لکه څنگه چې يې د الفاظو ، جملو او سـياق و سـباق غوښـتنه وي ، مگر که يوه قرينه راشي چې لفظ او جمله لـه خپـل اصـل مفهـوم څخه اړوي او تر حقيقي يې مجازي مفهوم قـران کـريم او پـه مجمـوع کې د اسلام روح ته نژدې وي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتم: قران کریم اصل او متن دی، سنت او حدیث یې تشریح کوي، نـو په شرحه باید د قران قاطع احکام مات نه شي او نـه زیـاتوب پـر وشي، یوازې د تشریح برخه کې سنت او حدیث کفایت کوي.

۲۱/۳/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

په منصوصي مسایلو د پوهاوي لپاره

د یوې تاریخي قضیې لپاره اړینه ده چې د هغه وخت شرایط په پام کې ونیول شي، که موږ نن د احمد شاه بابا د وخت پر تاریخي پېښو څېړنه کوو، ملامت او سلامت پکې پیدا کوو، نو د هغه وخت له شرایطو سره سم به قضاوت کوو، د نن په عینکو کې که ورته وګورو نو د هغه وخت بیخي زیات کارونه او فیصلې به ناسمې راته ښکاره شي، له دې امله پر تاریخي پېښو د قضاوت لپاره د هغه وخت په حالاتو او شرایطوباید پوه شو، ټولنه، مکان و زمان به په نظر کې نیسو، که نه له دې پرته قضاوت به هسې د ړانده لکړه وي که هر ځای ولګېده.

شرعي نصوص هم د زمانې په یوه خاص مقطع کې راغلي دي، یوې خاصې ټولنې ته راغلي دي، چې په ځانګړو زماني و مکاني، ټولنیزو، سیاسي، اقتصادي او پوځي شرایطو کې یې قرار در لود، د هغې ټولنې یو خاص کلتور و، ځانګړې ژبه یې وه، چې طبیعي خبره ده هره ژبه به د سونو کلونو تر تېرېدلو وروسته د هغه وخت له ژبې سره په هره برخه کې توپیر ولري، یو متل، یوه اصطلاح، یوه قاعده او... کله له خاصو حالاتو، ځانګړي وخت، یا مشخص مکان څخه را پیدا کېږي چې د هغه حالت، وخت او مکان یا تقاضا هم یو خاص حد وي، ټول وخت نه پاتېږي، له دې امله نو په شرعي نصوصو کې چې کوم احکام راغلي دي، کومې لارښوونې دي، توصیې شوې دي، ترټنې، وعیدونه او ګوتڅنډنې دي، یا بل لور ته ثوابونه، ښیګڼې او نیکۍ دي، دا حتمن د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخت تر حالاتو، ټولنې، وخت و زمان پورې په يوه نه يو ډول اړه لري، چې پرې د پوهاوي لپاره پر دې يادو ټکو نظر ساتل اړين دي.
په دې هر څه د ښه پوهېدلو لپاره بايد موږ دغه ياد هر څه تر نظر تېر کړو، له دې سره به په عربي ژبه هم پوهېږو، ټول هغه وسيله وي علوم او ذرايع به له ياده نه باسو چې له موږ سره د شرعي متن په پوهاوي او ترې په اجتهاد کې مرسته کوي، تر دې هر څه وروسته موږ کولای شو چې له شرعي نصوصو تر ډېره حده سم او درست استنباط وکړای شو.
په دې تګلاره موږ د عمومي او خصوصي احکامو تفکيک په اسانۍ کولای شو، اوږد مهالي او لنډ مهالي احکام پېژندلای شو، د فرضو، واجبو، سنتو او مستحبو توپير کولای شو، فرد ته متوجې اوامر له هغو جلا کولای شو چې ټولنې ته متوجې وي، په حکمت او فلسفه يې ځانونه پوه کولای شو، د وخت او حالاتو سره سمون ور کولای شو، د مکان او ټولنې له غوښتنو سره سم تفسير کولای شو چې نه به بې منطقه ښکاري، نه به يې معقوليت ختم شوی وي، نه به د دين او شريعت له عمومي روح څخه لرې شوی وي او نه به يې د ټولنې خلکو ته ستونزې را ولاړې کړې وي.

يو مثال:

په بخاري او مسلم کې يوحديث دی چې د جامې له ځړولو څخه منعه کوي: عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَا أَسْفَلَ مِنَ الكَعْبَيْنِ مِنَ الإِزَارِ فَفِي النَّارِ».(۱)

ترجمه: له رسول الله ص صلی الله عليه وسلم څخه نقل دی چې ده ويل: لنګ چې تر بجلکو کښته شي هغه به په اور کې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دغه روايت د پوهاوي لپاره اړينه ده چې د هغه وخت ټولنه مطالعه کړو، د شان ورود په اړه يې فکر وکړو، حکمت يې وګورو او د دې موضوع ټول روايات هم تر نظر تېر کړو.

که ددې روايت الفاظ وګورو، نو يو ډول نيوکه دا پر کېږي چې که انسان ته وعيد واى، نو بايد د «ما» پر ځاى يې «من» ويلي واى چې ما غير ذوي العقولو ته کارېږي او من ذوي العقولو ته استعمالېږي، نو که جامه په اور کې اچوي، د دې وعيد نو انسان ته ولې وشي؟

دويم دا چې عربانو پخوا د تکبر له مخې يوه غټه جامه د شا له لورې ځروله، په دغسې احاديثو کې زياتره هماغې د تکبر ځړول شوې جامې ته اشاره ده.

درېيم دا چې په نورو حديثونو کې له غه کاره په هغه صورت کې منعه شوې ده چې د تکبر په نيت وي، په يوه حديث کې دي:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لاَ يَنْظُرُ اللَّهُ يَوْمَ القِيَامَةِ إِلَى مَنْ جَرَّ إِزَارَهُ بَطَرًا».(۲)

له ابو هريره رض روايت دى چې رسول الله ص صلى الله عليه وسلم ويل: د قيامت په ورځ الله تعالى هغه کس ته نظر نه کوي چې د تکبر له مخې لنګ ځړوي.

د امام بخاري رحمه الله نظر هم دغه دى چې که څوک د تکبر له مخې جامه ځړوي، هغه تر دې وعيد لاندې دى، ځکه يې باب کې د خيلاء يادونه کړې ده.

د هغې قاعدې له مخې چې د قران کريم ځينې اياتونه د قران کريم په نورو اياتونو تفسيرېږي او د حديثو دا هم دغه ډول، نو د مخکې مجمل حديث حکمت په دې وروستي حديث کې ذکر شوى دى چې که د

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکبر له مخې دا کار څوک کوي، نو د خدای له قهر سره به مخ شي، اوس خبره روښانه شوه چې د جامو له ځړولو او ځکولو ولې منعه شوې ده؟

لنډيز:

دا یو مثال و، چې ما غوښتل د خپلې خبرې لپاره يې د سند په توګه وړاندې کړم، په قران کريم او خصوصن په حديثونو د ځان پوهاوي لپاره اړينه ده چې ياد کړي ټکي ټول په نظر کې ونيول شي.

په قران کريم که د استوی على العرش، الهي معيت، ساق، يد الله، وجه الله او دې ته ورته نور موضوعات دي چې که د تفسير په اړه يې دغه تګلاره په نظر کې نيول شوې وای، نو هغه اختلافات او بېلابېل افراطي دريځونه به نه رامنځته کېدلای چې اوس يې په کتابونه کې لولو، د خلکو ويناوې يې په اړه اورو او پر همدې اختلافاتو د يو بل د تکفير شاهدان يو.

عيني مسله د حديثو هم ده؛ که سم رواياتو يې له ناسمو بېل شوي وای، د تفسير او تعبير لپاره يې منطقي، معقوله، قران کريم ته نژدې، د دين له روح سره سمون لرونکې تګلاره غوره شوې وای، نو د دې اختلافاتو او ټاپو لګولو شاهدان به نه وای، اوس هم وخت لرو چې په دې اړه فکر وکړو، سمه تګلاره تعقيب کړو، نه يوازې د اختلافاتو د حل لپاره؛ بلکې د الهي کتاب د سم تفسير او نبوي احاديثو د ښه تعبير لپاره هم دا کار اړين دی، په دې سره به د اختلافاتو او تکفيرولو لړۍ يو څه سلو شي او خلک به د ارام سا واخلي.

۲۱/۱/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرچيني:

(۱)صحيح البخاري، كتاب اللباس، باب ما اسفل من الكعبـين فهـو في النار، ح: ۵۷۸۷)

(۲)(بخاري، كتاب اللباس، باب من جر ثوبه من الخيلاء، ح: ۵۷۸۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نصاب کې تر وخت تېر موضوعات

زمــوږ د مدســو او پوهنتــون پــه نصــابونو کــې لا هــم داســې مضــامین تدریسیږي چې په نړۍ کې مصداق نه لـري او د مصـداق د پیـدا کولـو لپاره یې څو سوه کاله شا ته تګ کوو؛ یا هم داسې مواد دي چې ځای یې تر هغه ښه بدیل نیولی دی، لکه مسواک ته بـرس، پـه خـاورو لاس مینځلو ته صابون، د استنجا د ډبرو یـا لوټـو پـر ځـای تشـناب کاغـذ او داسې نور.

په شرعي متن کې د موضوعاتو دوه بعده دي، یوه یې له دې امله ذکـر شوې ده چې ورته اړتیا وه، تر دې ښه بـدیل وجـود نـه در لـود یـا هـم یوازې د انساني ټولنې اړتیا وه، لکه د مسـواک بـدیل نـه وو او د غـلام یادولو یوازې اړتیا وه ځکه ټولنه کې لویه فیصدي وه، مجبورن باید یوه حللاره ورته پیدا شوې وای. بل خوا د موضوعاتو اروایي و تعبُدي بعـد دی چې د انسان له نفس او د خدای له عبادت سره تړلی دی.

نو کوم موضوعات چـې تعبـدي او اروایـي اړخ لـري، لکـه: لمـونځ او ماثوره دعاوې و اذکار، دا مواد تر وخت نه تېرېږي هر وخـت پـه ټولنـه کې ورته اړتیا شته او باید تدریس شي. بل لور ته هغـه موضـوعات دي چې یا یې بدیل وجود نه در لود، لکه: مسواک، په لوټو یا تیږو استنجا، په خاورو د لاس یا لوښي مینځل، دا هغه شیان دي چې پـه تېـر وخـت کې یې ښه بدیل وجود نه در لود. اوس باید پـه کتـاب کـې د مسـواک ځای برس او کریم ونیسي او که مسواک یاد شي په څنګ کـې د بـرس او کریمو یادونه هم وشي، دا به ښه وي. همـدا شـان تـر لوټـو او ډبـرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشناب کاغذ ډېر ښه دی، باید د ډبرو و لوټو پر ځای نور کاغذ یاد شي او هم د لاسونو و لوښو په مینځلو کې د خاورو ځای شامپو و صابون ونیسي.

د فقهې په کتابونو کې راغلي دي چې تر استنجا وروسته به لاسونه پر دېوال مښي یا که په لوښي کې سپي وڅټل هغه به په خاوره وهي، دلته هدف د لوښي او لاس پاکوالی دی، نو که له خاورې پرته دا هدف یو بل شي په ډېر ښه ډول ترسره کاوه، بیا به هم خاورې یادوو؟ په حدیث کې یې ځکه یادونه شوې وه چې شامپو نه وه، که شامپو وای، حتمن به یې یادونه کړې وه او خاوره به چا څه کوله؟

بل اړخ د غلامانو د موضوع دی، غلام د عربي جاهلي ټولنې لا ینفک جز و؛ که په شرعي متن کې د هغوی د ستونزو په اړه هدایت نه وای ور کړل شوی هم د هغه خت ټولنه په زحمت اخته کېده. د غلام یادونه د دې لپاره نه وه چې خلك د غلام نیولو ته وهڅوي، بلکې هدف په ټولنه کې د شته غلامانو ختمول وو؛ ځکه به یې په هر شي کې د یوه غلام د ازادولو توصیه کوله. اوس چې په نړۍ کې د غلامانو هغه پخوانی ډول ختم شوی دی، نور باید بحث ور باندې ونه کړو، خپل وخت په داسې بحثونو کې تېر نه کړو چې هغه ګټه نه لري او د تاریخ برخه ګرځېدلي دي.

د بشري اړتیا له مخې په شرعي متن کې د خلافت یا امارت یادونه هم شوې ده. عربو د رسول الله ص صلی الله علیه وسلم په وخت کې ټولمنلی نظام نه در لود، هغوی قبیلې وې او هرې قبیلې ځان ته واکمني او پاچاهي پر یوه موټي ځمکه کوله. رسول الله ص صلی الله علیه وسلم پوهېده چې پر عربو د یوه نظام په نه شتون کې دوی بیا په خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځي جګړو سره اخته کیږي، له دې امله یې د یوه نظام بنیاد کېښود، په حدیثونو کې یې د همدې اړتیا له مخې یادونه هم راغلې ده. اوس چې خلافت وجود نه لري، نو په نصاف کې د خلافت په اړه بحث لوستونکو ته څه ګټه لري؟

باید پر دې بحث وشي چې د اوس وخت اړتیا څه ده؟ نړۍ نوره د خلافت دورې ته نه ستنیږي، په اسلامي دنیا کې د ملتونو وېش ته په کتو نور تر یوه خلافت او یوه واکداره لاندې د دې ګڼو ملتونو را یوځای کول شوني نه برېښي، تر دې دا ښه ده چې ملتونه پر خپل ځای ومنل شي، د یوه خلافت پر ځای د ګڼو ملتونو یوه اتحادیه رامنځته شي، د خلافت تر موضوع دا هم نوې ده، هم اوسمهال ممکنه ده او اسلامي نړۍ تر بل هر چا ډېره اړتیا هم ورته لري.

زموږ غلطي دا ده چې د یوه عیني شي له منځه وړلو باندې انرژي مصرفوو، د یوه تېر شي راوړلو ته کار کوو، اما دا نه شو کولای چې له عینیت سره د ټکر پر ځای باید تعامل وکړو، له نویو حالاتو او شرایطو سره باید مخ شو او حللار ورته وباسو. موږ ته اوس هم نړۍ د کفر او اسلام ترمنځ وېشلې ښکاري، فکر کوو چې زموږ اسلامي ورونه او اسلامي امت به له موږ سره مرسته وکړي، لاس به راکړي، د نامسلمانو همکاري به ایله کړي، اما عملن داسې هیڅ نه تر سترګو کیږي بلکې بالعکس خبره ده. نړۍ اوس پر ملتونو وېشل شوې ده، د پخوا په شان دیني هویتونه اوس په نړۍ کې مهم نه دي، ملي هویت سرې کرښې دي، نو تش په خیالونو کې خپل ملي هویت د دیني هویت په جذبه کې قرباني کول، د ځان غلول دي نور په عیني شرایطو کې هیڅ بدلون نه راولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ دا نه سنجوو چې زما مبارزه په نړۍ کې شرايط بدلولای شي که نه؟ که ټوله نړۍ کې ملي هويتونه وي، لا هم موږ دا درک نه لرو چې نور د پخوا په شان نړۍ پر ديني هويتونو وېشل له امکانه وتلې خبره ده، اوس تر دې هويت خلکو ته ملي هويت مهم دی او د خپلو ملي ګټو په رڼا کې خپلې سياسي، کلتوري، نظامي، اقتصادي او ډيپلوماټيکې اړيکې تنظيموي.

بشر له پيله تر اوسه ورو –ورو د تکامل پړاونه وهي؛ دلته تکامل په هغه ډول نه يادوم چې ډاروين يې يادونه کوي، بلکې له تکامله مې هدف له وروسته پاتيوالي او غير عصريتوب څخه چټکوالي او عصريتوب ته د نړۍ کړندی سفر، موخه ده.

حج ته پخوا خلك د کاروان په شکل تلو، ميقات ته په رسېدو به يې احرام تړی، په دې کې به مياشتې لګېدلې، اما نن په الوتکه کې په ډېر چټك، خوندي او اسانه ډول حاجيان وړل کېږي.

جنګ کې اسان، تورې، غشي، نېزې او ډالونه کارېدل، اما نن طيارې، توپونه، ټانګان، موټر، وړې او غټې وسلې کارېږي.

د کښت په برخه کې همدومره بدلون راغلی، د تعليم په برخه کې هم، د صنعت برخه بيخي حيرانونکې ده، د ژوند ډولونه بدل شوي دي، لنډه دا چې په هره برخه کې ژور بدلون راغلی دی او دا هر څه د تکامل په نتيجه کې راغلي دي.

حتا هغه ډلې/اشخاص چې په يو ډول هم تکامل نه مني، د هغوی په نظرياتو کې هم له ورايه تکامل جوت دی. د طالبانو په تېره دوره کې ټلويزيون ته اجازه نه وه، اوس شته، عکس بند و، اوس اخيستل کېږي، ښځې له کاره بندې وې، اوس ان د ټلويزيون پر پرده راښکاره کېږي، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی په حکومت کې کار ورسره کوي. دا د هغوی په نظریاتو او عمل کې ښکاره او محسوس تکامل دی.

د مدرسو اوسنۍ درسي نصاب بیخي تر وخت تېر دی. مواد یې هم ټول زاړه دي، حتا د عربي د زدکړې په برخه کې هم بیخي ډېر کمزوری دی او هیڅوک ته د عربي د زدکړې توان نه لري. فقهي برخه یې همداسې، د تفسیر، حدیثو، اصولو التفسیر، حدیث او فقه، تاریخ، اخلاقیاتو، جدیدو معاملاتو، نړۍ والو اړیکو، د سیاسي نظام ترکیب او بالاخره له ټولنې او نظام سره د تعامل او برخورد برخه یې هم په صفر کې ضرب ده.

د پوهنتون برخه هم تر مدرسې ښه نه ده، دلته هم د نړۍ د پوهنتوني نصاب په کچه خورا زیاتې نیمګړتیاوې شته، هم نصاب کمی لري، هم یې استادان لري، هم شاګردان، هم چاپیریال لوړو زدکړو ته نه دی جوړ او هم یې وسایل کم دي.

د مکتب او مدرسې له اولې ورځې موږ خپلو ماشومانو ته غیر ضروري، تر وخت تېر او تر سویه لوړ مواد وایو، ور زدکوو او ویلو ته یې مجبوره کوو.

زموږ په دې برخه کې ډېرو سمونو، زیاتونو، کمونو، سکښلو، اخیستلو، غورځولو، بدلولو او اصلاح کولو ته اړتیا ده.

۲۲/۲/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انځور اخیستلو شرعي حیثیت

انځور اخیستل هم یوه اختلافي موضوع ده، په دې اړه ګڼ کتابونه د بېلابېلو فکري مکتبونو ته منسوبو کسانو لیکلي دي. د کم کیف له یو څه اختلاف سره زیاتره یې په دې اند دي چې له اړتیا پرته انځور ناروا دی.

زما په اند که د دې موضوع ټول احادیث سره یو ځای شي، مطلق یې د مقید په رڼا کې وکتل شي، د حدیث شان ورود تر نظر تېر شي، که د حکم خپل خاص مورد وي، په نظر کې ورسره نیول شي، د واقعې په اړه راغلي احادیث که مطلق راغلي وی که مقید، شوې پېښه د هغه تفسیر وګڼل شي او په همدې رڼا کې دغه روایت شوي ټول احادیث تفسیر شي، هیڅ یو یې له نورو مجرد او بېل تفسیر نه شي، یوازې یو حدیث یې د حکم اخیستلو لپاره کافي ونه ګڼل شي، په دې توګه اختلاف هم له منځه ځي، که بیخي ورک نه شي کمېږي حتمن، د نصوصو سم، منطقي او معقول تفسیر به هم وړاندې شي چې نه به واقعیت له نظره لوېدلی وي، نه به نصوص مجرد تفسیر شوي وي، نه به شانزول او شان ورود له پامه اچول شوی وي او نه به یو نص په بل وهل شوی او ترمنځ به یې ټکر ته په لوی لاس زمینه برابره شوې وي.

تر دې وضاحت وروسته زه د انځور اخیستلو په اړه هغه روایت راوړم چې شان ورود یې خپله پکې ذکر شوی دی او د حکم حیثیت یې هم ځنې معلومېږي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

عَنْ عَائِشَةَ، أَنَّ أُمَّ حَبِيبَةَ، وَأُمَّ سَلَمَةَ ذَكَرَتَا كَنِيسَةً رَأَيْنَهَا بِالْحَبَشَةِ فِيهَا تَصَاوِيرُ لِرَسُولِ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ أُولَئِكَ، إِذَا كَانَ فِيهِمُ الرَّجُلُ الصَّالِحُ، فَمَاتَ، بَنَوْا عَلَى قَبْرِهِ مَسْجِدًا، وَصَوَّرُوا فِيهِ تِلْكِ الصُّوَرَ، أُولَئِكِ شِرَارُ الْخَلْقِ عِنْدَ اللهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».(١)

ژباړه: له عائشې رضي الله عنها څخه روایت دی چې ام حبیبې رض او ام سلمې رض رسول الله ص صلی الله علیه وسلم ته کلیسا ذکر کړه چې دوی په حبشه کې لیدلې وه، په هغې کې تصویران وو، رسول الله ص ص ورته وویل: د هغوی چې به نیک سړی وفات شو، دوی به یې پر قبر عباتخانه جوړه کړه، د هغه انځور به یې پکې نقش کړ، نو دا به د قیامت په ورځ د الله په خوا کې ډېر بدترین کسان وګڼل شي.

دغه حدیث د انځور هغه علت په ډاګه کوي چې ولې حرام شوی دی، شان ورود یې روښانه کوي چې دغه حکم تر چیشي ور کول شوی دی او دا هم روښانه کوي چې ایا دغه حکم خاص دی که عام؟

هر هغه تصویر چې خلك یې عبادت کوي، یا د تقدس تر حده ورته احترام لري، دغه انځور هر وخت حرام دی. له انځور څخه منعه د همدې لپاره وه چې خلکو یوازې د هغه کسانو انځورونه ساتل یا یې اخیستل چې تقدس یې ورته در لود، رسول الله ص ص یې علت بیان کړ، چې دغه انځورونه د هغو نیکانو خلکو وو، چې له دوی سره یوځای یې ژوند کاوه، کله چې به مړه شوو، خلکو یې د یاد تازه کولو په پار انځورنه جوړول، بیا به همدا انځور وروسته نسل ته پاته شو، هغوی به د خپلو پلرونو هدف ورك کړ، فکر یې کاوه چې هغوی یې عبادت کاوه، نو دوی به یې هم عبادت پیل کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کور کې د انځور د نه ساتلو عامل همدعه کېدلای شي چې ايينده د عبادت وسيله نه شي، حتا دومره سختي پر شوې ده چې مطلق انځورونه يې بند کړي دي، يعنې يو ځای حکم له علت پرته ذکر شوی دی، يا ممکن رسول الله ص ص مطلق حکم ور کړی وي، يا ښايي له راويانو څخه مطلق روايت شوی وي هغوی يې علت او شان ورود نه وي روايت کړی.

له انځور څخه که هدف د خلکو گمراه کول وي، مثلن: يا د خدايي عبادت پر ځای، خلك د هغه عبادت هم پيل کړي يا يې همدومره احترام وکړي، يا هم دا فکر خلکو ته ور کړل شي چې انسان هم کولای شي چې د خدای په شان مخلوق جوړ کړي، نو د انسان انځور وباسي او په دې توگه د خلکو په اذهانو کې د خدايي عظمت د کمولو شيطاني هڅه کوي، له دې امله هغو کسانو ته هم گوتڅڼدنه شوې ده چې په دې هدف انځور سازي کوي، روايت کې راغلي دي:

عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ: دَخَلَ عَلَيَّ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَنَا مُتَسَتِّرَةٌ بِقِرَامٍ فِيهِ صُورَةٌ، فَتَلَوَّنَ وَجْهُهُ، ثُمَّ تَنَاوَلَ السِّتْرَ فَهَتَكَهُ، ثُمَّ قَالَ: «إِنَّ مِنْ أَشَدِّ النَّاسِ عَذَابًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ، الَّذِينَ يُشَبِّهُونَ بِخَلْقِ اللهِ».(۲)

ژباړه: له عائشې رض روايت دی، دې ويل: رسول الله ص ص ما ته راغی، ما د نري ټوکر يوه پرده ځړولې وه چې پر هغې انځور جوړ شوی و، د ده د مخ رنگ سره واوښت، بيا يې پرده څيرې کړه، وې ويل: د قيامت په ورځ هغو کسانو ته سخت عذاب ور کول کيږي چې له الهي تخليق سره مشابهت کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه حدیث روښانه کړه چې له الهي تخلیق سره مشابهت کول، د الهي تخلیق له عظمت څخه د مخلوق غافله کول دغسې حرام دي لکه څوک چې د خدای له عبادته خلک گرځوي.

اوس خبره صفا شوه، د انځور د حرمت دوه اساسي عوامل دي چې دواړه یې له شرک څخه د اسلامي ایمان د ساتلو لپاره دي. که نن هم څوک د عبادت لپاره انځور ځړوي، لکه ځینو کسانو د پیرانو عکسونه په موټر یا رکشه کې ځړولي وي چې بیا یې موټر له اوښتلو بچ شي یا هم غلا نه شي یا دې ته ورته، دا حرام او مشرکانه عمل دی، یا دا هدف ولري چې د خدای له تخلیق سره مشابه تخلیق کوي، د دې لپاره چې د الهي تخلیق له امله چې د خدای کوم عظمت د مخلوق په ذهن کې دی، هغه ته صدمه ورسوي، نو دا شیطاني عمل دی چې خلک د مخلوق له خالقه گمراه کوي، الله به یې سخته سزا ور کړي.

که د انځور په اخیستلو کې دا دوه علته وجود ونه لري، یا هم دومره ورته اړتیا وي لکه د نن زمانې په ډیجټل نړۍ کې، نو بیا انځور اخیستل حرام نه دي، بلکې په ټولنه کې د امن، استقرار او مجرمانو د نیولو لپاره اړین دي، د کاروباري چاپیریال د خوندیوب لپاره لازمه ده چې ډیجټل وسایل وکارول شي چې د معاملاتو په برخه کې ډاډ رامنځته شي؛ نو نه یوازې انځورونه حرام نه دي، بلکې اړین دي.

۲۶/۳/۲۰۲۲

سرچینې:

(۱)(صحیح مسلم، کتاب المساجد و مواضع الصلاة، باب النهي عن بناء المسجد على القبور واتخاذ الصور فيها... ح: ۵۲۸)

(۲)(صحیح مسلم، کتاب اللباس والزینه، باب لا تدخل الملائکه بیتا فیه کلب و لا صور، ح: ۲۱۰۷)

(c) ketabton.com: The Digital Library

له اوسني افغان دولت سره جنګ زموږ په ګټه دی او که تعامل؟

په هيواد کې د نظام تر سقوط وروسته ډېرى کسان چې يا په خارج کې دي يا هم يې په تېر نظام کې کار کاوه په دې فکر دي چې بايد د اوسني دولت خلاف وسله وال مقاومت وشي او دا زموږ د هيواد په ګټه دى، دوى د دې لپاره مبارزه هم کوي، په ټولنيزو رسنيو کې د دې لپاره فعاليت هم کېږي او که يو ځاى يو غلچکى بريد شوى وي، نو دوى ورته هوا هم ور کوي.

خو جنګ د دوکان يوه سودا نه ده چې که ګټه يې کړې وي هم تر يوه کوره به محدوده پاته شي او که زيان يې وکړ هم تر هغه کوره به منحصره وي، جنګ يوه ټولنيزه پدېده ده چې تخريب، زيان او ورانى يې نه يوازې د هغې سيمې اوسېدونکو ته رسېږي بلکې له هغې سيمې لرې پراته قومونه يې هم له تاثيراتو خوندي نه پاتېږي. نو د يوه داسې کار لپاره ډېر فکر په کار دى، په ډېره سنجېده ګي بايد په دې اړه خبرې وشي، خلکو ته مشوره ور کړل شي او دې فعاليت ته لاس ور واچول شي، اما موږ که له يوه جنګه ځانونه خلاصوو، بل ته لاس ور اچوو.

د دغه جنګ شرعي اړخ څنګه دى؟ ايا په شريعت کې د يوه برحاله نظام خلاف يوې ډلې ته د جنګ کولو اجازه ور کړل شوې ده؟ د جنګ لپاره په شريعت کې کوم شرايط دي چې په بشپړولو يې د جنګ لپاره شرعي سند تر لاسه کېدلاى شي؟

په دې لنډه ليکنه کې د اوسني دولت خلاف د جنګ پر شرعي او عقلي اړخونو لنډ بحث کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په دې لیکنه کې د شریعت له اړخه د جنګ لپاره ټول شرایط نه لیکم، البته دا یادونه کوم چې شریعت د یوه کار د قبولیت لپاره حتمن شرطونه ایښي دي، حتا که هغه فردي عمل هم وي، مثلن: لمونځ دی، که بې وخته لمونځ وشي، نو قبولیت نه لري، که بې اودسه وشي هم یې نه لري، داسې نور شرایط، نو د فردي او ټولنیز عمل ترمنځ د ځمکې او اسمان هومره فرق دی، د جهاد لپاره اساسي او مهم شرط د نظام وجود دی، یو نظام کولای شي چې د جنګ اعلان وکړي، ملت د جهاد لپاره وپاروي او خپل دښمن ورته مشخص کړي، له دې پرته هیڅ ډله او ګوند نه شي کولای چې د جنګ شرعي اجازه نامه تر لاسه کړي. دا چې په هیواد کې د طالبانو تحریک په زور سیاسي واک نیولی دی، نو اوس یې پر خلاف نورې ډلې ټپلې د جنګ تابیا نیسي.، جنګ ته خلک را بولي او یا یې عملن په دې میدان کې اقدامات کړي دي، دا کارونه یې له شرعي اړخه هیڅ جواز نه لري، ځکه دوی دولت نه دي، پر یوه لویشت ځمکه واک نه لري، د مالي تمویل سرچینې نه لري، دوی د بل تر حاکمیت لاندې ساحه کې اوسي، په مالي برخه کې یې نور دولتونه تمویلوي چې هغوی بیا په دې کې خپلې ګټې لري، هیڅوک هم د خدای لپاره کار نه کوي، هر نظام چې د یوه برحاله دولت خلاف مقاومتیانو ته مالي کومک ور کوي، ځای ور کوي، په رواني جنګ کې د هغوی مټ پیاوړی کوي، تر څنګ یې حتمن خپل اهداف لري چې په دې اړودوړ کې خپل ټاکلي اهداف تر لاسه کوي. په دې برخه کې د رسول الله ص صلی الله علیه وسلم عملي سنت زموږ لپاره د لارې مشال دی چې رسول الله ص صلی الله علیه وسلم په مکه کې جهاد نه دی کړی خو مدینه کې یې کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د دې ملاتړ نه کوم چې طالبانو په زور د واک په تر لاسه کولو ښه کار وکړ، زه هغه وخت هم د دې ملاتړی وم چې له سیاسي جوړجاړي سره طالبانو د هغه وخت د برحاله نظام برخه شوي وای، اما دا چې اوس طالبان راغلي دي، د هیواد سیاسي واګې یې په لاس کې دي، نو د دوی خلاف مقاومت به هماغه پایلې ولري لکه د تېر نظام خلاف چې د طالبانو مقاومت در لودې یا د کمونستې د دولت تر ړنګولو وروسته چې د مجاهدینو مقاومت در لودې.

د نیابتي جنګ اول لوی تاوان دا وي چې د هغه دولت لپاره بدیل نه لري، دا اوس موږ طالبان وینو چې د تېر فاسد او مات وګړوب نظام بدیل نه شي کېدلای، د هغه نظام تشه نه شي ډکولای، مجاهدینو د کمونستانو د دولت تشه ډکه نه کړه، نو که بله ډله د یوه برحاله دولت خلاف مقاومت کوي، موږ یې باید لومړی پر دې فکر وکړو چې ایا ته یې بدیل کېدلای شې؟ عقلن دا محاله ده چې د یوه دولت خلا دې یوه ډله ډکه کړي، موږ یې هم تجربه کړې ده او هم عقلن دا کار محاله دی.

دویم لوی تاوان یې دادی چې د نږدې هیوادونو لاسوهنې ته لار جوړوي، دغه ډله چې نه د خپلې سرپنا ځای لري او نه د مالي تمویل لپاره مالي سرچینې، نو حتمي خبره ده چې هم به د بل نظام تر چتر لاندې اوسي او هم به یې مالي ملاتړ نور نظامونه کوي، دا کار هغوی د ثواب لپاره نه کوي، د خپلو ګټو لپاره یې کوي او پر دې ډله خپل شرایط مني، چې دا کار یې هم زموږ د ملت او هیواد په زیان دی او هم د هغې ډلې د راتلونکي واک او قدرت لپاره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دريیم زيان يې دادی چې د برحاله نظام توجو له خدمت، فساد سره لـه مبارزې، د خپلو کسانو له اصلاح، د ولـس د ستونزو لـه حـل کولـو او نورو مهمو چارو څخه يوازې د ځان دفاع او د جنـګ پـر ګټـلو شي، جنګ فساد ته لار جوړه کړي، نـا اهـل کسـان پـر واک راشي، تعلـيم لرونکي او شتمن له هيواده وتښتي، د شـيانو نرخونـه لـوړ شي ځکـه د ګنټرول لپاره يې څوک نه وي او واکمن کسان په جنګ اخته وي، مافيا په دې لړ کې نور هم هڅه کوي چې جنګ خونړی کړي څـو دوی پـه خړو اوبو کې ماهيان ونيسي.

د اوسني نظام خلاف وسله وال مقاومت څلورم دا زيـان لـري چـې تـر سقوط وروسته يې يا داعش بديل کېږي يا هم هغه خارجي افغانان چې له نورو مفسدينو او جنګسالارانو سره يې د تېر نظام ملا ور ماته کـړه، د طالبانو په نسبت هم داعش د ملت او هيواد په تاوان دی او هم خارجي افغانان، داعش ځکه زموږ په زيان دي چې يو خو به هيواد د نړۍ والـو جنګياليو لپاره پټنځی شي، له دې ځايه بـه مـوږ د نـړۍ پـه شر واړوي، زموږ له کلتور او دود سره نا اشنا دي، افراطيت يې د نورو ډلو په نسبت اوج ته رسېدلی چې زموږ د هيواد تاريخي اثـار بـه لـه منځـه يـوسي، د خلکو کلتور ته به سپکاوی وکړي، د معتدل تدين پر ځـای بـه افراطـي تدين ته ښه په خرپ کار وکړي چې د راتلونکو نسلونو ژوند به مـو هـم ور خراب کړي.

خارجي افغانان هم د وطن له دې امله په تاوان دي چې هغوی له هيواد سره مينه نه لري، دوی دلته له خطرونو سره ځکه راغلي وي چـې خپـل جيب ډکوي، په اروپا او امريکا کې د خپـل ښـه ژونـد لپـاره دلتـه ډالـر ګټي، ځيني يې د هغو هيوادونو د اسـتخباراتو کسـان وي چـې دلتـه پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی لاس شر غواړي، نو تر ګټې يې موږ ته تاوان ډېر دی، البته په دې افغانان کې به يې وړه سلنه پر وطن او ملت مين کسان هم وي چې هغوی ترې مستثنا دي.

زموږ په اند موږ بيخي ډېره جنګي تجربه لرو، ګټه مو نه ده کړې، که د طالبانو پخوانی نظام پاته وای، تر اوسه به دوی له حکومتداري سره شناخته شوي وای، يو نسل به يې په ښارونو کې را لوی شوی وای چې هم به له ښاري فرهنګ سره بلد وای، هم به يې تعليم کړی وای، هم به له حکومتداري سره په تعامل کې را ستر شوي وای نه له حکومت سره په جنګ کې؛ په دې توګه به طالبانو له اوس سره توپير در لودی، نه به دومره ورانی کېدلای، نه به وژنې، نه افراطيت دومره وده کولای او نه به ملت دومره خوږ وای، د دې ټولو اشتباهاتو يوه برخه د طالبانو او يوه برخه يې د نړۍ والو وې چې موږ يې تر دې ځايه را ورسولو، نور بايد د سوڅې زور ازمويل ايله کړو، کړې تجربې زموږ د کړوسيانو لپاره لا کافي دي، نور د تعامل وخت دی، راځئ له طالبانو سره تعامل وکړو، که دوی هر څومره هم سختدريځ دي، توند دي، د واړه کار په وړاندې يې غبرګون سريع او توند وي، بيا هم زموږ تعامل به هغوی اړ کړي چې په ايينده کې نرم شي، د هر عمل په وړاندې نامناسب، چټک او توند عکس العمل ښکاره نه کړي، حکومتولي هغوی خپله حتمن نرمښت، له خلکو او نړۍ سره تعامل ته را بولي او په لنډ وخت کې به يې شاهدان شئ، د بل هيواد د استخباراتي سازمانو تر سختو شرطونو منلو زموږ لپاره دا ډېره اسانه ده چې له طالبانو سره تعامل وکړو، خطا يې ور په ګوته کړو، هلته د کادرونو رامنځته شوې خلا په خپله ډکه کړو، نورو هيوادونو ته د مداخلې چانس ور نه کړو، په دې سره به هم نظام وساتو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم به هیواد او ملت وساتو، هم به طالب تعامل ته اخیر اړ شي او هم به له نړۍ سره اړیکې ورغوو او د هغوی باور به تر لاسه کړو، که موږ هره ورځ یو نظام چپه کوو او بل واک ته رسوو، نو نه به ملت رابانـدې را ټول شي نه به نړۍ باور وکړي او په لوی لاس به د هیواد ټوله شته گاونډیو هیوادونو ته مفت ور کړو او اخیر کې به د هیـواد شته جغرافیه هم د نورو ترمنځ تقسیم شي او موږ به رډې سترگې ورته گورو لکه د احمد شاه بابا د لمسیانو جنگونو چې همدا پایلې در لودې.

۲۰/۱/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تکبر مفهوم

زموږ خلك د تکبر په مفهوم او مصداق خبر نه دي، لـه دې وجـې کـه دې ښه جامه اغوستې وه، متکبر دې بولي، که دې ویښتان پاک او غوړ کړو، متکبر دې ګڼي، که ښه موټر دې در لود، متکبر یـې، کـه دې پـه کاچوغه خوراك وکړ، متکبر یې، که د په خوراکي شیانو کـې یـو شـی خوښ نه و، متکبر یې. زما په یاد دې چې مور ته بـه مـې ویـل، پلانـی شی زه نه خورم، زما نه دی خوښ؛ دې به ویل: دومره تکبر کوه، چـې ځان خواروې، دومره مه کوه چې جهان خواروې.

تکبر عربي توری دی، د لغت له مخې لویي ته وایي، تکبر فلان، یعنې استکبر، معنا ځان یې لوړ وښـود، د شریعـت لـه مخـې چـې کـوم ډول تکبر حرام ګڼل شوی دی، د هغه په اړه یوه نبوي حدیث کې راغلي:

عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ مَسْعُودٍ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا يَـدْخُلُ الْجَنَّةَ مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ مِنْ كِبْرٍ» قَالَ رَجُلٌ: إِنَّ الرَّجُلَ يُحِبُّ أَنْ يَكُونَ ثَوْبُهُ حَسَنًا وَنَعْلُهُ حَسَنَةً، قَالَ: «إِنَّ اللهَ جَمِيلٌ يُحِبُّ الْجَمَالَ، الْكِبْرُ بَطَرُ الْحَقِّ، وَغَمْطُ النَّاسِ».(۱)

ژباړه: عبد الله بن مسعود رض له رسول الله ص ص څخه روایت کړی، ده ویل: د چا په زړه کې چې یوه ذره تکبر وي، هغه جنـت تـه نـه شي تلای. یو کس ویل: سړی دا خوښـوي چـې جامـه یـې ښایسـته وي او څپې یې ښکلې وي،(دا تکـبر دی؟) ده ویـل: اللـه ښـکلی دی ښـکلا خوښوي، تکبر له حقه انکار او د خلکو سپک ګڼل دی.

حدیث خبره روښانه کړه، څوك چې په حق له پوهاوي سره د هغه اتباع نه کوي، حتمن متکبر دی، څوك چې خپل ځان پر خلکو لـوړ بـولي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک تحقیروي، ریشخند په وهي، ځان ورته ډېر اوچت او نورو تـه ورتـه پست ښکاري، هغه متکبر دی.

د شریعت له مخې دغه تکبر حرام دی، خلـک سـپک ګڼـل، لـه حقـه انکار کول، د یوه انسان په هر فعل او کړنه چې د نورو سپکاوی کیږي، خلک تحقیرېږي او دی ځان لوړ بولي، هغه تکبر دی او حـرام دی. دا نو د ټولنو تر رواجه تعلق لري، عربانو د اصحابو په زمانه کـې د اوږدې جامې کولې، پر جامو برسېره یې غټه کپړه اغوسته چې پر ځمکه به یـې کشوله، په دې توګه یې ځان د ټولنې مسکینو کسانو ته ډېر مصرفـي ور ښودی، دا د تکبر له امله هغوی کول، ځکه نـو رسـول اللـه ص ص تـر بجلکو کښته جامه حرامه کړه، هدف اصلن تکبر دی، په قران کریـم کې راغلي دي چې له یو چا سره که خبرې کوې، نو څنګ مه ور ګرځـوه، د رسول الله ص ص په اړه راغلي دي چې هغه به مخامخ له یو چـا سره خبرې کولې، په حدیث کې راغلي چې په وریـن تنـدي خـبرې کـول، ملاقات کول صدقه ده، دا ټول د تکبر د مخنیوي لپاره دي.

زموږ په ټولنه کې یو وخت خلکو د پایڅو د کښته کولو پر ځای به یـې دومره پورته کړې وې چې له ګونډو سره به یې درولې وې، ټول خلـک پوهېدل چې دغه کسان د نورو سپکاوی کـوي، پـر مـازي خـبره بـه لـه خلکو سره اخته کېدل، په خلکو پسې به یې نارې وهلې، له څارا راغلي خلک به یې څارایان بلل او سپکاوی به یې کاوه، خولۍ یې چپه پر سر کولې او پټو به یې یوه پیڅکه پر ځمکه څکېده او بله به یې پـر اوږه را اړولې وه، دغه کسان طالبانو د خپل حکومت مهال بند کـړو، د طالبـانو تر واک وروسته په کندهار کې د حکومت له لوري هم بند شـوو او پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل کې به کله ناکله د یـوه مشـهور کـس د تلـین پـر وخـت را ښـکاره کېدل.

یو بل ډول تکبر زموږ په ټولنه کې ډېر رواج دی چې خلکو تـه خـبرې کوي، ورته ګوري نه، مخ یې بل لور تـه اړولـی وي، بیـا خـبرې ورسره کوي، دا یو ډول سپکاوی دی، که یو شی در کوي، نو په لاس کې یې د درکولو پر ځای در غورځوي، د چا چې احترام کېږي، هغه ته شی په غورځولو نه ور کوي، څوک چې تر نظر سپک ورځي، هغه ته یـې پـه ور غورځولو ور کوي.

په کاچوغه خوراک، ښې جامې اغوستل، ښې څپلې، ښایسـته خـولۍ، ښه ویښتان، بهترین موټر یا دې ته ورته شیان د تکبر په ټاپه بایـد حـرام نه شي، البته که څوک په موټر کې سپرېږي او پـر لار د نـورو خلکـو د ناستې پر ځای یا د تلو پـر وخـت پـر خلکـو دوړې پـه کـوي، دا بیـا د خلکو سپکاوی دی، پر انسان دوړې کول، هغـه تـه اذیـت دی او دغـه موټر یې واقعن د تکبر نښه ده چې د خلکو سپکاوی د خپـل مـوټر پـه وسیله کوي. له دې ماسیوا دغه شیان د خدای نعمتونه دي چې اللـه پـر خپل بنده د خپل ور کړي نعمت اثر لیـدل خوښـوي، نـو بایـد اثـر یـې معلوم شي .

۲۶/۳/۲۰۲۲

سرچینه:

(۱)(صحیح مسلم، کتاب الایمان، باب تحریم الکبر و بیانه، ح: 91)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ثواب او عذاب نيمگړى تفسير

د ديني تفسير له زاويې زموږ د ثواب او عذاب تفسير خورا ډېرې نيمگړتياوې لري. زموږ واعظين د وينا لپاره مناسب کسان نه دي، نه يې د وينا طرز د ويناوال دى نه يې معلومات د دې دي چې د وينا پر ستېج/منبر دې ودرېږي، نه د وخت او حالاتو موافق موضوع انتخابولاى شي، نه د ثواب او عذاب په بيان کې انډول ساتلاى شي او د گڼو نورو ستونزو ترڅنگ د ثواب او عذاب تفسير يې له بې انډولۍ سره سخت نيمگړى هم وي.

نيمگړتيا يې دا وي چې د ثواب او عذاب په اړه راغلي نصوص يو د بل تر څنگ نه ږدي، د دې نصوصو په تفسير کې د دين اوشريعت عمومي محتوا ته پام نه کوي، د اسلام اساسي پيغام له نظره وباسي او که د ثواب په اړه يوه جمله په درست ايت يا حديث کې راغلې وي يا د عذاب، دوى يې سياق و سباق نه ورسره گوري، بس د همدې يوې جملې مفهوم بيان کړي او پسې ټاپه يې کړي. که دغه کار دې وکړ جنت ته ولاړې او که دې هغه کار وکړ، بېرته راووتې دوزخ ته ولاړې!!!

خطيب صاحب مبارکه! دغه ايت يا حديث يوازې يوه کړۍ ده؛ يوه کړۍ له درست ځنځير پرته بې معنا ده، کړۍ خپل ښه کار هغه وخت کوي چې له نورو کړيو سره وتړل شي، نو پوره ځنځير ځنې جوړېږي او خورا ډېر کارونه ترسره کولاى شي.

دغه هر ايت او حديث به هم وړل کېږي، له خپل ځنځير سره به يوځاى کېږي؛ لکه يوه کړۍ چې د تړلو لپاره کار نه شي ورکولاى، همدغه ډول يو ايت يا حديث د جنت او دوزخ په پرېکړو کې هم کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شي کولای. په شریعت کې اصولي او اساسي موارد باید له جزي او فرعي مواردو څخه بېل کړل شي. له جزیاتو او فروعاتو سره تړلي نصوص په یوازې سر نه تفسیرېږي، که یې تفسیر کړي ناسم تفسیر به یې وړاندې کوي. د شریعت اصول به هر ویناوال و خطیب ته معلوم وي، که د فروعاتو یا جزیاتو خبرې کوي هیڅ نص به داسې نه تفسیروي چې له اصولي موضوعاتو سره ټکر وي، زموږ د یناوالو یوه لویه غلطي همدا ده چې خلک یې په وړو شیانو خوشاله کړي وي، بیا نو د بل حق دی نه ګڼي لکه تنزیهي مکروه. بل لور ته یې د ټلویزیون پر کتلو دومره سخت عذاب بیان کړی وي چې د خلکو یې هیلې ور مړې کړې وي خو د اخلاقیاتو، انسانیت او په ورین تندي له خلکو سره مخامختوب به یې نه وي ور ښودلی. تسبیح ویل د یوه سړي شخصي-کار دی، اما په معامله کې ناغېړي یې ټولنې ته زیان دی، تر تسبیح زدکولو لومړی د بل حق ور ښودل او ګنا یې بیانول اړین دي، عینن د تې وي او اخلاقیاتو مسله ده؛ که یو څوک تې وي ګوري خپل کار یې دی ټولنې ته یې زیان نه دی رسولی، په خپل کور کې په خپل مصرف یې له خلکو پټ ګوري، اما د بده اخلاقه او بد خویه انسان خو ټولنې او ځان دواړو ته غبرګ تاوان رسېږي.

د جنت اسباب دي که د دوزخ دا یو له بل سره قوي یا نسبتن ناقوي ارتباط لري؛ که یو څوک لمونځ کوي خو د یتیم حق نه ور کوي، دا ښه سړی دی؟ که یو څوک غل وي، خو پایڅې یې تر نیمایي پنډۍ پورته کړې وي، دا جنتي دی؟ یو څوک نفلي روژې نیسي، اما په کور کې یوه خبره سمه نه کوي، تل یې سوټی په لاس کې وي او خپل کورنیان ډبوي، دا بزرګ دی؟ بل سړی په جګه غاړه حج ته روان دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

له حجه چې راشي له کور سره مسجد جوړ کړي، کله ناکله د یوه ګاونډي کره یو خیرات هم ور لېږي، خو پیسې او ګټه یې ټوله د قاچاقو ده؛ دا د جنت مستحق دی؟!

یوه بله ستونزه په ټولنه کې د لومړیتوب د نه رعایت ده، همدغه د ثواب او عذاب ویناوال چې له یوې خبرې سره یې د جنت کیلي په لاس کې وي، له بلې سره یې د دوزخ هغه تیاره درته نیولې وي، دا نه فهموي چې اخلاقیات مهم دي که دغه د جنت او دوزخ کیلیاني؟ معاملات لومړیتوب لري که سبحان الله خلکو ته ورښودل؟ له قتل او غلا خلک رامنعه کول د ټولنې په خیر دی که له ټـي وي کتلو؟ د کرکیټ بدي خلکو ته بیانول ډېر اړین دي که د یوه ملت د عامه شتمنیو د ورانولو، غلا و چور د بدی بیان؟

د اختر او جمعې خطبې تر ډېره حده سیاسي بڼه لري، رسول الله ص صلی الله علیه وسلم پکې د سیاست او ادارې په اړه خبرې کولې، د وخت امیر او امیرانو به دا کار کاوه، ورو – ورو د امیرانو چارې زیاتې شوې، یو څه یې اعمال هم داسې شول چې خلکو یې تر شا لمونځ کول نه خوښول او بل یې پوهه هم دومره نه شوه پاتې چې خلکو ته بیان وکړي؛ نو منبر له سیاسته ازاد شو او د ناسیاسي اشخاصو لاس ته ورغی چې د امیرانو تر ستونزو یې ډېرې ستونزې وزېږولې. اوس یې حل دادی چې خطیب باید د دولت له لوري معرفي شي، تنخوا او منفکې کېدل یې په دولت اړه لري، د بیان لپاره به یا لیکلې خطبې ور کوي یا به حدود و چوکاټ ورته ټاکي چې له دې حدودو به د خپلې وینا مهال نه وزي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ بدمرغي داده چې دولتونه مو پر هغه ځای نظارت نه کوي چې د ټولنې د خرابۍ او د ښه والي اساسي مرکز دی؛ پر يوه سنتي مذهبي ټولنه د منبر او مسجد اغېز دومره زيات دی چې بل هيڅ شی ورسره پرتله کېدلای نه شي. د مسجد امام او د منبر خطيب که د يوې ټولنې په خير کار وکړي، هغه ټولنه به نيکمرغه کړي او که يې بدبختۍ ته لاس واچاوه، بدمرغه کوي يې. دومره مهم ځای بې څارنې او ارزونې ايله کول نه بشري اخلاق ايجابوي، نه قانون او نه هم شريعت.

حالات، ځای، وخت، نظام او ټولنه د خپلو گټو او زيانونو لوری بدلوي را بدلوي، مثلن: کله يوه ټولنه بشري قوې ته اړتيا لري او کله يې تر اړتيا زياته وي؛ که دولت او ټولنه ورته اړتيا لري بايد خلک دې ته وهڅول شي چې اولادونه ډېر کړي او که په سرخوږي ورته بدلېږي، بيا دې د کمولو توصيه ورته وکړي.

د اولاد زياتولو مطلقې توصيې زموږ ټولنې ته په زيان هم تماميږي، د زيات اولاد راوړلو په اړه راغلي احاديث دوی نه دي کتلي چې دا په کومو شرايطو کې ويل شوي دي؟ داسې خو امکان نه لري چې رسول الله ص صلی الله عليه وسلم دې له ټولنې سره تړلې دومره مهمه موضوع له هر ډول ارتباط، مخکې او وروسته کلام پرته ويلې وي؛ نو د دې وينا نوره برخه چېرې ده؟ ولې يې کړې ده؟ په دې اړه نور نصوص څه وايي او اصحابو کرامو په نبوي دوران کې له دې موضوع سره څه ډول چلند کړی دی؟ د دې حديث سند په کوم حال کې دی؟ ايا دا خبره په همدې سند تر رسول الله ص صلی الله عليه وسلم پورې رسيږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل اړخ يې دادی چې اوس زموږ د ټولنې په خير د زياتوب توصيه ده که د کمي؟ حالات کوم ډول توصيه ايجابوي؟ دولت او ټولنه د دې لپاره څه کوي؟که ټولنه او نظام دې د زياتو کسانو بوج نه شي پورته کولای، د تعليم غم يې نه خوړل کېږي، خوراك ورته نه رسېږي، کار يې نه پيدا کېږي، د يوې گولې لپاره يا نړۍ والو ته زارۍ کوو چې موږ له لوږې مرو، کومك راسره وکړئ يا هم د کډوالو سيلابونه نورو هيوادونو ته روان وي، دا اولاد چې ډېر شي مور و پلار، ټولنې، وطن، نظام، دين، شريعت او بالاخره په قيامت کې به يې رسول الله ص صلی ته څه گټه ورسېږي او هغه به يې په کومه کارنامه وياړ وکړي؟ د نورو امتونو په نسبت خو يوازې ډېرښت د وياړ لپاره کافي نه دی، که ډېر وي او قاتلان وي، غله وي، خدای ناترسه وي، له دينه لرې وي، بد اخلاقه وي، بې تعليمه و تربيې وي، کار نه لري، ژوند يې په فقر تېر شوی وي، جنت ته د تلو لپاره ورسره هيڅ نه وي، خو د دوزخ لپاره يې ښه ډېره تياري کړې وي؛ په دې امت به رسول الله صلی الله عليه وسلم د تېرو امتونو مخ ته وياړ وکړي که به د امت پر حال افسوس؟!

د يوه ملا بيان يو چا په را واورېدی، خلکو ته وايي، که څلوېښتو يا سلو کسانو د يوه مړي په جنازه کې گډون وکړ، الله يې بخښي.

دا له حديثو او په مجموع کې له شريعت او دين څخه ناسم فهم دی. پر يوه انسان که د بل انسان حق وي، يا يې قتلونه کړي وي، غلا و فساد يې کړی وي، جامعې ته يې ضرر رسولی وي، چې دوه ميليارده انسانان يې د ښه والي شاهدي ور کړي، هم نه بخښل کېږي. لومړی به د خلکو حسابونه تصفيه کېږي، بيا به وروسته د الله او د هغه ترمنځ معامله

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتېږي، چې که يې بخښي هم د هغه خپله بنده دی او که يې نه بخښي هم يې خپل مخلوق دی.

اولاد ډېر کړئ! ثواب وګټئ که بند يې کړئ ګنهګار به شئ؛ نور د ټولني ظرفيت په پام کې نه نيسي. حالات نه سنجوي، د نصوصو روايت او درايت ته نه ګوري، د تعليم، خوراک، جامې، کار، روزنې، ګټې او بالاخره دنيا کې د بري اسباب او د اخرت د بريا اسباب يې نه سنجوي، راوړل يې پر دوی دي نور دې پر لار خدای برابر کړي، په داسې حال کې چې د هدايت، ګمراهۍ، ګټې وټې، زيان، تعليم، روزنې او هر څه په اړه د خدای اصولو بيخي واضح دي، تر دومره وضاحت وروسته د خپل اولاد روزي، تعليم، کار، اخلاق، ګټه وټه، په دنيا ا اخرت کې برې د الله لور ته حواله کول د هغه له دينه ناخبري ده، زموږ خلک دغې ناخبرۍ ته د توکل نوم ور کوي په داسې حال کې چې د خدای په دين کې د دغه توکل يوه نمونه او يوه لارښونه هم نه شته.

۲۵/۲/۲۰۲۲۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمعې او اختر خطبې

د جمعې او اختر لمنځونه خلکو ته د پيغام رسولو بهترين فرصتونه دي، د مسلمانانو زياتره کسان يوه ځای ته را ټولېږي، نارې، پسپسکی او د توجو اړولو شيان نه وي؛ ويناوال په خلاص مټ خپله خبره تر ناستو کسانو رسولای شي.

خطبه عربي لفظ دی، د خاء په پيښ د بيان معنا ورکوي او د خاء په زير ښځې ته د مرکې په معنا دی.(۱)

بيان د دې لپاره کېږي چې خلکو ته دنيوي يا ديني پيغام ورسول شي، د يوه هيواد چارواکي ستيج يا ټلويزيون ته د همدې لپاره راځي چې ملت ته خپل پيغام ورسوي، خطيب د همدې لپاره منبر ته پورته کېږي چې خلکو ته بيان وکړي، خلکو ته د پيغام په رسولو خپل ديني مسووليت ادا کړي.

رسول الله صلی الله عليه وسلم د همدې لپاره خطبې ورکړې دي، د هغه ناست مخاطبين عرب وو؛ د رسول الله ص صلی الله عليه وسلم هم بله ژبه نه وه زده، له دې امله هغه په عربي بيان کاوه. رسول الله ص صلی الله عليه وسلم په يوه خطبه کې خپل ټول پيغامونو خلکو ته نه رسول، بلکې اسلام تدريج ته پام کړی دی، نو لنډه خطبه يې ويله، په حديث کې د نبوي خطبو په اړه راغلي دي:

«إِنَّ طُولَ صَلاَةِ الرَّجُلِ، وَقِصَرَ خُطْبَتِهِ، مَئِنَّةٌ مِنْ فِقْهِهِ، فَأَطِيلُوا الصَّلاَةَ، وَاقْصُرُوا الْخُطْبَةَ».(۲)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترجمه: د یو کس اوږد لمونځ او لنډه خطبه د هغه د پوهې نښه ده، نو لمونځ اوږد کړئ او خطبه لنډه کړئ.

زموږ په ټولنه کې ولې خطیبان یوځل په پښتو خبرې کوي او بیا په عربي خطبه وایي؟

دا نه یوازې د خطبې له ماهیت څخه ناخبري ښیي، بلکې د خطبې اساسي هدف په دې ورکېږي چې خلک پښتو بیان ته نه راځي، ځکه ډېر اوږد وي، کله چې عربي شروع شي خلک را پیل شي او لمونځ وکړي بېرته ځي، دلته خلک له ثوابه هم محروم شول، له بیانه هم محروم شول، د خطبې هدف هم له منځه ولاړ او خلک په دې اوږدو اوږدو بیانو ستړي شول او په دې سره زموږ خطیبانو تر ماهیت د شکل یوه برخه غوره کړه، په داسې حال کې چې د رسول الله ص صلی الله علیه وسلم خطبه به لنډه وه، د دوی خطبه اوږده ده، ځکه یوځل پښتو وایي بیا عربي، د پښتو بیان یې ډېر اوږد او خسته کوونکی وي، په دویم قدم کې هغه لمونځ اوږد ور کاوه، دوی لمونځ په انا اعطینا ور کوي، هغه به په روښانه ټکو خپله خبره تر خلکو رسوله، زموږ خطیبان عربي وایي خلک نه په پوهېږي.

دلته ګڼې تېروتنې کېږي، خلک په شکل پسې مښتي دي، خو ماهیت یې هېر کړی دی. خطبې اوږدې دي، خلک خسته کوي، د دوو خطبو له امله خلک پر وخت مسجد ته نه راځي، د عربي د خطبې مهال راځي چې په عربي دوی نه پوهېږي، نو پیغام هغوی ته نه رسېږي او په دې توګه هم د وختي راتګ له ثوابه محروم شول او هم له دې چې له بیانه به یې یو څه دیني زدکړه کوله، هغه هم پر ودرېده. یوه بله تېروتنه په عربي خطبه کې دا ده چې یو خطیب په خپل ټول ژوند کې یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عربي خطبه وايي، هغه هم له کتابه وايي، نو رسول الله ص صلی الله عليه وسلم که خطبه په عربي ورکوله، نه يې له کتاب ويله او نه يې ټول ژوند يوه خطبه ويله، دوی دا په کوم ايت يا حديث کې موندلي دي؟

که په رښتيا د نبوي خطبې تابعداري کوي، نو هرې جمعې ته دې نوې عربي خطبه تياروي، لنډه به يې وايي، د خطبې مهال به يو لرگی هم په لاس کې نيسي، په پښتو به خطبه نه وايي، خطبه يې بايد تر لمانځه اوړده نه وي او له کتابه دې نه وايي؛ بلکې له خپل حافظې دې ووايي. دا نبوي خطبې شکل دی.

خطيبانو ته دا واک ورکول چې د بيان لپاره موضوع او د بيان مواد دې په خپله تياروي، په لوی لاس له دين او شريعته د ناسم تفسير لار جوړ وي. ځکه ټول خطيبان د دې وړتيا نه لري چې له وخت سره سمه موضوع وټاکي او بيا دې د هغې په اړه ټول مواد يو ځای کړي، بيا دې مجموعي يو مهفوم ځنې واخلي چې د شريعت له اساساتو او عمومي اهدافو سره ټکر نه وي، له دې امله نو اړينه ده چې يا خطبيانو ته تيارې خطبې ور کړل شي، يا دې په اړه کتابونه وليکل شي چې په معيار پوره وي، خطيبان دې اړ شي چې يوازې له همدې کتابونو خطبې ووايي، څو د ناسم تفسير مخه ونيول شي او له دې زاويې د را پېښېدونکو ستونزو، نيوکو او پوښتنو مخه ونيول شي.

که غواړې چې هدف پسې ولاړ شي، تر شکل ماهيت مهم وگڼي، لکه د سرسايې په اړه چې يې همدا تگلاره غوره کړې ده؛ نو بيا خطبه په پښتو، دري، اردو يا بله ژبه چې د دوی مخاطبين په پوهېږي، ووايي، خطبې ته دې تياري وکړي چې خبرې يې لنډې، واضحې، پيغام رسونکې او پر خلکو نه بوجېدونکې وي، عربي خطبه نه قران کريم

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبري کړې ده او نه حدیثو، عربي دې پرېږدي او ځای یې پښتو یا د بلې ژبې بیان نیسي، خلکو ته دې د هغوی په ژبه خبرې وشي چې هم ثواب شي هم خورما. خلك به دین زده کړي، وختي به راشي، وخت به یې نه ضایع کیږي، خسته کیږي به نه او دوی به خپل مسوولیت ادا کړي، پیغام به ډېرو کسانو ته ورسوي او په عملي توگه به خلکو ته درس ور کړي چې شریعت کې تر شکل ماهیت مهم دی.

۲۶/۲/۲۰۲۲

سرچینې:

(۱)(معجم اللغة العربية المعاصره: ۱۶۴۳، لفظ خ طا ب ماده)

(۲)(مسلم، کتاب الجمعه، باب تخفیف الصلاة والخطبه، ح: 869)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دین او شریعت په تفسیر کې تېروتنې

د دین او شریعت ترمنځ شته توپیر ته نه پام، د هر یوه داسې بېل تعریف چې په دیني و شرعي متن کې له هر یوه سره د تړلو مسلو او موضوعاتو ربط جوت شي او پر خلکو شته ګډوډی او ختلاط ختم شي؛ نه شتون او ګڼ نور لاملونه د دې سبب شوي دي چې د دواړو په تفسیر کې ستونزې ایجاد او د تېروتنو سبب شي. پر لاملونو به یې په یوه بله مقاله کې بحث وکړم، دلته له دواړو په تفسیر کې پر تېروتنو بحث کوم.

د دین او شریعت بېلوالي ته په قران او سنت کې ګوته نیول شوې ده، په قران کریم وایي:

{إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ} [الأنبياء: 92].

ترجمه: دغه ستاسو یو امت دی او زه مو رب یم زما عبادت کوئ.

په دغه الفاظو ایت په سورت المومنون(ایت: ۵۲) کې هم شته، دواړه ځایه د ګڼو نبیانو تر کیسو وروسته راغلی دی، هدف یې په ملت سره د ټولو نبیانو مشترك دین ته اشاره ده چې د ټولو الهي پیغمبرانو دین یو دی. همداشان د شریعت جلاوالي ته هم قران کریم ګوتې نیولې ده:

{لِكُلٍّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً} [المائدة: 48].

ترجمه: موږ ستاسو هر امت ته ځانګړی شریعت او تګلاره در کړې او که د الله خوښه وای ټول به یې په شریعت کې هم یو امت کړي وئ.

په دې اړه صحیح مسلم کې یو حدیث روایت شوی دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

الأَنْبِيَاءُ إِخْوَةٌ مِنْ عَلاَّتٍ، وَأُمَّهَاتُهُمْ شَتَّى، وَدِينُهُمْ وَاحِدٌ.(۱)

ترجمه: نبیان پلرني ورونه چې مندې یې ګنې دي او دین یې یو دی.

د نبیانو د یوه دین یادونه د حدیث په متن کې هم شوې ده، خو د شرایعو بېلوالي ته یې د ګڼو مندو په لفظ اشاره وکړه. له دې ځخه موږ ته جوتېږي چې دین یو اسماني دین دی، البته شرایع د وخت، ځای، ټولنې او اړتیا له مخې له یوه بل سره توپیر لري.

دغو نصوصو ته په پام د دین او شریعت ترمنځ توپیر او د هر یوه بېل تعریف هم اسانه کېږي، د نبیانو ترمنځ مشترک ټکي دین دی او اختلافي یې شریعت دي، یا په بل عبارت پر خدای ایمان، د هغه تعظیم، د کتاب، نبي، فرشتو او اخرت باور دین دی، دغه ټکي د نبیانو ترمنځ مشترک هم دي؛ اما شریعت ورځني مسایل دي چې لویه برخه یې لنډمهالي هم وي.

د دین او شریعت دغه توپیر او تعریف ته په کتو زموږ لپاره ډېری ستونزې چې سوء تفاهم ایجاد کړې وې، په خپله حلېږي. یوه اساسي ستونزه د ژوند د ټولو چارو دیني و شرعي حل و چې خلکو به یې استدلال له قران کریم ځخه کاوه. خلک وایي؛ الله تعالی په قران کریم کې ویلي چې دین مو بشپړ کړی دی، که د هرې مسلې حل پکې نه وي، بیا بشپړ نه دی. دا چې په ژوند کې ډېری داسې مسایل شته چې مسلماني ټولنې یې هم د وضعي قوانینو جوړولو ته له دې امله اړې شوې دي چې په دین کې یې حل نه و؛ زموږ لپاره د سرخوږي سبب نه شي کېدلای؛ ځکه قران کریم د دین په اړه د تکمیل یادونه کړې ده شریعت یې نه دی ښودلی.

یوه لویه غلط فهمي د دین او شریعت په تفسیر کې دغه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خبره مې بیخي پر ډېرو منبرونو او سټېجونو اورېدلې ده چې د ټولـو ستونزو حل یوازې په دین کې دی، دغه ناسم قضـاوت لـه دې املـه را پیدا وو چې د دین او شریعت پولې نه وې سره بېلې شوې.

په همدې اساس اسماني دین ته د جمعـې صـیغه ادیـان کـارول لـه دې حقیقت څخه د ناخبرۍ علامه ده، البته د شریعت په اړه د جمعې صیغه پروا نه کوي، همدا شان موسوي دین، عیسـوي دیـن او محمـدي دیـن اصطلاحات کارول هم مناسب کار نه دی، خو د شریعت په اړه کـولای شي چې دغه اصطلاحات وکاروي.

د دین او شریعت لـه گـډوالي یـوه بلـه تېروتنـه دا هـم را پېښـه وه چـې پخواني ادیان/دین منسوخ شوي دي، پـه داسـې حـال کـې چـې قـران کریم یې د نسخې پر ځای د تایید خبره کوي، دغه لوړ ایاتونه د همدې خبرې روښانه لاسوند دی. د تېرو نبیانو دین ته یې په مفرده اسم اشاره، اشاره وکړه او هغه یې زموږ دین وباله، نو که د تېرو نبیـانو دیـن منسـوخ وای، بیا یې زموږ لپاره څنگه په قران کریم کې دین بالی؟ دغه خبره که د شریعت پـه اړه وشي، مصـداق بـه یـې ځکـه سـم وي چې شرایـع د ټـولنې، وخـت، ځـای او ضرورت لـه مخـې تغییـر کـوي؛ نـو زمـوږ د شریعت وخت له نورو پخوانیو شریعتونو سره فرق لري، ټولنه یـې جـلا ده، ځای یې بدل دی او اړتیـاوې یـې بېلـې دي، لـه دې املـه پخـواني اسماني شرایع یې د ټولو له ځواب ویلو عاجز دي، نو باید نوي احکـام نازل شي، که څه هم د تېرو شریعتونو ځینې احکام به یې هـم د تعمیـل وړ بللي وي.

یوه بله تېروتنه په مسلمانانو کې یو پر بل د کفـر او بطـلان ټـاپې دي، د دین او شریعت نه جلاوالي دا وهم را پیدا کړی دی چې څوک ځینـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرعي کارونه په یوه ډول وکړي نور یې په بل ډول، یا هم له ځینو شرعي احکامو مخالفت واقع شي؛ نور مسلمانان د کفر او الحاد ټاپو ته زور ور کړي. په داسې حال کې چې د شریعت له ځینو چارو مخالفت د کفر او گمراهۍ سبب نه کېږي؛ پر دین ټول مسلمانانو سره متفق دي، مخالفت هر وخت په شرعي امورو کې وي او د شرعي امورو مخالفت د کفر تر بریده ځوك نه رسوي، بیا هغه څوك چې د یوه اجتهاد او لاسوند پر بنسټ یو کار کوي، یو اصل رامنځته کوي، ځینې احکام له نورو بل ډول تفسیروي یا هم ځینې احکام له عمله ایستل کېږي، لکه د حج لپاره میقاتونه، د غلامۍ پای، د اس، تورې او غشي- پر ځای د ټانگ، طیارې او مرمیو استعمال او...

په مسلمانانو کې داسې هیڅ ډله نه شته چې د شریعت له ټولو احکامو دې منکره وي، هره ډله د شرعي احکامو ځینې عملي نمونې لري؛ له ځینو د مخ اړونې او په ځینو کې له نورو سره د مخالفت لپاره بیا هره ډله خپل شرعي دلایل هم لري چې له همدې امله یې یا مخ ځنې اړولی یا هم له نورو سره په تفسیر کې د نظر اختلاف لري چې خطا و ناخطا یې بېل بحث دی.

د دې وضاحت په رڼا کې زما په اند تر مخالفو ټکو د مسلمانانو ترمنځ مشترك ټکي زیات دي، ټول مسلمانان په اصولو کې سره متحد دي، یو الله، یو کتاب، پر قیامت ایمان، د رسولانو او فرشتو باور، د تېرو نبیانو او رسولانو پر حقانیت ایمان راوړل، یوې قبلې ته لمونځ کول، دیني چارې دي چې ټولو مسلمانان یې په اتحاد او اتفاق مني او عمل په کوي. پاته شوه د شریعت احکام، په دې احکامو کې هم هیڅ ډلې ټول معطل کړي نه دي؛ هره ډله یې یوه برخه عملي کوي او له بلې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځینو دلایلو پر بنا اعراض کوي چې د هیڅا د کفر سبب نه شي کېدلای.

له شرعي متنه د ګڼو تفسیرو امکان یوه فطري ځانګړتیا ده چې د ګڼو ترخنګ نقصان هم لري. ګټې یې دادي چې وختونه، ځایونه، ټولنې او اړتیاوې د تنوع تقاضا کوي؛ که بشر له یو مقدس متن څخه د متنوعو غوښتنو لپاره د متنوعو ځوابونو توان ونه لري، نو ژوند به له ستونزو سره مخ شي، له دې امله بشر ته دا ځانګړتیا ور کول شوې ده چې یو بشر له یوه متن څخه خپلو اړتیاوو ته په کتو ګڼ تفسیرونه کولای شي څو خپلو اړتیاوو ته پرې ځواب تر لاسه کړي او نقصان یې دادی چې د همدې همعقیده، هم ایمانه، هم دینه، هم شریعته او هم مقصده انسانانو ترمنځ د نظر اختلاف تر فزیکي شخړو ورسیږي، یو د بل په مقابل کې ودریږي، بشري خواخوږي ختمه شي، د مشترکاتو پر ځای اختلافاتو ته لمن وهل کیږي، د زغم ځای تنګ نظري ونیسي-، د رحم ځای بې رحمۍ ته پاته شي، د دین او شریعت د کلي او انساني اهدافو پر ځای جزي او استثنائي احکامو باندې تمرکز زیات شي؛ په نتیجه کې یې د مسلمانانو ټولنه دړې وړې شي، اخلاقیات پایماله شي، د مقدساتو تقدس ته زیان خپله مسلمانان ورسوي، د خپل هیبت جنازه په خپلو لاسونو واخلي، پر خپل حق دین د ناحقوالي دلایل همدوی دښمنانو ته په لاس ور کړي، لنډه دا چې له وړې او نه خبرې څخه خبر جوړه کړي او د ستر زیان سبب یې کړي.

۸/۲/۲۰۲۲

سرچینه:

(۱)(مسلم، کتاب الفضائل، باب فضائل عیسی علیه السلام، ح: ۲۳۶۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میرمنو مشري او پر ښځو د نارینه د سرپرستۍ سهي تفسیر

په نر واکه او نر سالاره ټولنه کې د مقدسو متنو سره دا ظلم کېږي چې د نرانو د مطلق افضلیت او نر سالارۍ تفسیر ځنې کېږي او له ښځو سره دا تېرې کېږي چې د هغوی د واک کمولو او تر نارینه د کم ښودلو لپاره یې په مقابل کې له مقدس متن څخه ګټه اخیستل کېږي.
د قران کریم له دې لاندې ایت سره په تفسیر کې همدغه ظلم شوی دی، هم یې د ایت تفسیر له سیاق و سباق سره په ټکر کې کړی دی او هم یې د دې ایت مفهوم داسې اخیستی چې د قران کریم نور موارد یې په نظر کې نه دي نیول شوي، له ښځو څخه د خپل ځان د واک اخیستلو لپاره یې یوه ښه وسیله دغه ایت هم دی چې نرواکه ټولنه ور څخه اسفاده کوي او یو بل حدیث دی چې ددې مقالې پر وروستیو برخه کې به زه بحث پر وکړم. ایت دادی:
{الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ وَبِمَا أَنْفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ} [النساء: 34].
ژباړه: نارینه د ښځو ساتونکي او له دې امله په مالي چارو کې سرپرستان دي چې الله د دوی ځینو ته پر نورو غوراوی ور کړی او چې دوی له خپلو مالونو نفقه کوي.
په دغه ایت کې د قوامون له توري څخه دا فهم اخیستل شوی چې نارینه پر ښځو واکداران دي، په داسې حال کې چې قوام دلته په یوه خاص سیاق و سباق کې ذکر شوی دی چې د مطلق واکدار مفهوم ترې اخیستل بې انصافي ده ، قوام د لغت په کتابو کې دغسې معنا شوی دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

متولٍّ للأمور، حسن القيام بها "قـوَّام عـلى ممتلكـات- {الرِّجَـالُ قَوَّامُـونَ عَلَى النِّسَاءِ}: يقومون بالنَّفقة عليهنَّ والذّبّ عنهنّ-.(۱)

ژباړه: د چارو سمبالونکی، د چارو ښه ترسره کوونکی، د ملکیتونو چارسمبالی، نارینه پر ښځو قوامین دی یعنې نفقه یې ور کوي او له دوی څخه دفاع کوي.

د ایت په دغه ځای کې د قوامون توری خپل مفهوم لري چې عمومي سرپرستي نه ده ځنې مراد، لکه د لغتو کتاب چې وايي نفقه ور کوي او حفاظت یې کوي، مېړه د ښځې په نفقه مامور دی او د ساتنې مسوولیت یې هم لري.

په دغه ایت کې هر نارینه او هره ښځه هدف نه ده، یعنې عمومن د ټولنې نارینه د ټولنې پر ښځو سپرستان نه دي، نه د ټولنې ښځو ته نفقه ور کوي، په دغه ایت او تر دې وروسته ایت کې د مېړه او ماینې په اړه بحث شوی دی، قران کریم دلته د نفقې او مال یادونه کړې ده چې د قوامون مفهوم په دغه ځای او جمله کې د مالي سپرستۍ او حفاظت دی نه عمومي او هم د مېړه او ماینه بحث دی نه د هر نارینه او هرې ښځې. قران کریم قوامین الفاظ دوه ځایه نور هم ویلي دي:

{يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ} [النساء: 135].

ترجمه: اې مومنانو! د الله لپاره ښه عادل شاهدان شئ.

{ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ} [المائدة: 8].

ترجمه: اې مومنانو! د الله لپاره انصاف کوونکي غوره شاهدان شئ.

په دغو ایاتونو کې قوام لفظ هغه مفهوم نه لري چې په هغه لوړ ایت کې یې ور کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه ازاد انسان دی، د ازادۍ حق لري، قران کریم د نارینه ملکیت نه ده کرځولې، نر سالاره ټولنه خپله پر هغوی ولکه کوي او د هغوی حقوق په یوه او بله پلمه نه ور کوي. د قران کریم په همدې بحث کې راغلي چې که مېړه او ښځه اختلاف ولري، نو د نارینه او ښځې له کورنۍ دې دوه پرېکړه کوونکې وټاکل شي هغوی دې منصفانه پرېکړه وکړي، که په سر کې مور، ښځه د نارینه ملکیت کړو، واک یې نارینه ته ور کړو، سلطه د هغه پر چلېږي، هغه یې د هرې چارې سرپرست شي او دا حکم د ټولنې د ټولو ښځو لپاره د ټولو نارینه وو ته عمومي شي، نو بیا دلته ښځې ته دا واک ور کول چې د خپل ځان د حق غوښتنې لپاره دې خپل حکم له کورنۍ وټاکي او له خپله مېړه دې حقوق تر لاسه کړي، د بحث سر او پای نه سره لګیږي، په سر کې یې ملکیت وه، هیڅ واک یې نه و او په اخېر کې یې ازادي ور کړه حتا له خپل مېړه سره لا د خپلو حقونو پر سر جنجال کولای شي او د خپل ځان په اړه خپله واک لري.

په ایت کې ذکر شوی فضیلت په عمومي ډول د نارینه پر ښځو نه دی، بلکې دلته هدف هغه مالي فضیلت دی چې یو مېړه یې پر میرمن لري، ځکه د میرمنې د نفقه پر مېړه لازمه ده، همدغه فضیلت ته اشاره ده؛ که دغسې تفسیر ونه شي، بیا نو ډېرې ښځې شته چې پر ډېرو نارینه وو بهترې دي، لکه مریم علیها السلام، نبوي میرمنې، صحابیات رضي الله عنهن او داسې نورې. زما په نظر دغه ایت باید له خپل سیاق و سباق سره سم تفسیر شي او مفهوم یې باید د قران کریم د نورو ایاتونو له مفهوم او عمومي و کلي مفاهیمو سره ټکر را نه وړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قران کریم د همدې ایت په اړه زما دغه نظر دی چې دلته مې درسره شریک کړ. پاته شوه د ښځو د مشرۍ مسله؛ په دې کې یو حدیث راغلی چې د هرې ټولنې او فکر خلک ور څخه د خپل فکر او رواج سره سم تفسیر کوي. لومړی به دغه حدیث راوړم:

عَنْ أَبِي بَكْرَةَ، قَالَ: لَقَدْ نَفَعَنِي اللَّهُ بِكَلِمَةٍ سَمِعْتُهَا مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَيَّامَ الجَمَلِ، بَعْدَ مَا كِدْتُ أَنْ أَلْحَقَ بِأَصْحَابِ الجَمَلِ فَأُقَاتِلَ مَعَهُمْ، قَالَ: لَمَّا بَلَغَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّ أَهْلَ فَارِسَ، قَدْ مَلَّكُوا عَلَيْهِمْ بِنْتَ كِسْرَى، قَالَ: «لَنْ يُفْلِحَ قَوْمٌ وَلَّوْا أَمْرَهُمُ امْرَأَةً». (۲)

ژباړه: له ابو بکره رض روایت دی، ده ویل: د جمل د جنگ په ورځو کې هغه حدیث گټه راته وکړه چې ما له رسول الله ص صلی الله علیه وسلم څخه اوریدلی و؛ تر هغه وروسته چې نژدې وه د جمل د جنگیالیو په ډله کې ور کښېوزم له هغوی سره یوځای جگړه وکړم. ده ویل: رسول الله ص ص ته چې دا خبر ورسېد فارسیانو د کسرا لور ته خپله پاچاهي ور کړې ده، نو ده وویل: هغه قوم(فارسیان) چې خپلې چارې یې یوې ښځې ته ور له غاړې کړې دي، هیڅکله به بریالي نه شي.

دغه حدیث په خپله دغه بڼه بیخي واضح دی، نور حدیثونه چې له دې مفصل حدیث څخه کم شوي وي، یا دا کیسه ټوله پکې نه وي، باید چې د دغه حدیث په رڼا کې له هغو څخه مفهوم واخیستل شي. دلته د حدیث وروستۍ جمله د مخکې کیسې په رڼا کې ویل شوې ده. رسول الله ص ص د فارسیانو او رومیانو حالات څارل، د فارسیانو خپل منځي اختلافات، د کسرا مرگ او تر دې هر څه وړاندې د عربو له لوري په یوه جگړه (ذي قار) کې فارسیانو ته ماتې ټول هغه اسباب وو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله ص ص يې په رڼا کې دغه جمله ويلې ده، دا يو شرعي حکم نه دی، دا يوه وړاندوينه ده، د يوه هيواد سياسي، نظامي او ټولنيز حالات چې يو ځېرک مشر ـ تر نظر لاندې ونيسي ـ، هغه يې په اړه وړاندوينه کولای شي؛ رسول الله ص ص يوه دقيقه وړاندوينه وکړه، فارسيانو يوه داسې مشره ټاکلې وه چې نه يې تجربه درلوده او نه د هيواد له حالاتو څخه باخبره وه، د مشرانو او نظامي مسوولينو د نه جوړجاړي له امله هغوی اړ شول چې يوه ښځه د واکمنې په توګه ومني که څه هم د هغه وخت شرايط د دې ميرمنې د مشرۍ لپاره مناسب نه وو.

د دې حديث په کوم ځای کې يادونه شوې ده چې دا يو شرعي حکم دی، دلته خو واضح بيان شوي چې د فارسيانو د خبر په تر لاسه کولو رسول الله ص ص دغسې يوه خبره وکړه، دا خو يې نه دي ويلي چې شرعن دا کار حرام دی، قران کريم د سبا د ملکې يادونه کړې ده، نه قران کريم يادونه کړې ده چې د ښځې واکمنول ناسم کار دی او نه رسول الله ص ص ويلي دي، له دې ټولو ور هاخوا نن په نړۍ کې د ډېرو ملکونو مشرانې ښځې دي؛ هغوی د خپل هيواد بريالی مديريت کوي، هيواد يې د ښځې په مشري کې ترقي کړې ده، نو که دا حديث عمومي شرعي حکم شي؛ بيا به له واقعيت سره ټکر راوړي، د حديث الفاظ او شان ورود يې د حکم له عمومي کولو او شرعي کولو سره سمون نه لري.

۲۶/۳/۲۰۲۲

سرچينې:

(۱)معجم اللغة العربية المعاصرة (3/ 1877)

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۲)(صحیح البخاري، کتاب المغازي، باب کتاب البني ص الی کسری و قیصر، ح: ۴۴۲۵)

د نورو له عمل سره د خپلې ایډیالوژۍ پرتله

یو ملګري مې یوه ورځ د میلاد النبي په غونډه کې بیان کاوه، د رسول الله ص صلی علیه وسلم د جنګو له مړو او زخمیانو سره یې د اول او دویم نړۍ والو جنګو د مړو او زخمیانو پرتله کوله. ما بیا بل وخت ورته وویل چې په دې دواړو جنګو کې مسلمانان هم ورسره ګډ وو، دویم دا چې که د بل د امتي او خپل د نبي پرتله سره کوو، نو بیا عیسی علیه السلام هیڅ جنګ نه دی کړی، او که د نورو د عمل او خپلې ایدیالوژۍ پرتله سره کوئ، نو بیا یوځل زموږ اعمال هم د هغوی له ایډیالوژۍ سره پرتله کړئ.

د پوهنتون او مدرسې د درسونو مهال به هم هر وخت استادانو د رسول الله ص ص عمل یا هم د اسلام نظریه بیانول او بیا به یې د نورو مذهبونو د پیروانو له عمل سره پرتله کوله، په دې ډول به یې د خپل ځان اوچتوالی ثابت کړ.

اصلن باید د د بل مذهب له نظریاتو سره د اسلامي نظریې پرتله وشي، د عمل او نظریې ترمنځ هر وخت توپیر موجود وي. یو انسان چې څه وایي، په خوله د خپلې کړې وینا په نیمایي که عمل هم وکړي، نو نړۍ به ګل ګلزار وي.

پرېکړه د عمل له مخې کېږي یوازې وینا کفایت نه کوي، که موږ د نورو اعمالو محاسبه کوو، باید د مسلمانانو له عمل سره یې محاسبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو، کـه د هغـوی نظریـات را اخلـو، نـو د اسـلام نظریـه بایـد د هغـو ترڅنګ ورسره کښېږدو.

دا ناسمه تګلاره ده چې له خپلې نظریې سره د بل عمل مقایسه کوو. په دې توګه به موږ خپل خلك په ناسم فکر اخته کړي او غلطفهمـي کـې وي، سم فکر نه شي کولای. د انصاف غوښتنه دا ده چې عمل له عمل سره او نظریه له نظریې سره مقایسه شي.

په دې ډول موږ خلك له ناسم فکره را باسو او یو څوك د واقعیـت پـه درك کولو خپله تګلاره ټاکي. یو څوك که دې په پټو سترګو یو ځـای ته روان کړی وي، نو هر ځای چې یې واقعیت درك کـړ، همالتـه دې ایله کوي او بل په نه پوهاوي کـې هغـه ډول خـدمت نـه کېـږي لکـه د پوهاوی او حقیقت تر درك وروسته چې یې څوك کوي.

موږ که واقعیتونه د خلکو مخ ته کښـېنږدو، سـبا یـې زمـوږ مخـالف پـه ناسم ډول خلکو ته بیانوي، بیا چې کله حقیقت راځي دروغو به میـدان لاښ کړی وي.

زموږ یوه وېره دا ده چې ځینې نسبتن مشکل ځایونه که خلکـو تـه بیـان شي، نو سـتونزې بـه پیـدا کـړي. امـا دا حـل نـه دی، خلـك اخیـر پـه خبرېږي، حل یې دادی چې باید خبر شي، خو په حقیقي بڼه یې نه په مسخه شوې بڼه یې.

زموږ مخالف کس که د اسلام ایډیالوژي معرفي کـړي، حـتمن بـه یـې مسخه کړي او که موږ خپله د حقیقي بڼې ښکارولو تـه کـار وواېـو، نـو هم به خلك نه شکمن کېږي او هم به مو حقیقت روښانه کړی وي.

۱۲/۳/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوه ناسم فقهي اصل سمونه

د تېرو پوهانو هر څه ته په تقلیدي انداز کتل د دې سبب کېږي چې له هغوی شوې تېروتنې همداسې په کتابونو کې پاته شي؛ نه یوازې به پاته وي، بلکې خلک به یې په نورو کتابونو کې نقل کوي او د زدکړې په پار به په مدرسو او پوهنتونو کې تدریسېږي هم. له دې امله اړینه ده چې هر کار یې له شرعي، اخلاقي او قانوني لید لوري اورزول شي، که پر معیار پوره وي، منل یې ښه دي او که پوره نه وي، رد یا اصلاح یې اړینه ده.

له دې امله زه د یوه فقهي اصل ناسموالی ته متوجیه شوی یم، دغه اصل چې له کوم ایت څخه اخیستل شوی دی، د هغه ایت له ټول مضمون او بیان سره پوره سمون نه لري. په اصولو الفقه کې دغه اصل داسې بیانېږي:

الضَّرُوراتِ تُبِیحُ الْمَحْظُوراتِ.(۱)

ترجمه: اړتیا شرعي ممنوعات روا کوي.

په داسې حال کې چې د روایښت خبره یې په قران کریم کې نه ده راغلې، لومړی به د قران کریم دغه ایت تر نظر تېر کړو:

{إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهِلَّ بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ} [البقرة: 173]

ترجمه: یقینن پر تاسو مړژگه، وینې، د خنزیر غوښه او هغه څه چې د الله له نوم پرته ذبح شي، نو که څوک مجبور شو، چې نه تر وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړاندې شروع کوونکی او نه تېری کوونکی وي، پر هغه گنا نه شته ځکه الله بخښونکی مهربانه دی.

دغه مطلب یې د مائدې په ۳، د انعام په ۱۴۵ او د نحل په ۱۱۵ ایاتونو کې بیا بیان کړی دی چې گنا نه لري ځکه الله بخښونکی مهربانه دی، او په قران کریم الله تعالی دا هم ویلي چې په دین کې سختي نه شته(حج: ۷۸)، له دې امله نو د سختې لوږې یا اړتیا په صورت کې که له دې حرامو استفاده وشي، گنا نه لري او نه الله تعالی سزا ور کوي؛ اما دا خبره په قران کریم کې نه شته چې حرمت یې ختم شوی دی، حرمت یې پر خپل حال پاته دی، یوازې گنا نه لري او د ایت په غور کتل زموږ یوې بلې نکتې ته هم ور پام کوي چې هغه تر وخت مخکې پیل او تر اندازې زیاته استفاده ده، که یې حرمت ختم وای، باید دغه نکتې پکې نه وای.

د دې مثال داسې دی لکه لمانځه ته د اودس لازمي کول، اما که اوبه نه وې، ځای یې تمیم نیسي، دا مطلب یې څوک نه اخلي چې د اودس لزومیت ختم شو، یا هم په سفر کې د څلور رکعتیز لمانځه دوه کول، په دې سره څوک ادعا نه شي کولای چې د څلورو رکعتونو فرضیت ختمېږي، فرض پر خپل ځای دی، که همدغه مسافر بېرته خپل کور ته ستون شي، څلور رکعته لمونځ به کوي.

د فقهاؤ په اصل کې دا خبره شته چې اړتیا حرام حلالوي، په داسې حال کې چې حلالوي یې نه، اما که یې موږ وکړو پر دې مو سزا نه شته البته حرمت یې پر خپل حال پاته دی. دغه اساني الله تعالی ځکه کړې ده چې بخښونکی دی، مهربانه ذات دی، له خپلو بندگانو څخه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی تر توان لوړ احکام نه غواړي، له دې امله د یوه محظور کار په کولو هم مواخذه نه کوي.

له دې امله باید اصل داسې وای چې الضرورات ترفع اثم المحظورات، یعنې اړتیا دشرعي ممنوعاتو ګنا ختموي، که څوک د اړتیا له امله حرامو ته نژدې شي، ګنا نه لري نه یې الله تعالی سزا ور کوي.

همدې اصل ته په کتو ځینو کسانو د حرامو وېش کړی دی، یو هغه حرام دي چې دایمي او مطلق حرام دي او بل هغه دي چې مطلق نه وي، په داسې حال کې چې د شریعت په چوکاټ کې دایمي او موقتې حرام نه شته، یو شی چې په قطع الثبوته او قطع الدلالته نصوصو ثابت شي، هغه تل حرام دی حرمت یې وخت ناوخته نه ختمېږي.

۱۲/۲/۲۰۲۲

سرچینه:

(۱)الموافقات: الطرف الاول: في الاجتهاد: ۹۹/۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرعي حرام که قانوني ممنوع؟

د بشر ښېګڼه د قانون او شريعت لپاره معيار دی، په همدې اساس شريعت ځينې وختونه د انسان لپاره د حرام شويو شيانو د استعمال اجازه ور کړې ده؛ لکه: د مړزګې او خوګ غوښه خوړل. (بقره: ۱۷۳)
همدې معيار ته په کتو رسول الله ص صلی الله عليه وسلم په مدينه کې د سپيانو د وژلو امر ور کړی و(۱)، کله چې د هغوی خطر کم شو، بېرته رسول الله صلی الله د سپيانو د وژلو تګلاره بدله کړه (۲)، دا نن هم که په ښارونو کې د سپيانو خطر زيات شي حکومتونه د سپيانو د وژلو لپاره لاس په کار کېږي.
قانون هم دغه معيار په نظر کې نيولی دی، په ځينو هيوادونو کې د اونۍ دوې ورځې د څارويو ذبح کول ممنوع دي، دا منعه د شريعت له اړخه نه ده، بلکې حکومت دا کار د انسانانو د ګټې لپاره کړی دی. پر چپ لاس يا راسته لاس د موټر او نورو وسايلو د چلولو امر شريعت نه دی کړی، خو انسانانو ته د اساني او د بشري زيان د مخنيوي لپاره قانون پر خلکو دا جبري کړې ده چې پر چپه يا راسته لاس به ځي، څو نورو انسانان د دوی له خطر څخه محفوظ وي.
ځينې کارونه د شريعت او قانون دواړو له اړخه حرام او ممنوع بلل شوي وي؛ لکه نشيي توکي، د بشريت د ګټې لپاره دغه کار هم شوی دی، نشه نه يوازې د انسان فزيکي وجود ته زيان رسوي، بلکې روحانيت او د ده اقتصاد هم د هغه له زيانه خوندي نه دي. له دې امله بايد په شريعت او قانون کې ممنوع شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ځيني وختونه نشيي توکو ته انسان اړتيا هم لري؛ لکه د ناروغ د نشې لپاره، دا چې معيار د انسان ګټې دي، له دې امله دومره مقدار نشيي مواد چې د همدې لپاره کفايت کوي، بايد شرعن او د قانون له مخې يې کرل او تجارت جواز تر لاسه کړي. د دې لپاره چې عام نه شي، انساني ټولنې ته په زيان وانه وړي، بايد د معلوم مقدار د تر لاسه کولو لپاره يې دولتونه لاس په کار شي، مثلن: د جرمني د درمل جوړولو يوه کمپنۍ لس ټنه ترياکو ته اړتيا لري، د افغانستان له دولت سره په دې اړه خپله موضوع شريکوي چې په قانوني ډول موږ ته دومره مقدار ترياك راکړئ موږ يې په درملو کې استعمالوو. د افغانستان دولت له هغوی څخه د کميت او کيفيت په اړه پوره معلومات اخلي او بيا د خپل هيواد بزګرانو ته د ټاکلي مقدار او کيفيت په نظر کې نيولو سره امر کوي چې په دغه ولايت کې دې پر دومره جريمه ځمکه ترياك وکرل شي، يا دې په دومره ولايتونو کې دومره ځمکه د دې لپاره ځانګړې شي، کله چې ترياك رسېږي، د دولت تر نظارت لاندې هغه محصول اخيستل کېږي، تر پروسيس وروسته د شوي قرارداد له مخې د جرمني کمپنۍ ته سپارل کېږي، په دې ډول يې هم زيان ټولنې ته کمېږي، هم يې ولس او حکومت دواړو ته مالي ګټه رسېږي او هم د درملو د کمپنۍ اړتيا پوره کېږي چې دا درمل ممکن زموږ د هيواد روغتيا پالانو ته هم په ښه ور شي او د نورو هيوادونو ډاکټرانو ته هم.

په دې کار کې دوه شيان په نظر کې نيول شوي دي، د شريعت د حرمت امر او بل خوا د انسان اړتيا. د شريعت امر ته په درناوي، په عمومي ډول د نشيي موادو کرل او راکړه ورکړه ممنوع اعلان شوې ده او انساني اړتيا ته په کتو، بيا يوه خاصه اندازه ترياك له دې امره مستثنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلل شوي دي. په دې توګه هم د شریعت امر ته غاړه کېښودل شوه او هم د قانون. شریعت دغه توکي ځکه حرام کړي چې انسان ته زیان لري او قانون یوې خاصې اندازې ته ځکه جواز ورکړی چې بشري ټولنه ورته اړتیا لري؛ دا شو د دواړو امرونو ته د ټولنې د احترام عملي نمونه.

د یوه هیواد صادرات او واردات که په نظر کې ونیول شي، شرعن د صادراتو او وارداتو په اړه ځانګړی امر نه شته، اما که د یوه هیواد دولت تصمیم نیسي چې زموږ هیواد ته دې لبنیات نه واردېږي، ځکه زموږ د لبنیاتو خاوندان په خپله پانګونه کې زیان کوي، یا د چرګ غوښې له دې امله ممنوع کړي چې د خپل هیواد د فارمونو غوښه خرڅه شي، دا د وخت او ټولنې حالاتو ته په کتو د دولت تصمیم دی چې قانوني بڼه لري اما منصوصي شرعي نه ده.

د وخت او حالاتو په اساس دولت د مالیې د لوړولو او کښته کولو تصمیم هم نیسي، همدا شان د ځینو شیانو مالیه معافولای هم شي، ځینې وختونه پر یوه خاص شي ټیکس لوړ کړي څو یې هیواد ته د زیاتو راتلو مخنیوی وکړي، دولت یو وخت د ځینو شیانو ممنوع کول او بل وخت یې جواز ورکول، د ټولنې حالاتو ته په کتو کوي، چې د قانون غوښتنه ده، دې ته قانوني ممنوع ویلای شو، خو منصوصي حرام نه دي.

له هیوادونو څخه د معلوم مقدار حاجیانو منل د سعودي د دولت غوښتنه ده، په قران کریم کې راغلي دي چې تاسو حج ته د تلو وس لرئ، حج وکړئ. اما که زموږ په وطن کې دوه لکه کسان په یوه کال حج کول غواړي، دولت یې خپلو امکاناتو او د سعودي له دولت سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټرون ته په کتو نه شي کولای چې حج ته یې بوزي، له دې امله به هغوی انتظار کوي. دا شریعت کې نه دي راغلي، اما د سعودي دولت خپل وس ته ګوري، هغوی هر کال د معلوم مقدار حاجیانو خدمت کولای شي، تر دې مقدار زیاتوب د حاجیانو د ځاني زیان سبب کیږي چې له امله یې هیوادونو باندې معلوم مقدار حاجیانو ایښي څو یې دوی خدمت ته رسیدګي وکړي او د بشري زیان مخه هم ونیسي. دا قانوني ممنوع دی شریعت یې په اړه هیڅ نه دي ویلي.

د خپل دولت له هغو تګلارو باید ولس ملاتړ وکړي چې د ټولنې په زیان نه وي، دا که د منعې وي یا جواز، ځکه د قران کریم امر دی چې د خپلو امیرانو (نظام) اطاعت وکړئ (نساء: ۵۹) او رسول الله ص صلی الله علیه وسلم هم د نظام د اطاعت امر کړی دی.(۳)

له دې پاس ښېلګو معلومیږي چې نه د هر شي د هر بعد په اړه شریعت هدایت کړی دی او نه قانون په ټولو شرعي منصوصي مسلو کې ګوتې وهي. مقدس قانون د ځینو شیانو په اړه د حرام او حلال حدود ټاکلي دي او ځینې نور یې د انسانانو خوښې ته ایله کړي دي. په یوه حدیث کې دي:

فَمَا أَحَلَّ فَهُوَ حَلَالٌ، وَمَا حَرَّمَ فَهُوَ حَرَامٌ، وَمَا سَكَتَ عَنْهُ فَهُوَ عَفْوٌ ".(۴)

ترجمه: هغه چې الله حلال کړي هغه حلال دي او چې حرام کړي یې دي هغه حرام دي، له کوم شي چې یې خاموشي غوره کړې هغه معاف دی.

یعنې کول یې ګنا نه لري بلکې الله تعالی د انسان خوښې ته پرې ایښی دی.

۲۳/۲/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرچيني:

١)مسلم، كتاب السلام، باب قتل الحيات وغيرها، ح: ٢٢٣٣)

٢)ابن ماجه، كتاب الصيد، باب قتل الكلاب الا كلب الصيد والزرع، ح: ٣٢٠٠)

٣)(صحيح مسلم، كتاب الامارة، باب وجوب اطاعة الامراء في غير معصية... ح: ١٨٣٥)

۴)ابوداؤد، كتاب الاطعمه، باب ما لم يذكر تحريمه، ح: ٣٨٠٠)

(c) ketabton.com: The Digital Library

صبر او توکل

صبر په لغت کې منعې ته وايي، لغت پوهان وايـي: صـبرَ نَفْسَـه: ثبَّتها، حبسها وضبطها.(۱)

ژباړه: د صبر نفسه معنا ده ځان يې ټينګ کړ، بند يې کړ او کنټرول يې کړ.

عربي ويکيپيډيا وايي چې هو الوقوف على البلاء بحسـن الادب. يعنـې غم په ښه ډول تېرول، چې نه انسان په ټولنـه کـې خپـل حيثيـت د دوو پيسو کړي او نه داسې شي چې بيخي په غم غمجن نـه شي. ويکيپيـډيا وايي، د صبر درې ډوله دي، صبر پر عبادت، صبر له ګنا او پر غم صبر دی، تر ټولو بهتر يې له ګنا صبر دی.

يو حديث چې امام بخاري نقل کړی دی، يوې ښځې له قبر سره ژړل، رسول الله ص ورته ويل: له الله وډار شه، صبر وکړه. دې ورته ويل: لـه ما لرې شه. هغه يې نه دی پېژندلی، بيـا چـې خـبره شـوه، کـور تـه يـې ورغله عذر يې وړاندې کړی، رسول الله ص ص ورته وويل: صبر د غم په اول وخت کې وي.(۲)

لـه دې حـديث څخـه معلـومېږي چـې دغـې ښـځې د خپـل عـرف او اسلامي هداياتو موافق کار نه وو کړی، ځکه رسول الله ص ورته د صبر وويل.

ويکيپيډيا د ابو ميمون په نوم له يوه کـس څخـه نقـل کـړی چـې صـبر شرطونه لري: دا بايد معلومه کړي چې څنګه صـبر وکـړي؟ د چـا لپـاره صبر وکړي؟ له صبر څخه هدف څه دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

که انسان باور ولري او د غم په وخت کې يې خپلوان و ملګري ورته راشي، نو دا د صبر کولو ښه طريقه ده، صبر به د خدای لپاره کوي، هدف به يې ورڅخه اخروي ثواب او په دنيا کې ښه بدله وي. که يو انسان له دې پرته د صبر توصيه کوي، نو هغه اصلن صبر نه پېژني. په حديث کې هر ځای راغلي دي چې فاصبر واحتسب، يعنې د ثواب په نيت صبر وکړه.

صبر او توکل په خپل ذات کې ډېر مهم دي، زموږ په ټولنه کې هر څوك د همدې دواړو توصيې نورو ته کوي، د غم او ستونزو په وخت کې صبر او توکل هر څوك درته وړانديزوي.

صبر او توکل په شرعي متونو کې هم ياد شوي دي، متوکل او صابر د الله خوښ بندګان دي، الله تعالی ډېر ځای د صبر او توکل امر هم کړی دی.

ستونزه له صبر او توکل څخه زموږ په فهم کې ده؛ موږ توکل او صبر ناسم فهمولي دي، له دې دواړو مو خلکو ته داسې فکر ور کړی دی چې له هر ډول اسبابو لاس اخيستل او يوازې له مادي اسبابو پرته د خدای په تمه ناسته توکل دی، همدا شان صبر له هر نوعه وسايلو او اسبابو پرته د هر څومره غم په وخت کې زړه ته ګونډې ور کول دي چې هيڅ اه او اوه به نه کوي، بلکې لاس تر زنې به ناست وي، نه به د صبر اسباب برابروي او نه د توکل، همدغه کس صابر او متوکل ګڼل کيږي.

دې ډول فهم زموږ په ټولنه کې ستونزې جوړې کړې دي، ښه مې په ياد دي چې د عبد الله ذاکري صاحب په نامه يو ديني عالم او پير و، هغه سخت ناروغ شو، زامنو يې ډاکټر ته بيوی، دی نه ورسره تلی، کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بې هوښه شو، نو زامنو یې روغتون ته یو وړی، هغه دا کار له صبر او توکل سره ټکر بالی.

دا فکر د شریعت له سرچینو نه دی تر لاسه شوی، پر دې باندې د نورو شیانو اغېز شوی دی او د اصل شرعي توکل او صبر مفهوم یې داغداره کړی دی. قران کریم خلکو ته امر نه دی کړی چې د الهي توکل په نیت کور کېنه او الله به په همدې توکل تاته خوراک در کړي، نه یې دا ویلي دي چې که دې پلار ومړ، ته اوښکه مه تویوه، غم مه کوه، دا الهي پرېکړه وه.

که د قران کریم ایاتونه وکتل شي نو د صبر او توکل ډېرې لارښوونې پکې شته، الله د صابرانو مل دی، مومنان دې پر الله توکل وکړي، دغه ډول ایاتونه په قران کریم کې تکرار شوي دي. د انفال سورت په ٦٥ او ٦٦ ایاتونو کې د صبر په اړه راغلي دي چې که ستاسو شل صابر کسان وي، پر دوه سوه دښمنانو غلبه موندلای شي، او د ٦٦ په اخر کې وايي الله تعالی د صابرانو مل دی.

دا ایت موږ ته دا وايي چې تاسو له وسایلو پرته جنګ ته ورځئ، په تش لاس د دښمن مقابله وکړئ او صبر وکړئ الله له صابرانو سره دی؟ که هر چا ته دا خبره د دې ایت په استناد وشي، نو هغه به یې نه یوازې رد کړي، بلکې تمسخر به یې هم کړي.

د انفال په ۴٦ ایت کې الله تعالی وايي تاسو د الله او رسول اطاعت کوئ، ترخپل منځ شخړې مه کوئ چې ناکامه به شئ او هیبت به مو ختم شي، بیا یې د صبر امر کړی دی او صابرانو ته یې د خپلې ملتیا ډاډ ور کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د ایت اولې برخې ته وکتل شي، الله تعالی د صبر اسباب بیان کړي دي، صبر څنګه وکړي؟ دوی باید سره متحد شي، خپلمنځي شخړې یې د دې سبب نه شي چې اخر اتحاد یې مات او دښمن ته پـه ګونـډو شي، هیبت و رعب یې له منځه ولاړ شي، که په دې لار کې تاسو تـه سختي راځي پر هغو صبر وکړئ، ځکه دلته دوه انتخابه دي، یـو یـې د همدې سترو اهدافو لپاره استقامت دی او بل یې په بې صـبري تـر دې تېرېدل دي. د اتحاد په شتون کې که سختي وي پر هغـو صـبر پـه کـار دی، د سترو اهدافو لپاره باید د مسلمانانو صف متحد وساتل شي، دلته اسباب راغلي دي بیا د صبر توصیه ده.

د بقرې په ۲۴۹ ایت کې دي چې د طالوت ډلې د جالوت لښکر مـات کړ، بیا یې ویلي چې الله د صابرانو مل دی. هغوی څنګه جالوت مات کړ؟ په تش لاس یې جنګ ورسره وکړ او مات یې کړ؟ نـه؛ اسـباب بـه دې په لاس کې وي، بیا که سختي راتله پر هغې بـه صـبر کـوې، نـو دا صبر دی.

د بقرې ۱۵۳ ایت د صبر په اړه ډېر جالـب دی، دلتـه اللـه تعـالی وایـي تاسو په صبر او لمانځه مرسته وغواړئ، یقینن الله تعالی د صـابرانو مـل دی. خلک له دې ځایه فکر کوي چې صبر تر اسـبابو لـوړ دی، صـبر باید له اسبابو اوچت وي نو صبر دی کـه نـه صـبر نـه دی اسـباب دي. اصلن په نړۍ کې هر څه د اسبابو شا تـه دي، کـه ذهنـي ارامـي وي، د دې لپاره هم ګڼ اسباب شته، یو مومن کس یې د خدای په عبادت کې لټوي، یو بل کس یې ممکن میلې ته په وتلو کې وغواړي، نـور بیـا پـه نورو شیانو کې. دا ایت موږ د نورو په رڼا کې ګـورو، قـران د هـیڅ شي لپاره له اسبابو پرته امر نه دی کړی، د رزق په اړه الله ژمنه کړې ده، امـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسبابو تر کارونې وروسته، همدا شان يې د صبر لپاره طريقه داده چې شته وسايل به پر کار اچوې، که تر دې وروسته سختي وي د هغې په وړاندې استقامت صبر دی، هيڅ کار په دنيا کې له ستونزو خالي نه وي، نو که ذهني ارامي غواړې، هغه به عبادت کوې، تر دې وروسته به صبر هم کوې، د خدای په لار کې به سختي وي، ذهن به ګډوډ وي، په دې هر څه تر پوهېدلو وروسته چې ته صبر وکړې، ذهني ارامي به تر لاسه کړې. صبر په تمرين زياتيږي، همدا شان له صابرانو سره ناسته پاسته هم د صبر پر پيدا کولو او زياتولو اغيز کوي، که په دې اړه مطالعه وشي هم ګټوره تماميږي.

صبر د وقوع او محل په اعتبار دوې نوعې لري: بدني او رواني، دواړه د اختيار او اضطرار له مخې دوې نوعې لري چې ټولې څلور شوې. اول: بدني اختياري: لکه سخت کارونو باندې صبر کول. دوهم: بدني اضطراري: پر مرض، زخم او درد صبر. دريم: رواني اختياري: له هغه کاره ځان ساتل چې د عقل او شرعې له مخې يې کول ښه نه وي. څلورم: رواني اضطراري: د معشوق او محبوب ترمنځ چې يې کوم شی بيلتون راولي، نو دی په ډېر تکليف صبر وکړي.

توکل په لغت کې ور کول، باور او اعتماد دی او شرعي معنا يې الله ته د چارو د نتيجې سپارل دي. عربي ويکيپيډيا وايي: والتوكل مقرون بالسعي والحركة، وعند مبادئ الأمور، و في سائر الاحوال، ولا يتحقق معناه بغير عمل، فمن اراد الرزق او النجاح بذل الجهد متوكلا على الله.

ژباړه: توکل له هڅې او حرکت سره يوځای وي، د کارونو په پيل او ټولو حالاتو کې وي، له عمل او کار پرته توکل معنا نه لري؛ که څوک روزي او بريا غواړي، پر الله له توکل سره به خپل ټول وس کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له توکل سره د صبر معامله شوې ده، د توکل په اړه هم د قران کریم مفهوم له اسبابو لوړ ګڼل شوی دی، یعنې له هیڅ سبب پرته باید پر خدای توکل وشي، زما په اند دا مفهوم یې د قران کریم په هیڅ ایت کې نه دی ذکر شوی، لومړی به ځینې ایاتونه وګورو چې په څنګه سیاق و سباق کې یې د توکل یادونه کړې ده:

{إِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ غَرَّ هَؤُلَاءِ دِينُهُمْ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ } [الأنفال: 49].

ترجمه: هغه وخت چې منافقانو او هغو کسانو چې په زړنو کې مرض و، ویل: دغه کسان په خپل دین باتېږي او څوک چې پر الله توکل وکړي، نو الله غالبه د حکمت خاوند ذات دی.

{فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ فَارِقُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَأَشْهِدُوا ذَوَيْ عَدْلٍ مِنْكُمْ وَأَقِيمُوا الشَّهَادَةَ لِلَّهِ ذَلِكُمْ يُوعَظُ بِهِ مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا () وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ إِنَّ اللَّهَ بَالِغُ أَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا } [الطلاق: 2، 3].

ترجمه: کله چې دوی خپلې نېټې ته ورسېږي، نو یا یې له قانون سره سمې وساتئ یا یې له قانون سره سمې خوشې کړئ، ستاسو دوه عادلان کسان شاهدان کړئ او د الله لپاره شاهدي ور کړئ، څوک که پر الله او قیامت ایمان لري دا د هغوی لپاره نصیحت دی او که څوک الهي تقوا غوره کړي هغه به د خلاصون لار ورته وومي او له هغه ځایه به روزي ور کړي چې دی یې محاسبه نه وي کړې، او څوک چې پر الله توکل وکړي، هغه ورته کافي دی بېشکه الله خپلې چارې بشپړوي یقینن هغه د هر شي لپاره اندازه کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې دوو اياتو کې که وکتل شي نو توکل له اسبابو پورته نه وي، دلته يې توکل تر هغه وروسته ياد کړی دی چې د يوې ټولنيز موضوع د حل لپاره يې ګڼې لارښوونې وکړې، د بالقوه جنجال د مخنيوي لپاره يې هدايات ور کړل، تر هغه وروسته يې د خلاصون او روزي يادونه وکړه، ايا له دې دا فکر اخيستلای شو چې خلاصون او روزي به له هر ډول اسبابو لوړه وي؟ د ايت په اخر کې راغلي دي چې د هر شي لپاره خپله اندازه ده، هر شی د اصولو په پام کې نيولو سره يا له منځه ځي يا را منځته کيږي، قدر دلته د قوانينو هغه مجموعه ده چې الله تعالی د کايناتو لپاره ټاکلي دي.

په لومړي ايت کې راغلي چې منافقانو مسلمانانو خطا وتلي بلل، بيا الله وايي: څوک چې پر الله توکل وکړي هغه غالبه د حکمت خاوند ذات دی. دلته پوښتنه دا ده چې اصحابو د دې منافقانو او نورو دښمنانو مقابله څنګه وکړه؟ توکل يې پر الله تعالی څنګه کړی و؟ اسباب يې وو او که له اسبابو پرته يې دا هر څه وکړل؟ همدا يوه پوښتنه د توکل په اړه زموږ سره شته مفهوم بدلوي او اصل مفهوم يې موږ ته په لاس راکوي. رسول الله ص ص له خپلو اصحابو سره متوکلين وو، خو هغوی اسباب کار کړې دي، دا سمه ده چې الله له هر ډول سبب پرته يو کار کولای شي، مګر دا دينا الله تعالی پر دې اصولو ودان کړې ده چې د هر شي تر شا يو سبب وي، الله تعالی د اسبابو امر کړی دی، کار و عمل پر انسان دی او نتيجه پايله يې د الهي قوانينو له لورې کيږي. يعنې انسان به کار کوي، د نتيجې په اړه به يې له پيله پر الله توکل کړی وي.

له دې سره موافق په يوه حديث کې هم راغلي دي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

قَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَعْقِلُهَا وَأَتَوَكَّلُ، أَوْ أُطْلِقُهَا وَأَتَوَكَّلُ؟ قَالَ: «اعْقِلْهَا وَتَوَكَّلْ».(۳)

ترجمه: یو کس وویل: د الله رسوله! اوښه وتړم بیا توکل وکړم او که ایله یې پرېږدم او توکل وکړم؟ ده ویل: گونډه یې وتړه او توکل وکړه.

په دې حدیث کې په ډاگه شوه چې توکل تر اسبابو وروسته کیږي، توکل ستا ذهني ډاډ دی، ستا باور دی، له خدای سره ستا رابطه ده، چې اسباب دې په لاس کې وي، دماغ دې ارام وي، زړه دې ډاډه وي، نو وران کارونه انسان رغولای شي، او که زړه دې مات او دماغ دې گډوډ وي، نو روغ کارونه له سره وران شي؛ توکل د انسان په عمل کې دومره مهم دخل لري. دا هغه څه دي چې ما د نصوصو تر کتلو وروسته د توکل په اړه له قران او نبوي احادیثو څخه فهمولو دي.

۲۶/۲/۲۰۲۲

سرچینې:

(۱)معجم اللغة العربية المعاصرة (2/ 1263)

(۲)بخاري، كتاب الجنائز، باب زيارة القبور، ح: ۱۲۸۳)

(3) (ترمذي، ابواب صفة القيامة والرقائق والورع، باب، ح: ۲۵۱۷)

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران کریم نثر دی که شعر؟

د قران کریم د ژبې په اړه زه د مدرسې له وخته ګنګس وم، د بلاغت په کتابونو کې راغلي و چې د خدای کتاب معجز دی، له دې امله هغه نه نثر بلل کیږي او نه شعر، بلکې له دې دواړو ما ورا دی، دغه یې د اعجاز نکته بلله.

دغه ګنګسیت تر ډېره وخته را سره پاته و او بیا هغه وخت ختم شو چې په قران کریم کې مې فکر وکړ، د قران کریم په هغو ایاتو کې مې سوچ کاوه چې قران په عربي ژبه بولي، د عربي ژبې واضح کلام یې ګڼي؛ نو زما پوښتنه حل شوه.

د عربي کلام دوې نوعې دي: یوه یې نثر یادیږي او بله یې شعر، قران له دې دواړو ماسیوا بلل، د قران کریم اعجاز نه دی، بلکې پر قران کریم د خلکو نیوکو ته لار پرانیستل دي. په دې ځای کې باید یادونه وکړم چې ځینو کسانو د دریمې نوعې خبره هم کړې ده، اما که سم فکر وشي، هغه یا د نثر برخه ده یا د شعر، که د شعر اصول یې مرعات کړي وي، شعر دی او که دا نه وي بیا نثر دی. د نیمه نثر او نیمه شعر په اصطلاح دریمه نوعه د واقعیت له مخې سهي نه ده که څه هم دا اصطلاح ځینو کسانو ورته رامنځته کړې ده.

الله تعالی خپل کتابونه انسانانو ته را لیږلي دي، که انسان د هغه په کتاب پوه نه شي، پیغام یې درک نه کړي، بیا یې رالیږل هیڅ معنا نه لري. دا خبره هر مسلمان درک کولای شي چې الله تعالی له نثر او شعر پرته هم داسې کلام ایجادولای شي چې د یوه صدق به نه پر کیږي، اما په هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام به موږ نه پوهېږو، دلته هدف د یوه داسې معجز کلام اثبات نه دی چې انسان نه په پوهېږي، یا د خدای دا وړتیا خلکو ته روښانه شي چې الله تعالی داسې له انساني انواعو بېل په بله نوعه کلام هم پنځولای شي؛ هو! دا کار الله کولای شي، اما که له هغه کلام څخه د انسان پوهاوی او په یوه پیغام خبرېدل هدف نه وای، بیا به دغه ډول یو کلام راغلی وای، خو دلته هدف د انسان پوهاوی دی. قران کریم معجر کلام دی، خو داسې معجر نه دی چې د کلام له دواړو نوعو وتلی دی، بلکې منثور مجعز کلام دی، خلك یې پېژني چې نثر دی، اما د هغه په شان پرمحتوا له بلاغت و فصاحته ډك د بشریت د گټې لپاره پیغام لرونکی کلام عربانو نه شوای پنځولای، په همدغه ځای کې یې معجز و او دی.

له دې امله باید داسې یو کتاب ورته راشي چې د انسان تر درك لوړ نه وي، په هغه ژبه وي چې انسان په پوهېږي، د ژبې ټول پېژندل شوي اصول یې مرعات کړي وي، خلکو ته یې په املا او انشاء کې ستونزې نه وي، چې انساني پوهي ته خنډونه ایجاد کړي. نه یې عقل له فهمه عاجز شي او نه بشري توان د هغه د عملي کولو یا د مفهوم په اخیستلو کې بشر ته منفي ځواب ور کړي.

قران کریم د کلام په دوو نوعو کې کوم یو دی؟ شعر دی که نثر؟ که د قران کریم ایاتونه تلاوت شي په ډېر روښانه ډول ځنې ثابتېږي چې قران کریم منثور کلام دی، د شعر تعریف د هغه پر ایاتونو نه شي صادق کېدلای او ورسره د قران شعر بلل او د رسول الله ص صلی الله علیه وسلم شاعر گڼل قران کریم رد کړي دي؛ اما د منثور کلام ځانگړتیاوې لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته به سوال پیدا وو چې که قران کریم د کلام له دغو دوو نوعو وزي، نو بیا څه شی دی او کوم نوم باید ور کړل شي؟ تر اوسه خو لـه شـعر او نثر پرته د انسان په ژبه کې بله نوعه کـلام نـه دی راغلـی، کـه د خـدای کتاب له دې دواړو ماورا وګڼو بیا به هغې نوعې ته چې قـران د کلامـي نوعې هماغه ډول دی، څه نوم به ور کوو تر اوسه خو موږ بله نوعـه نـه ده پېژندلې؟!

جالبه داده چې قران کریم په خپل متن کـې هـیڅ ځـای دا خـبره نـه ده کړې چې له نثر او شعر پرته د کلام یوه بله نوعه ده، اما انسـانانو چـې د خدای د کتاب ستروالي ته کتلي، هڅه یې کړې ده چې د انساني کـلام له انواعو یې بېل کړي، لکه څنګه چې د دغه کتـاب رالېږونکـی خـالق دی، له بشري ټولنې بهر او لوړ دی، باید کلام یې هم زمـوږ د کـلام لـه پېژندل شویو انواعو بېل او جلا وي.

خو دې ته فکر نه دی شوی چې دا ادعا یې نه د قران کریم لـه ایـاتونو سره سر خوري او نه هغه هدف بیا تر لاسه کېږي چې دا کتاب یې د تر لاسه کولو لپاره راغلی دی. قران کریم وایي: په څرګنده عربي ژبه نـازل شوی دی(شعراء: ۱۹۵) کـه قـران کـریم پـه عـربي ژبـه وي، بایـد هغـه اصول، ګرامر، اصطلاحات، متلونه، انشاء او املا یې مرعات کړي چـې په عربي کې شته، څو عرب په دې کتاب پوه شي، که دا هـیڅ مرعـات نه شي د قران کریم دغه ادعا چـې پـه واضـحه عـربي ژبـه دی، ناسـمه ثابتېږي(العیاذ بالله).

دویمه موخه خلکو ته لار ښوونه او هدایت دی، قران کریم ادعا کـوي چې دا کتاب بهترینې لارې تـه هـدایت کـوي(الاسراء: ۹)، کـه پـه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب کې هدایت موجود وي، خو خلك يې له فهمولو عاجزه شي، بيا د دې هدایت رالېږل څه معنا لري؟

له دې امله باید په پرېکنده توګه هغه خبره مردوده وګڼل شي چې قران کریم د کلام له پېژندل شویو انواعو څخه باسي، قران کریم د عربي ژبې منثور کلام دی، په خپل جوړښت کې يې د بلاغت او فصاحت اصولو ته پوره پاملرنه شوې چې عربان يې هم جوړښت ته ګوته په غاښ پاتېږي. پیغام يې له نن څخه نژدې څوارلس نیمه سوه کاله وړاندې یوې غیر متمدنې قبایلي ټولنې ته راغلی دی، چې نن هم د یو معتدل مقدس قانون بڼه لري او لا هم یو نیم میليارد انسانانو ته هدایت کوي او د شرعي قانون کار ور کوي.

یوه مهمه نکته دا هم ده چې د قران کریم چیلنج په هغه پیغام کې دی چې بشر ته يې د رب له لوري راغلی او دغه پیغام چې کومو الفاظو ادا شوی دی؛ نه یوازې د کلام په الفاظو کې؛ ځکه په الفاظو کې يې د بلاغت او فصاحت په چیلنج یوازې د عربي ژبې څو مخصوص کسان پوهېږي، له دوی ماسیوا نه امي عرب په پوهېږي او نه غیر عرب وګړي، اما پیغام ټول درك کولای شي او اساسي هدف هم د کتابونو له رالېږلو څخه پیغام وي چې په بشري ټولنه کې خلك له تیارو رڼا ته راولي نه الفاظ چې یوازې د یوه قوم له ژبې سره اړه لري.

دا سمه ده چې قران کریم په منثور کلام کې معجز دی، که یو څوك د قران کریم په شان ایاتونه یا سورتونه نه شي جوړولای دا معنا نه لري چې قران کریم منثور نه دی، که قران کریم د شعر او نثر له دوو نوعو بېله بله نوعه شي نو هغو انسانانو ته چې له دې دوو انواعو پرته بله د کلام نوعه نه پېژني چیلنج ور کول معنا نه لري. ځکه چیلنج په هغه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ور کول کېږي چې هغه په پوهېږي، زده یې وي، پېژني یې، اما له دې سره د هغه په شان کار نه شي کولای، قران کریم په واضحه منثوره عربي لیکل شوی دی، اما له دې سره د بلاغت او فصاحت وروستۍ نکتې ته رسېدلی دی چې په دغه برخه کې یې هم عرب چیلنج کړي وو. ځینو کسانو د قران کریم چیلنج د دې دلیل بللی دی چې هغه نه منثور کلام دی او نه منظوم، اما دا خبره سمه نه ده. د شعریت خبره یې قران کریم هم رد کړې ده، خو د نثر په برخه کې قران کریم هیڅ نه دي ویلي، ځکه داسې یو منثور کلام دی چې عرب یې پېژني، که یې پېژندل ورته له وسه وتلي وای، بیا نه چیلنج ګڼه در لوده او نه انسان په مکلف و.

قران کریم وایي چې هر قوم ته رسول د هغوی په ژبه د دې لپاره ورغی چې هغوی په پیغام ښه پوه کړي(ابراهیم: ۴)، عرب له شعر او نثر پرته په ژبه کې بله نوعه نه لري، که قران کریم له دې دواړو نوعو بېل وي، یوه درېیمه نوعه وي، چې نوم هم نه لري، نو عرب به څنګه په پوه شي؟ د قران کریم دغه ادعا چې د دوی په ژبه دی او د ښه پوهاوي له امله په دغه ژبه دی، نو دا خو بیا العیاذ بالله ناسمه ثابته شوه؟ که په عربي ژبه وي، ګونګ هم نه وي روښانه وي، راغلی هم د دې لپاره وي چې خلك په پوه شي او بیا یې فکر کولو ته هم رابلـلي دي چې تاسو په دې قران کې فکر نه کوئ(نساء: ۸۲، محمد: ۲۴)، که قران کریم له نثر او شعر پرته یوه درېیمه نوعه وای، د دغو ډول ایاتونو په ځواب کې ولې عربانو نه ویل چې موږ نه په پوهېږو؟ د روښانه عربي دعوه یې ولې نه ور ردوله چې نه روښانه دی او نه زموږ په پېژندل شویو انواعو کې پر یوه نازل شوی دی؟ د هغه وخت د عربانو چوپوالی خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ثابتوي چې قران کریم په متعرفه منثوره عربي ژبه نازل شوی، ټول ګرامري اصولو یې مرعات کړي، د بلاغت وروستی نکتې ته رسېدلی، پیغام یې د بشر لپاره د دنیا او اخرت ګټې لري او په دې هر څه عربان پوهېدل.

۱۷/۲/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دین او شریعته ناسم تفسیر لاملونه

په دې مقاله کې به هڅه وکړم چې له دین او شریعته د ناسم تفسیر ځينې لاملونه په ګوته کړم. زما کوښښ دادی چې ټول يې په ګوته کړم، خو ممکن ځينې يې له ما هېر وي، يا مې ور پام نه شي، يا زموږ په سيمه کې نه وي، له دې امله مې ځينې لاملونه وويل.

کمعلمي

انساني ټولنې هر وخت له جهالت څخه رنځ وړی دی، کمعلم د بدبختيو سبب کېږي. انسان چې نه پوهېده د طبيعت له جبره به رنځېدی، د طبيعت جبر ته يې د عبادت سر ټيټ کړ، بيا چې له طبيعي افتونو سره د مقابلې يو څه توان يې په ځان کې وليد، دغه عبادت يې ايله کړ، خو اوس په عادت بدل شوی و، بيا يې هم بدلول او د خلکو پوهاوی اسانه کار نه و، ان په انساني ټولنو کې تر اوسه هم دغه ډول عبادتونه شته.

کمعلمه هم ځان ته زيان رسوي او هم نورو ته، هم مفاهيم خرابوي او هم ارزښتونه، د خپل نه پوهاوي له امله تر ماهيت شکل ورته مهم وي، تر کلي مفهوم جزي ورته ارزښت لري، تر هدف يې وسيله ټينګه نيولې وي، تر انسان د هغه لپاره د ده د نيمګړي علم نيمګړی ديني و شرعي تفسير ډېر د اهميت وړ وي.

د کمعلمۍ د مرض زيان دادی چې مريض په خپله ناروغي اعتراف نه کوي، له دې امله يې تداوي هم نه کېږي، د خپل کمعلم او کم فهم له امله به په خپله فتوا خلکو ته زيان رسوي، فتوا به يې هم د شرعي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصولو په رڼا کې سهي نه وي، تعبير به يې هم زوږ وي، د فتوا مکان او زمان به يې هم خطا کړي وي، ټولنې ته د ګټې فکر به هم نه کوي، بس لکه د ړانده لکړه چې هر ځای ولګېده، هماغه به يې ځای وي.

ناسم اقتصادي وضعيت

اقتصاد د ژوند ډېر مهم جز دی، ښه اقتصاد د انسان پر فزيکي وجود او رواني دواړو ښه تاثير کوي او خراب اقتصاد دواړه خرابوي. ښه اقتصاد د يوې ښې، امن لرونکې، سوکالې او پر مختګ تللې ټولنې ضمانت ور کوي او خراب يې د خرابۍ. د ښې ټولنې غړی به له شريعته د سوکاله ژوند، خوشالې ټولنې، ښې دنيا و غوره اخرت تعبير وکړي او د خرابې ټولنې غړی به د دنيا او اخرت د خرابوالي تفسير وړاندې کړي.

په فردي لحاظ څوک چې مسکين وي د بل تر احسان لاندې وي، هغه د حق خبره نه شي کولای، هغه خبره کوي چې پر ده احسان کوونکی په خوشاله شي. له دين او شريعته تفسير د هغه د ښو او ښېګڼو ګرو وي، په خپلو ښو يې هرې خوا ته سر ور پېچلای شي.

که څوک بل ته اړتيا ونه لري، هغه شرعي اساسات او انساني نيمرغي په نظر کې نيسي، بيا خپل تفسير وړاندې کوي. د هغه د تفسير د يو چا د شتو تر احسان لاندې نه وي، بلکې پر خپلو معيارونو ولاړ او متکي وي، که خطا هم شي خپل معيار، اصول، تګلاره، ماخذ و مرجع يې معلومه وي، اما هغه څوک چې د بل په خوښه تفسير کوي، د هغه نه ماخذ معلومېږي نه يې مرجع، نه يې اصل پر اصل پاتېږي او نه يې فرعه پر فرعې، نه معيار معلوم وي او نه تفسيري تګلاره، بس هر څه تر يوه احسان جار وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مجموع کې د انسان شخصيت د هغه پر تفسير تاثير لري، پښتانه وايي؛ څوک چې په ځان کې څه ويني، هغه په جهان کې هم ويني، تفسير د هر انسان د شخصيت هنداره ده، که فقيره، متشدده، ظالمه، خشونتګره او وروسته پاتې ټولنه وه، تعبير به يې هم له دې ټولو شيانو ډک وي، که سوکاله، امن پسنده، عادله، له زورزياتي لرې او پرمختګ خوښونکې ټولنه وه، په ديني وشرعي تفسير کې به يې هم دا هر څه له ورايې څرګند وي.

د دين له ژبې پرديتوب

يو غټ مشکل زموږ د عجمو لپاره د دين له ژبې لرېوالی او حتا پرديتوب دی. زموږ هغه مرکزونه چې د دين لور ته منسوب دي، د عربي په زدکړه کې دومره کمزوري دي چې حتا تر لس کاله زدکړو وروسته هم يو کس نه شي کولای چې په عربي ژبه خبرې وکړي. د کراچي د يوه غټ شيخ مولانا سليم الله خان رحمه الله په اړه يوه شاګرد يې مولوي عبد الحکيم صاحب راته خبره کوله چې عربي يې په خوله نه شوای ويلای، يوه بل طالب چې په ابن عباس مدرسه کې يې عربي کورس ويلی و، د هغه ترجماني کوله او بل لور ته همدې شيخ د کشف الباري په نوم د بخاري يوه اردو شرحه ليکلې ده.

د يوې ژبې زدکړه له هغې په ترجمه او تفسير کې ډېره مهم ده، د هغې ژبې اصطلاحات، محاوره، متلونه، امثال او نور ټول د دې ژبې تر زدکړې تعلق لري. پښتانه د يوه سخي سړي په اړه وايي چې پلانی ډېر ښه سترخوان لري، هدف يې د ښکلي او غټ سترخوان در لودل نه دي، پښتون د دې جملې په اورېدلې کې ستونزه نه لري، خو غير پښتون حتمن له مشکل سره مخېږي. زما يو دري ژبی ملګری و، د هېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ځای به یې ویل، له یاده مې ولاړې، ما به بیا ورته ویل چې هېر مې شو، ده اصلن خپله دري را ترجمه کوله چې از یادم رفت، خو په پښتو کې یې خوند نه کاوه.

د ژبې په اړه موږ له خورا غټ مشکل سره مخ یو، زموږ همدا ستونزه ده چې د قران وجهه، رضاه، ذاته، یده، نفسه، ساق، یداه او دې ته ورته نور قراني الفاظو کې موږ اختلاف لرو، حتا د گمراه، بدعت او نورو گنو ټاپو ته د همدې الفاظو پر تعبیر سره رسېدلي، په داسې حال کې چې دا الفاظ له خپل سیاق و سباق سره روښانه مفهوم ور کوي او هیڅ اړتیا نه شته چې د ناسم مفهوم په اخیستلو اختلافات جوړ کړو او پر خلکو ټاپې ولگوو.

زموږ د مذهبي طبقې یوازې دا مشکل نه دی چې عربي یې نه ده زده، د هغې زمانې له ټولنیز، سیاسي، اقتصادي، نظامي حالت سره شناخت نه لري چې دین پکې نازل شوی دی، بلکې خپله ژبه یې هم نه ده زده، د عربي داسې ترجمه کوي چې ولاکه د عوامو خلکو سر په خلاص شي چې دا اوس څه وایي؟ یوه ملا د سبحانه وبحمده ترجمه داسې کوله: ده لره پاکي ده متلبس دده له حمد سره. په دې پښتو زه ولاکه پوهېدم چې دا اوس څنگه ترجمه ده، نو عوام به څه پوه شي؟

یو بل مشکل دادی چې دوی په مدرسو کې زدکړې کوي، کار نه لري، تجارت نه کوي، په حکومت کې وظیفه نه لري، د کور په چارو کې گډون نه کوي، په دې توگه له کار روزگار، ټولنې، بازار، له خلکو سره له اختلاط او لنډه دا چې د عیني شرایطو له درك کولو بیخي گوښه وي، دوی په مدرسه کې یو څه وایي او دلته په ټولنه کې بل څه موجود دي، دوی چې را بهر شي تعبیر یې یو لور ته زوړ وي، بل خوا د ټولنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له عیني شرایطو سره سمون نه لري، د خپلې ژبې د نه زدکړې او نه شناخت له امله يې په بيان او ليکلو کې ګنې ستونزې وي او د عربي د سمې نه زدکړې له امله د اصل مفهوم په درک کې ګنې ستونزې ايجادوي.

د دين د نزول له زماني لرېوالی

يوه بله ستونزه داده چې د دين د نزول ډېره زمانه شوې ده، په هغو شيانو کې چې نن موږ پکې اختلاف لرو، د اصحابو په زمانه کې يې چا پوښتنه هم نه ده کړې. هغوی پوهېدل چې د وجهه رضاه او ذاته و نفسه څخه څه هدف دي؟ موږ چې په عربي بلد نه يو، تر مفهوم يې ټکي په ټکي معنا خوند راکوي او دا وېره را سره وي چې که لفظ په لفظ يې ترجمه نه کړم، ګنهګاره به شم، نو ګنې ترجمې وکړو او بيا په دې سره هم ځان را څخه کې ورک شي او هم جهان، اختلافاتو ته لار جوړه کړو او د دين د سم تعبير په لار کې خنډونه ايجاد کړو.

د زمانې په دې اوږد واټن کې ډېر امکان شته چې پر اصل مفاهيمو د خلکو د ډېرو تعبيرونو له امله دوړې پرېوتلې وي، ځينې مثالونه، اصطلاحات او جملې له خپل اصل مسير څخه لرې وړل شوي وي، پر ځينو بيا د مذهب او فرقې ټاپې لګېدلې وي چې بل تعبير کول يې په هغه سيمه کې مطلق ناروا وي او د خپل اصل په اړه يې معلومات له نشت سره برابر دي.

د دين او شريعت د چارو له نورو څخه نه بېلوالی

دا هم يو سرخوږی دی چې د دين او شريعت چارې له نورو څخه نه دي بېلې شوې. که په حديث يا ايت کې هر څه راغلي وي، بس خلک يې د دين او شريعت احکام، مسايل، اداب او هدايات بولي. خو که

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران کریم ته وکتل شي یا هم د رسول الله ص ص اصل سنتو او کره احادیثو ته، نو په ایت یا حدیث کې د هر شي یادونه د هغه د دین پر جز ګڼلو دلالت نه کوي. حتمي نه ده چې زه دې د نس درد ولرم، نو دې د علاج لپاره له عسلو ګټه واخلم، ممکن زه ګولۍ وخورم، زه ډاکټر ته ولاړ شم، شونې ده زه مې د مور په لاس جوړه شوې کپه وخورم، یا هم هیڅ ونه کم، خپله جوړ شي. خو بل لور ته ځینې کسان د نبوي طب په نوم پر خلکو دا تحمیلوي چې که دې نس درد کوي، نو رسول الله ص ص یو کس ته د عسلو ورکولو امر کړی دی، باید عسل وخوړل شي؟!

دلته دا سره ګډه وډه ده چې نبي د ډاکټرۍ او طبابت لپاره راغلی دی که د دیني او شرعي چارو لپاره؟ هغه یو روحاني لار ښود و، که طبیب هم و؟ دا کرښې باید واضحې او څرګندې شي چې کوم شیان دین او شریعت دي او کوم یې له دین او شریعت سره کار نه لري، په شرعي متن کې د هغو یادونه یوازې یو اتفاقي امر دی، نور د هغو شیانو په اړه خلک له خپل وخت سره سم عمل کولای شي.

تنګنظري او مذهبي تعصبونه

فرقه پالنې هم د دین ناسم تعبیر ته لار اواره کړې ده. خلک د دې غم نه دي اخیستي چې له دینه سم تفسیر وشي، خو د دې غم ورسره دی چې زما له مذهب، فرقې او عقیدې سره برابر تفسیر باید وشي. دلته ستونزه دا پیښیږي چې د مذهب او ډلې بنسټ خو یوه انسان ایښی دی چې اصول، تعبیر او تګلاره یې د هر وخت له حالاتو سره سر نه خوري، نه د یوه مذهب لمن دومره غوړېدلای شي چې د درست دین او شریعت تعبیر دې وکړای شي، خو دیني او شرعي متن د دې وړتیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري چې د نړۍ په هر ګوټ کې د هر وخت له حالاتو سره ځان عيار کړي او داسې تعبير يې په نوي ډول وشي چې خلکو ته ستونزې ايجاد نه بلکې اوارې کړې. که د مذهب زاړه اصول د نوي وخت لپاره کار نه ور کوي، نو دې نوي شي، د زړو پر ځای دې نوي اصول وضع شي، پر زړه تګلاره دې بيا غور وشي، سمونې، ايسته کونې او نوي ابتکارات دې وشي چې له دين و شريعت څخه د نوي تعبير او تفسير لپاره لار جوړه کړي.

د ټولنې او محيط تاثيرات(پر کلتور د مذهب او پر مذهب د کلتور اغېزې)

يو مهم لامل يې پر انسان د خپل چاپيريال او ټولنې تاثير دی چې خلك له يوه مسير څخه بل ته برابروي. دلته څو مسايل دي چې يوه بل ته سره په غېږ ورغلي دي. يو پر ديني و شرعي متن د عربو د کلتور اغېز دی چې طبيعي خبره ده پر موږ هم تاثير لري، بل زموږ د خپل کلتور اغېز دی چې يو انسان يې له تاثيره وتلای نه شي، کله چې له داسې متن څخه تعبير کېږي چې هغه د خپلې ټولنې تر کلتوري فشار لاندې تکامل ته رسېدلی وي، بيا يوې داسې ټولنې ته تفسيرېږي چې د هغې تاثير به يې پر تفسير حتمن وي، نو دلته خبره ډېره پېچلې کېږي او د هر چا د وس کار نه دی چې د دې معضلې د حل لپاره داسې انساني او شرعي معيارونه وضع کړي چې د بشر او دين و شريعت دواړو ارزښتونو ته يې تفسير ژمن پاته شي.

له دې امله نو په اوس وخت کې د تفسير لپاره د يوې ټولنې اړتيا ده چې په هيواد کې له دينه د تعبير او تفسير چارې به مخته وړي. هغوی ته به واك ور کول کېږي چې نور کسان به ستاسو په ادرس ستاسو ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي او متحد و همږغی تفسیر خپروي. په دې توګه به د ګڼو تفسیرو مخه ونیول شي، اختلافت به حل شي او بل لور ته چې خلک دیني مسلو ته اړتیا لري دا غوښته به هم پوره شي او دا تګلاره اوس یوازې زموږ لپاره نه، بلکې د هر اسلام هیواد لپاره اړینه ده چې د خپلو اړتیاو په رڼا کې داسې تفسیر وکړي چې هم د ټولنې غوښتنې پر نظر کې ونیول شي او هم دیني تفسیر جام او ولاړ پاته نه شي.

۲۴/۳/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

له قبیلوي پېژندګلوي تر ملي

دوکتور جواد علي په خپل کتاب المفصل في تاريخ العرب قبل الاسلام کې لیکي چې په عربو کې ځکه قبیلوي پېژندګلوي مهمه وه چې هغوی د ځان د حفاظت ذریعه بلله، هغوی ته دا پېژندګلوي د هغوی هویت وه، ځکه دوی یو حکومت نه درلود چې د هغوی له حقوقو یې دفاع کړې وای، نو دوی د دفاع یوازینۍ وسیله همدا قبیله وه، له دې امله یې خپل نسبونه یادول، د پلار او نیکه په کړنو به یې فخر کاوه، د ده په وینا چې غیر عربو ته دا کار ځکه دومره مهم نه وو چې هغوی حکومتونه درلودل، خلکو ته وطن او دولت مهم وو، د هغوی د اواز اورېدلو لپاره دولتي محکمې موجودې وې، پوځ وو، پولیسي-اداري وې، هغوی به د یوه نظام تر چتر لاندې را ټول وو، نو دوی د یوې قبیلې پر ځای په خپل پوځ، وطن، ملت او نظام نازېدل، فخر یې په کاوه، فارسیانو فارس درلود، رومیانو روم درلود، همدا لامل وو چې هغوی ته د انسابو یادول، یا قبیلوي پېژندګلوي مهمه نه وه.(۱)

د عربو دغه حالت قران کریم هم یاد کړی دی:

{يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَى وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ} [الحجرات: 13].

ژباړه: اې انسانانو! تاسو مو له نارینه او ښځې پیدا کړې یئ او خیلونه و قبیلې مو د دې لپاره کړي یئ چې سره وپېژنئ، یقینن الله تعالی ته ستاسو متقیان غوره دي، بېشکه الله ډېر پوه او خبرداره دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ ټول پوهېږو چې قران کریم د عربو هغې ټولنې ته نازل شوی دی چې خلکو ته یې قبیلوي او د خیلونو پېژندګلوي ځکه مهمه وه چې نظام یې نه درلود، قبیلوي ژوند یې وو، خلکو د خپلو قبیلو د ګټو لپاره کار کاوه، قران دا یادونه ورته وکړه چې پر قبیلو او خیلونو د انسانانو جلاکول د معرفت لپاره دي لکه تاسو چې دا کار کړی دی، اما الله ته څوک د قبیلې له مخې نه نژدې کېږي، که یو څوک غواړي چې الله تعالی ته نژدې شي، نو تقوا دي وکړي، په تقوا کې هم یو هغه تقوا ته چې زموږ په نظر وي، یا که یو څه نور سپین ووایم زموږ د پښتنو په نظر تقوا وي، هغوی خو ملنګ چې په کال یې غسل نه وي کړی، تړانګې کالي یې اغوستي وي، تل فقر کوي، هم متقي او د خدای دوست ورته ښکاري، یو هغه تقوا ته چې الله تعالی ته مقبوله ده، الله د علیم او خبیر صفات د همدې لپاره ذکر کړي دي چې زه پوهېږم څوک متقي دی او څوک یوازې د متقي پېښې کوي، الله تعالی د یو چا په هویت نه خطا کېږي، لکه څنګه چې هویت مهم نه دی همدا ډول یې جنسیت هم ورته مهم نه دی، ځینې نارینه له دې امله خدای ته نژدې بولي چې نارینه دی، ښځه د خپل جنسیت له امله د دې وړ نه بولي، قران کریم په دې عمومي الفاظو کې دا ډول فکرونه مردود وګڼل.

د قران کریم له نزول څخه ډېر کم وخت تېر شوی و، چې عربانو قبیلوي ژوند ایله کړ او د یوه نظام تر چتر لاندې سره را غونډ شول، یوه لویه امپراتوري یې جوړه کړه، د قبیلو پخوانی رواج ورو ورو کمزوری شو، خبره اول د عرب و ناعرب شوه، په دې منځ کې د مسلمان او نامسلمان خبره هم یادېده، نړی له قبیلوي پېژندګلوي څخه مذهبي او قومي پېژندګلوي ته ورسېده، عربو ځانونه غوره بلل، نورو یې د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانو پـه نسـبت عجمیـان بلـل، فارسـیانو د خپلـې لـویې امپراتـورۍ او لرغوندي کلتور له امله ځانونه تر عربو هم بر بلـل، مسـلمانانو تـه خپـل دین حق معلومېده، په مقابل کې یې یهودو او نصاراوو خپـل دیـن ښـه باله، هندو ته خپل دین ښه ښکارېدی او داسې نور هم.

دغه وضعیت نـورو انسـانانو هـم تجربـه کـړی دی، پـه هـره ټولنـه کـې حکومتونه تر دغسې حالاتو وروسته جوړ شوي دي، نو دې حالـت تـه په راتلو نړۍ له یوه حالته بل ته ولاړه، چې تر پخوا یې بیا هم ډېر توپیر ونه کړ، د عربو د برترۍ لپاره د ډېرو عجمیانو ککرۍ له تنو بېلـې شـوې او د عربو د مغلوبیت لپاره ډېرو عجمیانو خپل ځانونه قربان کړل، بیا هم وینې توی شوې، ښه په لویه پیمانه، د بشر لپاره اساسي هدف ته بیا هم ونه رسېدل، که د قبیلې د ساتنې په پـار ځینـو انسـانانو د نـورو عزتونـه، مالونه او شته لوټل هم بدکار و، او که د مذهب او قوم په نـوم وي هـم بدکار دی، د همدې سلسلې په لړ کې د قوم او دیني هویت ځای ملي هویت ته پاته شو، په مـلي هویـت کـې بیـا هـم لکـه د قـوم او مـذهب هویت چې ډېر شمېر کسان یې په چوکاټ کې راځي، نوره ګټه نه لري، هماغه د قران کریم خبره ده چې یوازې پېژندنه ده، یـو افغـان دی، بـل ایراني، بل پاکستانی، بل چینایي، بل هندوستانی او داسې نور.

هغه اساسي هدف چې د قران کریم پـه یـوه مختصره جملـه کـې ذکـر شوی دی چې کتاب انزلناه الیک لـه تخـرج النـاس مـن الظلمات الـی النور، بیا هم تر لاسه نه شو او لا هـم ورک دی، اوس د مـلي هویـت د ساتنې لپاره مبارزې کېږي، یو انسان بل انسان وژني، ملي هویت هـم د ښه انسانتوب نښه نه ده، یو څوک لـه دې املـه ښـه انسـان نـه دی چـې عربستانی دی، یا ایرانی دی، یا افغان دی، بلکې د ښـه انسـان د ثبـوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره نور معیارونه شته، خدای ته د نژدېکت لپاره معیارونه شریعت بیان کړي دي، که پر هغه معیار څوك پوره نه وي، نه ملي هویت د هغه د ښه انسانیت لپاره کفایت کوي او نه قوم، نسب او مذهب.

هغه مهال به د قبیلې پر ملکي سره شخړه وه، یوه قبیله به له بلې سره د مالونو د څړځای پر سر، ښکر په ښکر وه، تر دې وړو شیانو وروسته کله چې انسانان یو څه پوه شول، نو د وړو شیانو پر ځای یې غټ را پیدا کړل، د هغو پر سر یې شخړه پیل کړه، تر بل هر شي د انسان لپاره لوی خطر له واك او دولت څخه ور پېښ شوی دی، د واك لپاره انسان هره وسیله کار کړې ده چې واك ته ورسېږي او د مال د تر لاسه کولو لپاره هم انسان له هیڅ وسیلې لاس نه دی اخیستی، خبره ورو ورو ِ غټېده، ان چې د نن ملي هویتونو ته ودرېده، د یوه کس، یوې ډلې، یوه درست قوم ان ملت به له دې امله بد ویل کېږي چې د هغوی هویت به له ده څخه بېل وي، نه عقل دا راته وایي چې د انسانیت معیار ملي هویتونه کېدلای شي، نه دین راته وایي، نه په قانون کې شته او نه اخلاقیات دا راهنمایي کوي.

خبره که د پرون ده که د نن ده، هماغه کیسه ده چې تنې ډېرې سر یې یو دی، پرون که د قبایلو پر څړځای سره جنگ و، نو چې زیات کسان سره په شخړه شوي وي، زر او دوه زره به وو، اما نن په میلینو خلك تر څړځای پر یو څه غټه موضوع د نورو همدومره کسانو په مقابل کې درېږي، په لکاوو وژل کېږي، که پرون په زرهاوو مړه کېدل، موضوع یې وړه وه، نن په لکاوو دي، اما موضوع یې یو څه غټه ده. ملي مسایل او سیمه ییز مسایل د حکومتونو او واکداره طبقو له لوري د دې لپاره کښته او پورته کېږي چې خلك په خطا کړي، غلول شروع دي، که نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې پرته چې خلك په وغلول شي، يو د بل په مقابل کې استعمال شي، ملي مسايل حل کېدلای شي. په دې مسلو کې يې دومره فکر بند شي چې خپل تعليم ځنې هېر شي، خپل شخصي مسايل يې هېر شي، د سيمې په کچه ستونزې هېرې کړي، د ټول انسانيت په کچه دښمن (طبيعت) ځنې هېر شي، بس هغه دښمن ته يې سترګې وي او انرژي مصرفوي چې واکمنه طبقه يې ورته معرفي کوي. دوی هر وخت له اساسي مسلو د خلکو پام جزي او غير اساسي مسلو ته اړوي، هغه دومره وپړسوي چې خلکو ته غټ ښکاري، اما په اصل کې هغه دومره واړه مسايل وي، چې اصلن په فکر بندولو نه ارزي، دا خو څه کوې چې وخت، پيسې او انرژي ورته ولګول شي.

انسان ورږی د همدې انسان له لاسه دی، دې ته خلك نه متوجې کيږي چې د ځمکې دومره منابع چا غلا کړې دي چې ميلېونونه انسانان ورږي دي؟ انسان د انسان له لاسه بې کاره دی، د انسان له لاسه بې تعليمه دی، د انسان له لاسه لڅ دی، په ستونزو کې راګير دی، طبيعي افتونو په مخه کړی دی، حتا هغه يو د استقرار ځای چې د ټول بشر راتلونکی ورسره تړلی دی لکه ځمکه، هغه هم د دوی له لاسه د ضياع لور ته خپل مزل لنډوي، زه نه وايم چې ملي مسايل دې هېر شي، په سيمه ييزه کچه مسايل دې نه حلېږي، اما د سونه کلونو خشونت اميزه حل پر ځای سوله ييز او لنډ حل هم لري، واړه مسايل دې پړسول کيږي نه، انسان دې د انسانيت د بقا لپاره کار وکړي، د انسانيت پر استعدادونو دې کړی نه تاوېږي چې يوازې به د دې لپاره کار کوي او بس.

مسايل که هر څومره د جنجال او خشونت لور ته وړل کيږي، عينن همدومره شونتيا يې د سوله ييزتوب لور ته هم شته، که څومره پړسول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېږي، بالکل همدومره احتمال د کمېدو هم لري، که څومره غزول کېږي، دا امکان يې هيڅ وخت نه ردېږي چې په لنډ وخت کې دې حل شي؛ مګر ولې داسې نه کېږي؟ ځکه نه غواړي، په لوی لاس دا کار کېږي، هغه ادارې چې په بې ځايه، بې وخته او غير اړينو موضوعاتو د انسانانو مصروفول غواړي، که خپل دغه شته امکاناتو د انسانيت په ګټه د مسايلو لپاره ولګوي، ايا بيا به هم دومره انسانان له ستونزو او مشکلاتو سره لاس او ګرېوان وي؟ د نړۍ ډېره سرمايه لس فيصده خلکو اخيستې ده او پاتې کسان د هغوی د غلامانو رول ادا کوي، ايا هغوی غواړي چې د دې نيوي فيصده خلکو دي همدې مهم ټکي ته ور پام شي؟ دا خبره که د ټولې نړۍ په ګچه صحت لري، د يوه هيواد په اړه يې هم لري، په يوه هيواد کې هم لويه برخه خلک فقيران وي، وړه برخه خلك سرمايه لري، هغوی واک هم لري، پيسې هم لري، په دې دوو شيانو هغوی د يوه بسته ملت په برخليك هر وخت لوبې کوي. دا نن د هيواد حالاتو ته وګورئ، ګراني چا جوړه کړې ده؟ د تېر دولت خلاف وسله والو مخالفينو ته چا پيسې ور کولې؟ نن د دولت خلاف مخالفينو ته څوك وسلې او پيسې ور کوي؟ دغه کيسه د امريکا په نظام کې هم شته، هلته هم د شتمنو او واکدارو څو ډلې دي، چې کله يوه غالبه شي د نړۍ لپاره يو ډول نقشه جوړه کړي او کله بله غالبه شي، پر هغه پخوانۍ چليپا را کش کړي، نوې وړاندې کړي، ترمنځ يې انسانان د هغوی تر پښو لاندې دل کېږي او هغوی خپل ساتېرۍ پر کوي.

۲۷/۱/۲۰۲۲

سرچينه:

(۱)(ياد تاريخ: الفصل الحادي عشر: انساب العرب، دويم ټوك ۱۱۷)

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مادیت څخه محرومه ټولنه

څېړنې ښیي چې مادي محرومیت په انسان کې د کمترۍ احساس پیدا کوي.

مادي محرومیت نه یوازې د انسان پر روان منفي اثر کوي، بلکې پر فزیکي وجود یې هم منفي تاثیرات لري. دا هم ثابته ده چې یوازې پر فرد یې اغېزې منفي نه وي، پر ټولنه هم بد اثر کوي؛ ځکه ټولنه له افرادو جوړه ده، که افراد په فزیکي او ذهني لحاظ روغ نه وي، هغه ټولنه به هم د فزیکي جوړښت له مخې او هم له رواني پلوه نورماله نه وي.

یو انسان/ټولنه چې د نورو په مقابل کې د کمترۍ احساس وکړي، بیا د خیال غېږې ته پنا وړي. د انسان په دماغ کې د تخیل برخه هم د انسان لپاره نعمت دی او هم منفي اړخ لري. د کمترۍ په وخت کې د تخیل نړۍ موږ ته کاذب ډاډ راکوي، موږ له خپل شاوخوا ناخبره له ځان سره خوشاله یو، ما/موږ له ځان سره دنګې مانۍ جوړې کړې وي، شانداره ښارونه مو وي، ښه ژوند لرم/لرو، هغه کسان چې زه یې په وړاندې د کمترۍ احساس کوم، هغوی مې/مو همدې حالت ته اړ کړي وي؛ خو د عینیت په نړۍ کې بیا هر څه د دې برعکس وي. په انسانانو کې یوه برخه یې د مادي نړۍ پر بدلون او اسبابو فکر نه کوي، بس دی د خیال په نړۍ کې ځان ته کاذب ډاډ چمتو کوي، چې د تخیل د ذهني برخې یو منفي اړخ دغه هم دی.

د مادیت په نړۍ کې هر څه په مادي اسبابو اړه لري، د هر پر مختګ تر شا مادي اسباب وي، کله چې دې اسبابو ته لاس رسی ونه لرو، بیا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمترۍ احساس را کې پیدا کېږي او څومره چې زمانه پر تېرېږي، موږ له دې اسبابو محروم پاتېږو، د کمترۍ ګراف هم ورسره لوړېږي.

په دې مرض اخته کسان یا پوچې ادعاوې کوي، یا د خیال په نړۍ کې ژوند کوي، یا له مادي محرومیت څخه پیدا شوی بحران په تشو وعظونو کابو کوي، زموږ د ټولنې د تشو ادعاوو یو لامل همدا دی.

هغه ټولنې چې حال یې خراب او ایینده تیاره ویني، هغوی په ماضي کې ژوند کولو باندې خوښ وي، د شخص حالت هم له ټولنې بېل نه وي. د مسلمانانو او په خاص ډول د افغانانو حالت د دې خبرې ژوندی مثال دی. مسلمانان چې د غربیانو د مادیت په وړاندې د کمترۍ په احساس اخته دي، څو ډوله عکس العملونه یې پارولي دي:

اول: له مادیت څخه کرکه په روحانیت خوشاله کېدل؛ په وروسته پاته او د کمترۍ په مرض اخته ټولنې او اشخاص له مادیت څخه ظاهرن کرکه کوي او د روحانیت لور ته پر پاملرنه ډېر فوکس کوي. د دغه تمرکز عامل یې هم په اصل کې له مادیت څخه محرومیت وي؛ محرومیت په بشر کې د ګڼو ستونزو لامل کېږي، د هغه پر روان تاثیر کوي، د هغه پر فزیکي وجود یې اغېزې جوتې وي، د هغه کردار او ګفتار یې اغېزمن کړي وي، له نورو سره پر چلند یې اثرات ثابت وي او... لنډه دا چې محرومیت د بشر د ژوند هر اړخ متاثره کوي.

د روحانیونو دغه ډله بیا له مادي محرومیت څخه ټولنې ته ور پېښ بحران په وعظونو او نصیحتونو کابو کوي؛ په ژوند کې دواړه مهم دي او خپل رول لري، اما له مادیت څخه را پېښه ستونزه په روحانیت له منځه وړل، یا د مادیت اثرات په روحانیت ختمول، د ځان خطا ایستل دي. زموږ ټولنه د دې ښه مثال دی، یو څوک چې په جومات کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ کوي، خو تر راوتلو وروسته د لمونځ کوونکو بوټ غلا کوي، په حرم شريف کې د حاجي همايني وهي، د جومات په محراب کې خپله جنسي تنده سړوي، د جومات له منبره خپله کرکه او غسه ښکاروي، عقده سړوي او په وينا کې يې مادي محروميت له ورايه څرګنديږي.

ځان غلطول هم د ځان په تاوان دي او ټولنه خطا ايستل هم د ټولنې په زيان، زموږ د ټولنې روحانين دواړه کاره کوي، د ځان له غولولو سره ټولنه هم غولوي؛ دا سمه ده چې ماديات هم د بشر لپاره منفي او مثبت اړخونه لري او بل دا چې منفي او مثبت تر ټولنو توپير هم کوي، يو شى چې موږ ته منفي جنبه لري، ممکن په بله ټولنه کې مثبت اړخ ولري؛ له دې هر څه سره له مادياتو د انسان چاره هم نه شته. بل لور ته دغه واعظين دې ته فکر نه کوي چې زموږ په ټولنه کې له دې محروميت څخه څومره بدۍ را پيدا شوې دي؟ خپل عيب ته پام نه کوي، د بل يوه عيب ته يې ګوته نيولې وي. په ټولنه کې د هر شي د ګټې او زيان اړخونه به سنجول کيږي، که يې ګټه زياته وي، ټولنه بايد ورته تشويق شي او زياته ګټه يې خپله پر واړه نقصان پرده غوړوي.

يو بل عيب مو دادى چې د ماديت په نړۍ کې هره راغلې نوې پديده موږ ته تر هغو له روحانيت سره په ټکر کې ښکاري چې اخير زموږ خپل شخصي ژوند او د کورنۍ ماحول مو ځنې متاثره شي بيا موږ ورته تسليميږو. لکه: راډيو، ټيليفون، ټلويزيون، بانک...

دويم: ماضي ته پنا وړل؛ که يوه ټولنه يا شخص شانداره او د يادولو وړ ماضي ولري، نو د حال او ايينده د خرابيدو په صورت کې هغه د خپلې ماضي ډيره يادونه کوي، دغه يادونه به يې هم له مبالغې او زياتوبه خالي نه وي، په حال کې د هرې نوې پديدې په اړه به يې عکس العمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماضي ته تګ او مبالغه وي. د مسلمانانو او په خاص ډول د مذهبي قِشر تمرکز پر دې دواړو برخو زيات دی.

دریيم: په خيالونو کې ډوبېدل؛ ځينې کسان مې ليدلي چې د نورو په وړاندې د کمترۍ احساس کوي، دی نور څه نه شي کولای، نو خيالي دنيا ځان ته جوړه کړي. تخيل د هر انسان د دماغ يوه فعاله برخه ده، چې هر انسان په بېلابېلو وختونو کې ور څخه ګټه اخلي. شاعران وايي؛ د هر شاعر د تخيل قوه چې څومره پياوړې وي، د هغه شعر ډېر ښه وي. شعر او شاعري بيا په محرومو ټولنو کې ډېره غوړېږي، ځکه دوی له شعر پرته هم د تخيل پر قوه فشار راوړي، په همدې موډ کې يې ځينې وګړي د شعر په ژبه د خيال د نړۍ يوه وړه برخه موږ ته بيان کړي، چې موږ ورته لاسونه خوځوو، چکچکې ورته کوو او هې و هوی مو جوړ کړی، دا په حقيقت کې هيڅ نه بدلوي، يوازې څو شېبې نور خلک هم خيال پلوه کړي. په خيالونو کې يو څوک هغه وخت زيات ډوب وي چې فارغه وي، يو مصروف کس/ټولنه د خيالونو لپاره زيات وخت نه لري، له دې امله يې د تخيل پر ځای پر ماديـاتو نظر وي.

څلورم: د محروميت پر اسبابو فکر کول؛ ځينې وختونه اړتياوې انسان د بدلون او تغيير اسبابو ته متوجې کوي. دغه ډله محروميت د تقدير پرېکړه نه بولي، چې لاس تر زنې ورته کېني؛ بلکې هغوی د نور پرمختګ ګوري، چې تر شا يې مادي اسباب پيدا کوي، له دې امله دوی هم د خپل ځان/ټولنې هغه نيمګړتياوې پيدا کوي چې په مادي دنيا کې يې د دوی د پرمختګ مخه نيولې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ژوند کې دا ډېره مهمه ده چې یو څوک په خپله نیمګړتیا پوه شي؛ هغه یې پر عامل فکر کوي، کله چې یې عامل پیدا کړي، د ایسته کولو لارې چارې یې لټوي. په مادي دنیا کې ټول تغییرات د مادیاتو په وسیله ممکن دي؛ له دې پرته د بل شي په تمه کېناستل او د تغییر تمه کول د اوبو پر سر لیکې کښل دي چې هیڅ نتیجه به ونه لري.

۳/۲/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

له محرم پرته د میرمنو سفر

د حدیثو په کتابونو کې له محرم پرته د میرمنو د سفر په اړه ممانعت راغلی دی، یوه حدیث کې دي چې که میرمن د یوې ورځې او شپې سفر کوي باید محرم ورسره وي، په بل کې دوې ورځې او په بل کې درې ورځې او شپې راغلي دي. مناسبه ده چې لومړی په دې اړه راغلي احادیث تر نظر تېر کړو، بیا به یې پر مفهوم او احکامو بحث وکړم:

عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ عُمَرَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: «لَا يَحِلُّ لِامْرَأَةٍ، تُؤْمِنُ بِاللهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، تُسَافِرُ مَسِيرَةَ ثَلَاثِ لَيَالٍ، إِلَّا وَمَعَهَا ذُو مَحْرَمٍ».(۱)

ژباړه: عبد الله بن عمر رض له رسول الله ص ص څخه روایت کړی، چې ده ویل: یوه میرمن چې پر الله او اخرت ایمان لري، له محرم پرته د درو شپو سفر کول ورته جواز نه لري.

«لَا تُسَافِرِ الْمَرْأَةُ يَوْمَيْنِ مِنَ الدَّهْرِ إِلَّا وَمَعَهَا ذُو مَحْرَمٍ مِنْهَا، أَوْ زَوْجُهَا».(۲)

دوې ورځې به یوه میرمن سفر نه کوي، مګر چې محرم یا مېړه یې ورسره وي.

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ، أَنَّ نَبِيَّ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا تُسَافِرِ امْرَأَةٌ فَوْقَ ثَلَاثِ لَيَالٍ إِلَّا مَعَ ذِي مَحْرَمٍ».(۳)

ژباړه: له ابو سعید الخدري رض روایت دی چې رسول الله ص ص وویل: ښځه تر درې ورځې اضافه یوازې له محرم سره سفر کولای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«لاَ يَحِلُّ لِامْرَأَةٍ مُسْلِمَةٍ تُسَافِرُ مَسِيرَةَ لَيْلَةٍ إِلاَّ وَمَعَهَا رَجُلٌ ذُو حُرْمَةٍ مِنْهَا».(۴)

ژباړه: يوې مسلمانې ښځې ته روا نه ده چې د يوې شپې په اندازه له محرم پرته سفر وکړي.

دا ډول ګڼ روايات شته چې ښځې يې د محرم له وجود پرته له سفره منعه کړې دي.

«لاَ يَخْلُوَنَّ رَجُلٌ بِامْرَأَةٍ إِلاَّ وَمَعَهَا ذُو مَحْرَمٍ، وَلاَ تُسَافِرِ الْمَرْأَةُ إِلاَّ مَعَ ذِي مَحْرَمٍ».(۵)

ژباړه: يو سړی دې د محرم له وجود پرته له پردۍ ښځې سره نه يوازې کيږي او نه دې يوه ميرمن له محرم پرته سفر کوي.

دلته بيا د هر ډول سفر ممانعت راغلی دی. په دې حديثو د پوهېدلو لپاره که يوځل د عربي نړۍ د هغه وخت حالاتو ته وکتل شي، نو دا لاربښونې پر ځای معلوميږي، د رسول الله ص ص په ژوند کې عربي جزيره ناامنه وه، خو د يوه قوي دولت بنسټ چې رسول الله ص ص کېښود، د اصحابو په شان د قوي عزم او پياوړې ارادې خاوندان خلک يې ورته وروزل؛ نو باوري شو چې دغه جزيره به يو وخت امن کيږي، اما تر هغو چې امن شوې نه وي، د ميرمنو لپاره همدغه حکم دی چې له محرم سره يوځای به سفر کوي، څو له شوکمارو، غلو، لار شکونکو، د قومي بديو د خاوندانو، جګړه مارو او نورو بدو خلکو لاس ورته ونه رسيږي، خو که امن شي نو رسول الله ص ص يې په اړه داسې هم ويلي دي:

قَالَ «فَإِنْ طَالَتْ بِكَ حَيَاةٌ، لَتَرَيَنَّ الظَّعِينَةَ تَرْتَحِلُ مِنَ الحِيرَةِ، حَتَّى تَطُوفَ بِالكَعْبَةِ لاَ تَخَافُ أَحَدًا إِلاَّ اللَّهَ.(٦)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: رسول الله ص ص ویل: که ته ژوندی پاته شوې، نو یوه ښځه به وویني چې د حیره له ښاره به په سفر روانېږي؛ څو پر کعبه طواف وکړي، له الله ماسیوا به د بل چا وېره نه وي ورسره.

په دغه حدیث کې رسول الله ص ص یادونه وکړه چې د عراق له حیره ښاره به یوه میرمن کعبې ته ځي، عربي جزیره به داسې امن شوې وي چې دغه میرمن به تر کعبې ځان رسوي، طواف به کوي، پر ټوله لار به یوازې د الله وېره ورسره وي، نور به هیڅوك د هغې د ډارولو هڅه نه شي کولای او دا به په پوره امن او ډاډ خپل سفر کولای شي.

په تهذیب الکمال کې امام مزي(مړینه: ۷۴۲) وایي چې عدي بن حاتم رض د دغه حدیث راوي، په اوومه هجري د شعبان په میاشت کې مسلمان شوی دی.

د دې حدیث له متن او د راوي له اسلام منلو څخه یې ښکاري چې د ښځو په اړه د رسول الله ص ص په پاسنیو احکامو کې یې دغه وروستنی دی، دویمه خبر داده چې عدي رض ته وایي، که ته ژوندی پاته شوې، نو له حیرې به یوه ښځه کعبې ته سفر کوي، په داسې حال کې چې حیره د دې خبرې کولو مهال د فارسیانو د لاسپوڅو تر واک لاندې وه، نو دا معنا لري چې که وېره موجوده نه وي، میرمنو ته پر لار خطر نه متوجې کېږي، هغوی کولای شي چې له محرم پرته هم سفر وکړي.

پاس راوړل شوي احادیث یوه ورځ یوه شپه، دوې ورځې دوې شپې درې ورځې درې شپې او یا هم تر درې ورځو او شپو اضافه وخت په ګوته کوي، له دې معلومېږي چې لومړی د ښځې سفر کول بیخي ممنوع و، بیا چې حالات یو څه ښه شوو، بیا د یوې ورځې یا شپې په اندازه اجازه ور کړل شوه، کله چې زیاتې سیمې د مسلمانانو په کنټرول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې راتلې، د غلو، دښمنانو، مشرکانو، لار وهونکو او نورو خطرونو شتون کم شو، رسول الله ص ص ښځو ته د زیات سفر اجازه ور کوله، اخیر یې درو یا تر درو اضافه ورځو ته جواز اوږد کړی دی، په اخیر کې یې ویلي چې ان که له حیرې څخه تر کعبې سفر وکړي، لار امنه وي، ستونزې ورته پېښې نه شي، نو باک نه لري، شرعن د هغې د سفر مخه یې څوك نه شي نیولای.

لکه په دې حدیثونو کې چې له وخت او مکان سره سم بېلابېل احکام او هدایات ور کړل شوي دي، همدغه ډول نور وختونه او ځایونه هم د جلا جلا احکامو غوښتنه کوي. له دې امله فقهاء کرام وایي چې احکام د زمانې او مکان په تغییر سره تغییرېږي.

اوس حالا تر پخوا ډېر بدل شوي دي، هغه پخوانی خطر نه شته، ښځې په الوتکه، اورگاډي، موټر او نورو وسایلو کې ښه په امن سفر کولای شي؛ نو اړتیا نه شته چې له ښځې سره دې حتمي محرم ملگری وي. ښځې دندې لري، زدکړې کوي، تجارت لري، د قریبانو کره ځي او سل نورې اړتیاوې لري؛ په نوره دنیا کې یوه میرمن هره ورځ له یوه ښاره بل ته په خپل کار پسې ځي، نو که مېړه یا بل محرم له هغې سره تگ راتگ کوي، تر واده به یې پر ډلو ډېر ولاړې شي، لازمه ده چې د وخت، ځای، ټولنې او نړۍ عیني شرایط درك شي او د احکامو په په جاري کولو او فتوا ور کولو کې تجدید نظر وشي، نه دا چې د نوې عصر لپاره چې غوښتنې، حالات او وسایل یې ټول نوي دي، انسانان او افکار یې نوي دي، خو احکام دې هماعه د زرو کلونو وړاندې احکام ورته بسنه وکړي او هماعه دې له هر ډول تغییر او تبدیل پرته پر عملي او پلي شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه مهمه نکته دا هم ده چې په درې ورځې موده کې يوه ميرمن پر ټوله نړۍ را گرځېدلای شي او بېرته خپل کور ته هم راتلای شي. نو که درې ورځې وخت په حديث کې جواز لري، بيا خو پر ټوله نړۍ د گرځېدلو جواز هم لري؟ هغه ميرمن چې هر سهار له يوه ښاره بل ته په کار پسې ځي، ماښام بېرته خپل کور ته راستنېږي، هغه خو د همدې حديثو لـه مخې هيڅ ډول ممانعت نه لري، ځکه په حديث کې يوه ورځ، يوه شپه وروستی کم وخت ذکر شوی دی چې بايد له دې په اضافه وخت کې دې ميرمن له ځان سره محرم ملگری کوي، نو دا چې يوه ورځ هم نه لگېږي، بيا خو تر دې حکم لاندې نه شي راتلای، په داسې حال کې چې هغه به هره ورځ د پخوا په نسبت د څو ورځو او شپو سفر هره ورځ کوي.

که په سفر کې له محرم پرته د نورو غير محرم کسانو وجود ددې لامل بلل کېږي چې بايد محرم ورسره وي، نو دا خو موږ تـه ثابته ده چې د افغانستان او پاکستان هيڅ کور داسې نه شته چې پـه هغـه کې دې دوه ورونه يوځای ژوند نه سره کوي، لېور د ورېندارې څه دی؟ حديث کې يې مرگ بللی دی، نو که لېور له ورېندارې دورمره لـرې او غيـر محرم وي، بيا نو په يوه کور کې د لېور وجود هم بايد داسې عامل وبلل شي چې خلک کورونه سره جلا کړي او حديث کې بايد ددې لارښـونه راغلې وای، ځکه د رسول الله ص ص په زمانه کې هم خلک يوځـای اوسېدل، که د ورېندار په شتون کې غير محرم لېور په کـور کې شرعي ستونزه نه پېښوي، نو د نورو انسانانو شتون يې ولې پېښه کړي؟

د نصوصو له گڼوالي سره په دې موضوع کې د مذاهبو تـرمنځ اختلاف شته، که د اوس وخت حالاتو ته وکتل شي، نو زمـوږ د ټـولنې مـذهبي واکمني طبقې ته د مالکيانو مذهب هم يوه غوره نمونه ده چې پـه هغـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مذهب عمل وکړي او د ټولنې ښځو ته اجازه ور کړي چې سفر وکړي او د سفر مهال ستونزې ورته ایجاد نه شي.

دوی باید د جبري احکامو چې له وخت، مکان او ټولنې سره سمون نه لري، په ورکولو نه د دین څېره مسخه کړي او نه خپل ځانونه بدنام کړي، جبري احکام به یو څه وخت خلك عملي کړي، خو په وړاندې یې عکس العمل هم حتمي دی، دلته دوه زیانه موږ ته رسیږي، یو دین ورسره بدنامیږي او بل د ټولنې وګړي له ستونزو سره مخېږي، دریم تاوان یې دوی ته دی چې ښایي په وړاندې یې ملت او نړۍ تونـد غبرګون څرګند کړي چې که نور نه وي، هغوی له مالي او ډیپلوماټیکو ستونزو سره مخ کړي.

یا خو باید له نویو حالاتو سره نوي احکام ور کړل شي یا هم د نصوصو دغه ډول تعبیر وشي چې ښځو د کار، زدکړو، وتلو او سفر مهال ستونزې ایجاد نه کړي.

۲۶/۳/۲۰۲۲

سرچینې:

(۱)(صحیح مسلم، کتاب الحج، باب سفر المراة مع محرم الی حج و غیره، ح: 827)

(۲)(تېره حواله)

(۳)(تېره حواله)

(۴)(تېره حواله)

(۵)(تېره حواله)

(٦)(بخاري، کتاب المناقب، باب علامات النبوة في الاسلام، ح: ۳۵۹۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مذهبي و نامذهبي

زما د عمر هغه برخه چې په څه نه پوهېدم د مهاجرو په يوه کمپ کې تېره شوه، بيا وطن ته کډه شوو، هلته مې په کليوال چاپيريال کې د مذهبي نامذهبي، مقلد و غير مقلد الفاظ نه اورېدل، يوازې د کلي ملا صاحب چې قاعده راته ويله، نو د امام صاحب د مذهب پيروان يې کړو، مور ته يې په خوله دا راکول چې د چا په مذهب يې؟ د امام صاحب!

تر دې وروسته پاکستان ته ولاړم، هلته له ورتلو سره سم د ديوبند، بريلوي، پنچپيري او سلفي له نومونو سره اشنا شوم، مور په خپل وطن کې يوازې دا پېژندل چې د امام صاحب په مذهب يو، نور نه پوهېدلو چې په مذهب کې هم مذهبونه او ډلې شته.

زمور د عوامو ډېری کړنې د بريلويانو خوا ته نژدې وې، خو کوټې په راتلو زمور ناسته پاسته له ديوبنديانو سره شوه، نو د بريلي پر ځای مو د ديوبندي فکري بهير ملګري شو.

هغه ادرسونه چې ديني علوم پکې تدريسېږي، هلته د نومونو خبره ډېره مطرح ده، بريلی په ديوبندي مدرسه کې درس نه وايي، نه ديوبندی په سلفي مدرسه کې تعليم کوي، هر فکري مکتب ځان ته تعليمي مراکز لري او هلته د خپل مسلک په وسله ځوانان سمبالوي.

له بده مرغه په دې اختلافاتو کې عوام هم ور ننوتي دي، دوی هم پر دې نومونو سره وېشل شوي دي. په داسې حال کې چې عوام د يوه مذهب په اصولو او فروعو خبر نه دي، نو دوی د هيچا په مذهب هم نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، دوی یوازې د هغه مفتي په مذهب دي چې دوی فتوا ځنې غواړي او هغه فتوا ورکوي.

دا خبره یوازې پر هغو عوامو نه پاتېږي چې په عمومي ډول عوام بلل کېږي، بلکې ډېری هغه کسان چې له دیني مرکزونو ځانونه فارغ بولي هم په دې فهرست کې حسابېږي. دوی هم د مذهب په اصولو خبر نه دي، نه یې فروع په دقت پېژندلي دي، بس چې هر چا یو څه ویلي، دوی په پټو سترګو منلي دي. نو دوی هم ګواکې د هیچا په مذهب نه دي، د هغه چا په مذهب دي چې دوی ترې د مسلې په توضیح کې استفاده کړې ده.

مذهبي و نامذهبي اصطلاح اصولن باید د ډېرو کمو کسانو لپاره وکارېږي، د مذهب په کره و ناکره، صحیح و سقیم چې څوک نه پوهېږي هغه به څه مذهبي وي؟ هغه چې د مذهب اصول له فروعو نه شي جلاکولای هغه به څنګه یوه مذهب ته پابند پاته شي؟ علمي خلا دلته لوی زیان رسولی دی، ځینې شیان دومره ناحقه پړسول شوي دي چې هغسې باید نه وای. د مذهبي او نامذهبي نومونه باید هغو پوهانو ته کار شي چې یوه ډله یې د یوه فکري مکتب په ټولو اړخونو تر پوهاوي وروسته هغه د ځان لپاره یو مسلك غوره کړي او نامذهبي هغه عالمان دي چې یوه خاص مسلك ته پابند نه پاتېږي، بلکې حکمت د مومن ورکه بولي چې هر ځای یې ومومي اخلي یې. دغه دواړه ډلې له قران او سنت څخه د خپلو دریځونو لپاره دلایل لري چې زه نور پر دې بحث نه کوم.

زما په نظر هغه کسان چې دغې کچې ته نه وي رسېدلي او ځانونه غیر مذهبي بولي، هغوی اصلن خطا کړل شوي دي. دا سمه ده چې هغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

به د امام صاحب په مذهب نه وي، د شافعي صاحب په مذهب به نه وي، اما د خپل جومات د امام په مذهب دي، لکه د امام صاحب د مذهب پیرو چې د امام صاحب مذهبي نه دی، بلکې د خپل کلي و جومات امام چې څه ورته غوره وګڼل دی یې هم غوره بولي، نو دی به د چا په مذهب وي؟ اصولن خو د هیچا په مذهب نه دی، نه د کلي د ملا په مذهب دی او نه د امام صاحب ځکه د کلي زیاتره ملایان خو یې معینه تګلاره نه لري او نه د خپل مذهب په اصولو په هغه ډول پوهیږي چې باید یو مذهبي کس په وپوهیږي او نه د امام صاحب په مذهب بلل کیږي، وجه یې داده چې د هغه د مذهب اصول هم نه ور معلومیږي، نو دې کسانو ته له دې امله د حنفي مذهب پیروان ووایو چې دوی ځانونه ورته منسوبوي، نور که اصولن دا نوم پر تصدیق کیږي یا نه، هغه بېل بحث دی، بیا تر یوه حده سره لګیږي.

همداشان هغه کسان چې په بازار کې د رومیانو ریړۍ چلوي او ځان ته د مجتهد نوم غوره کوي، هغه هم اصولن مذهبي دی؛ ځکه دی نه په قران کریم پوهیږي او نه په حدیثو، نه په فقه پوهیږي او نه یې په اصولو، نه یې عربي ژبه لږ زده او نه ډېره، نو مجتهد څنګه شي؟ غیر مقلد څنګه شي؟ نامذهبي یې څنګه وبولو؟ د اصولو له مخې هغه هیڅ مذهبي نه دی او د هر چا په مذهب هم دی. وجه یې داده چې دوی له هر چا پوښتنه کوي، نو هر یوه چې فتوا ور کړه تر یوه حده د هغه په مذهب دی او هیڅ مذهبي له دې امله نه دی چې که د هغې خلاف فتوا یې پیدا کړه بیا هغه بله ایله کوي، او بلې ته ټوپ اخلي، نو هیڅ مذهبي نه دی، یعنې هغه ښایي یوه ورځ هم پر یوه موقف تېره نه کړي، بلکې تبدیل یې کړي، له دې امله نو هیڅ مذهبي نه دی. اما که د هغوی د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولې خبره ومنو، چې ځانونه غیر مقلد او نامذهبي بولي، نو سمه ده تر یوه حده به دا خبره د هغوی د ادعا له امله ورسره ومنو.

یوه ستونزه چې علمي خلا رامنځته کړې ده، هغه د عوامو ترمنځ د مذهبي نامذهبي په نوم وېش دی، اصولن باید عوام په دې اختلافاتو کې نه وای راغلي، که هر فکري مکتب ته منسوب هم وای، دومره کش باید نه وای ور کول شوی چې یو د بل مسجد ته نه ورځي، یو د بل لمونځ سهي نه بولي، یو له بل سره کار وبار نه کوي، یو له بل سره دوستي نه کوي، یو پر بل بد نومونه ږدي.

له شرعي متن څخه د هر چا تعبیر سوچه د خدای او د رسول شریعت نه پاتېږي، هر څوک چې تعبیر ځنې وکړي، هغه د حق و ناحق شتونتیا لري، نو سل سلنه ځان حق او نور ناحق بلل، په مسلمانانو کې د یوه فکري مکتب حق هم نه جوړېږي. له دې امله باید عوام او خواص ټول تعامل سره وکړي، هر څوک په دې هڅه کې شی چې که په حقه خبره زه پوه شوم، ټولنیز او کورني مشکلاتو ستونزې نه ایجادوي، هغه به منم. ځکه د دوی ترمنځ په شرعي فرعي مسلو کې اختلاف دی، هیڅوک د خدای د وجود په اړه اختلاف نه لري، د هیڅ نبي په اړه اختلاف نه لري، د کتابونو په اړه یې نه لري، د اخرت و حساب و کتاب په اړه یې نه لري، عبادات ټول مني، یوازې د کیفیت اختلاف یې پاتېږي، په دې وجه باید تعامل سره وکړي، اتحاد وساتي، اختلاف پرېږدي، دغه انرژي چې په ورو ډلو یا انفرادي توګه یې یو د بل په مقابل کې لګوي، هغه دې د ټولې ټولنې او هیوادونو د ښېګڼو لپاره ولګوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مثلن: په یوه کوځه کې سلفي، دیوبندي، بریلوي، پنچپیري، مماتي او حیاتي ټول اوسي، که دوی تر خپل منځ د مناظرو او د حق و ناحق د ټاپو پر ځای ټولنیزو ښېګڼو ته توجو وکړي دا به تر هغه اولني کار هم په دنیا او هم په اخرت کې ورته غوره وي. لومړی کار دی الله دی چې معلومه کړي څوک حق دی او څوک ناحق، دین هم د هغه دی، سزا یې هم هغه ور کوي، حساب یې هم د ځان مسوولیت بللی دی، موږ ته یې دا حق نه دی راکړی، موږ ته چې څه راپاته دي په هغو عمل دی، بس خلاص. اما که دا کسان خپله کوڅه پاکه وساتي، دا هم دنیا شي هم دین، د نظافت امر په شریعت کې هم شوی دی او انساني مزاج یې هم غوښتنه کوي، که د یوې ډلې مړی وشي، ټول یې تجهیز او تکفین ته راشي دا به تر دې ښه وي چې هره ډله خپل کار وکړي. یوه جومات کې لمنځونه به یې تر دې غوره وي چې په څو مسجدونو کې لمنځونه وکړي، یو بل ته د ګټې هڅې به یې تر دې غوره وي چې یو بل ته د زیان لپاره کوښښونه وکړي.

زما په نظر دغه اختلافات ټول فرعي او لفظي جنجالونه دي، که په واقعیت یې څوک ځان خبر کړي، د ګټې او زیان پرتله یې وکړي، حتمن دې نتیجې ته رسېږي، چې نه یې په وړه کچه یوې کوڅې ته خیر رسېږي، نه درست هیواد ته او نه ټول امت ته؛ بلکې اختلافات هم د کوڅې په زیان دي، هم د هیواد او هم د ټول امت. له دې هر څه سره د دین او شریعت بدنامي هم پکې نغښتې ده. موږ په خپلو اختلافاتو نه یوازې ځانونه بدناموو، وطن ته زیان رسوو، د اسلامي امت وحدت و اتحاد ختموو؛ بلکې دین او شریعت دواړه هم مسلمانو او هم نامسلمانو ته بدناموو چې په دنیا او اخرت کې به یې مسوولیت ټول موږ ته متوجې وي.

۲۰/۲/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

مومن او مسلمان څوک دي؟

د مسلمانۍ او مومنتوب ادعاوې به ډېرې اورو، ظاهرن خلک د مسلمانۍ ښکارندويي هم کوي، ږيره ايله کول، جومات ته په ځغاسته تگ، پايڅې لوړې ساتل، په خبرو کې ځان د خدای دين ته نژدې بلل او ځينې نور رياکارانه کړنې موږ مشاهده کوو، البته که د مسلمانۍ او مومنتوب غوښتنو ته ځير شو، د اخلاقياتو په چوکاټ کې د دې خلکو کړنې راولو، نو ډېری اعمال به يې نه له مسلمانۍ سره سر خوري او نه به اخلاقي جواز لري.

د مسلمان او مومن د پېژندنې لپاره به هغه تعريف راوړم چې په حديث کې راغلی دی:

تَدْرُونَ مَنِ الْمُسْلِمُ؟ " قَالُوا: اللهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: " مَنْ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ "، قَالَ: " تَدْرُونَ مَنِ الْمُؤْمِنُ؟ " قَالُوا: اللهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: " مَنْ أَمِنَهُ الْمُؤْمِنُونَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ.(۱)

ژباړه: تاسو پوهېږئ مسلمان څوک دی؟ دوی ويل: الله او رسول يې ښه پوهېږي، ده ويل: هغه دی چې مسلمانان يې د ژبې او لاس له زيانه خوندي وي، بيا يې ويل: تاسو پوهېږئ چې مومن څوک دی؟ دوی ويول: الله او رسول يې ښه پوهېږي، ده ويل: هغه دی چې مومنان يې پر خپلو ځانو او مالونو امنتدار وگڼي.

اوس پوه شوو چې د دين له مخې مسلمان او مومن څوک دي؟ که موږ له ځان سره دغه معيار وساتو، په خپله ټولنه کې به څو مسلمانان او مومنان پر دغه معيار پوره وخېژي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله صلی الله علیه وسلم ټولنیز اعمال د مسلمانۍ او مومنتوب لپاره د پېژندګلوي معیار وبلل، که یو څوك په خپل شخصي ژوند کې ټول لمنځونه په جومات باندې کوي، حتا تهجد هم کوي، د قران کریم تلاوت هم نه ایله کوي، اما خپل ګاونډی ځنې په تکلیف وي، دا ښه مسلمان دی؟ د دغه تعریف له مخې هغه په ښو مسلمانانو یا تقوادارانو کې شمارل کېږي؟ که له همدې کس څخه خپل نژدې همسایه ډار لري چې زما مال غلا نه کړي، د کاروبار شریك يې پر خپل مال امین نه بولي، د کور د یوه دېوال شریك يې خپل ناموس ځنې خوندي نه ګڼي، د دې مومن د ډېرو لمنځونو، تلاوتونو، د شپې د تهجد، اذکارو او نورو شخصي اعمالو ټولنې ته څه ګټه رسېږي؟ هغه په دې سره دین ته ګټه رسولې ده که تاوان؟ خلك به د هغه له امله نور کسان چې له شخصي اعمالو سره ټولنیزو ته هم پام کوي، هم بدناموي، نه یوازې دغه دوه رنګه اعمال يې دین ته ګټه نه لري، بلکې هغه ته شخصن هم تاوان کوي، ځکه هغه څوك چې د الله یو امر مني او بل يې صرف نظر کوي، په قران کریم سخته ګوتڅنډنه ورته شوې ده، قران کریم ورته وايي تاسو د کتاب پر یوه برخه ایمان لرئ او له بلې انکار کوئ؟(بقره: ۸۵) دغه اعمال الله تعالی د یهودو ګڼلي، له دې امله نو دغه کار يې هم د ټولنې په زیان دی، هم د دین په تاوان دی او هم خپله د هغه شخص.

قران کریم که د یو قوم د هلاکت کیسه کړې ده، نو د هغوی ټولنیز بد اعمال يې د دې سبب ګڼلي دي، نه فردي اعمال، د یوه فرد اعمال تر هغه پورې منحصر پاتېږي، اما ټولنیز اعمال يې نورو ته سرایت کوي، خلك ځنې زیانمنېږي، د معاشرې په تاوان تمامېږي، له دې امله نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله ص صلی الله علیه وسلم د مسلمانی او مومنتوب معیار ټولنیزې کړنې وګڼلې.

د یو شخص بډیره که وي که نه، ټولنې ته یې څه زیان رسېږي؟ اما که دوکه باز وي، خلکو ته زیان رسوي، یو څوک که د قران کریم تلاوت کوي که نه؟ زموږ یې په څه، ځان ته ګټه رسوي، خو که شیطان وي، ټولنې ته نقصان رسوي، پایښې لوړې ساتي که ټیټې، خلکو ته یې څه؟ اما که غل وي، یا د بل میرمنو ته په بد نظر ګوري، خلك ځنې په تکلفیږي. نور ټولنیز او فردي اعمال دې پر همدغو قیاس شي!

۲۷/۱/۲۰۲۲

سرچینه:

(۱)(مسند احمد، مسند عبد الله بن عمرو بن العاص، ح: ۶۹۲۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حدودو نفاذ د چا مسوولیت؟

حد، د حدود مفرد دی. لغت کې مانع ته وایي، د بدایع لیکوال وایي، پیردار ته هم ځکه حدّاد ویل کیږي چې خلګ له دخوله منعه کوي. د لیکوال په وینا چې حد هم انسانان د ګناوو له ارتکابه ډاروي. لیکوال یې شرعي تعریف داسې کوي: ټاکل شوی لازمي عقوبت دی چې یوازې د خدای حق دی، د تعزیر او قصاص برخلاف ځکه تعزیر ټاکلی نه دی او قصاص د بنده حق دی.(۱)

د (۲۰۱۸/ د جون/ ۲۸) تاریخ ماښام د بي بي سي رادیو راپور ور کړ چې طالبانو د هیواد په مغرب زون کې پر یوه میرمن د زنا حد جاري کړی چې ویډیو یې ټولنیزو رسینو ته راوتلې او ناسته میرمن په درو وهل کیږي.

دلته غواړم دوې خبرې راوسپړم. یوه دا چې په شریعت کې هدف د حد جاري کول دي او که اصلي موخه له حد څخه بل څه ده؟ دویمه دا چې ایا طالبانو غوندې یوه ډله واک لري چې شرعي حدود نافذ کړي؟

د لومړۍ خبرې په اړه د قران کریم دوه ایاتونه را اخلم:

وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالاً مِنَ اللَّهِ (۲)

ژباړه: او د غله و غلې لاسونه ور پرېکړئ، د دوی د عمل سزا او د خدای له لوري عبرت.

په دې ایت کې د (نکالا) نکره لفظ ثابته کړه چې له حد څخه هدف د خلکو عبرت دی او اصلي موخه د جرایمو مخنیوی دی. ځکه له نن

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه (۱۴۵۰) کاله پخوا د یوه سیستم لـه لارې لـه جرایمـو د مخینـوي چاره نه شوای عملي کېدای، نو لازمه وه چې که پر یو چـا جـرم ثابـت شي او د تردید هیڅ عوامل یې نه وي، په ایینده کې د عبرت پـه خـاطر هغه کس ته سزا ور کوله کېده چې ټولنه په دې ډول له جرایمو خوندي شي.

یو بل ایت کې هم وایي:

الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا مِائَـةَ جَلْـدَةٍ وَلَا تَأْخُـذْكُمْ بِهِـمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُـونَ بِاللَّـهِ وَالْيَـوْمِ الْآخِـرِ وَلْيَشْـهَدْ عَـذَابَهُمَا طَائِفَةٌ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ (۳)

ژباړه: زانیه او زاني هر یو سل درې ووهئ، د الهـي دیـن لـه مخـې پـر دوی نرمي مه کوئ که رښتیا پر الله او اخرت باور لرئ او د دوی عذاب ته دې د مومنانو یوه ډله حاضره شي.

له دې ایتونو څخه څو خبرې ثابتې شوې؛ غل او زاني هغه چا ته ویل کېږي چې دواړو دا دواړه کارونه کړي وي؛ یانې سـل فیصـده بـاور بـه موجود وي چې دې کسانو دا جرمونه کړي دي، کله چې موږ په ټولنـه کې یو چا ته غل وایو، نو تر هغو یې غل نه بولو چې پر دې کار یې ونه وینو، د شریعت په برخه کې نور هم احتیاط اړین دی. ځکه دلته د یـو چا عزت او ځان له خطر سره مخېږي، له دې امله چې سـل سـلنه بـاور موجود نه شي تر هغو هیڅوک هم د حد جـاري کولـو شرعـي واک نـه لري.

په لومړي ایت کې د (نکالا) او په دویم ایت کې دا امر چې د مومنانو یوه ډله دې د هغوی حد ته حـاضره شي دا جوتـوي چـې حـد خپلـه د هغه مجرم او نورو انسانانو د عـبرت لپـاره یـوه وسیله ده. د مومنـانو لـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاضري څخه دا هم فهمېږي چې يوازې مومنان دي ورته راشي څکه هغوی پر دې حد باور لري، نو د هغوی د عبرت سبب کېږي او د طائفة له توري معلومېږي چې د دې کار لپاره به ځانګړي اعلانونه نه کېږي، بلکې د مسلمانانو يوه ډله به راځي او په پر ټلويزيون يې نشرول يا هم ويډيوګانې تر ثبتول، ناسم کار دی. څکه ټلويزيون او ويډيو يوازې تر ځانګړې ډلې پورې محدود نه پاتېږي او نه د مسلمان و نامسلمان قيد پکې ځايېږي. نامسلمان چې کله دا کار له لرې څخه ګوري، نو د دين په اړه ناسمه انګېرنه ترې اخلي او د مسلمانانو په اړه هم بد تصور ور سره پيدا کېږي. له دې امله بايد پر رسنيو د حدودو ويډيو رانه شي.

د حدودو په نفاذ کې خارجي او داخلي عوامل د منعې موجب هم کېدای شي. مثلن: يو څوک د وچ مجبوريت له مخې غلا کوي، ايا دا کس چې د ځان د ژوندي پاتېدای يا د کورني مجبوريت له مخې يې غلا کړې ده، دا هم د حد لايق دی او بايد حد پرې جاري شي؟ يو څوک د چا د فشار له امله يو جرم کوي، ايا دا هم د حد وړ دی؟ يو څوک په بدني لحاظ کمزوری دی، د حد د زغملو وړتيا نه لري، که حد پر جاري شي نو د هغه ژوند له خطر سره مخېږي، ايا بيا به هم حد جاري کېږي؟

قران کريم د انسان ژغورنې په خاطر د حرامي غوښې د خوړلو اجازه ور کړې ده، نو که څوک د مجبوريت له مخې غلا وکړي، د حد وړ نه دی. يا هم د فشار له امله څوک يو داسې جرم وکړي چې بايد حد پرې جاري شي، خو د فشار له امله قران کريم د کفر ويلو اجازه هم ور کړې، نوکه په جبر جرم ته اړويستل شي حد بيا هم نه شته يا که څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمزوری وي، د حد زغم نه لري، نو هم حد باید پرې جاري نه شي. ځکه یو خو انسان پکي وژل کیږي او دا کار شرعن روا نه دی، بل دا چې که زیان زیات وي او ګټه کمه، بیا فقهي اصل دا دی چې د زیان مخه نیول لومړیتوب لري. حد هم د شریعت غوښتنه ده او د انسان ژوند ساتل هم، نو انسان تر حد مهم دی، د دې کس لپاره به د وخت علماء اوقاضیان د نغدي جبیرې یا بلې سزا وړاندیز کوي، اما حد باید پرې جاري نه شي.

د جرایمو مخنیوی نن په سیستم ډیر ښه کیدای شي. یعنې کله چې په ټولنه کې څوك وږی نه وی، ټولنیز عوامل یې جرم ته نه هڅوي، تر دې وروسته بیا سیستم ورته جوړ شي چې تر جرم مخکې هغه کس د سیستم له مخې یا رسوا شي او یا د نیولو لوی خطر ورسره وي او بیا تر جرم وروسته هغه په ټولنه کې انزوا ته ټېل وهل شي چې په دولتي ادارو او خصوصي سکتور کې ورته کاري فرصتونه کمیږي، دا ټول د هغه سیستم برخه دي چې نن یې د جرایمو په راکمولو کې ډېر مهم رول لوبولی دی. پوښتنه دا ده چې که هدف د جرم مخنیوی وي، نو بیا تر حدودو باید پر سیستم ډېر ټینګار وشي او تر وسه انسان له جسمي خسارې څخه وساتل شي. خدای هم د جرم مخنیوی غواړي نه د انساني بدن خساره. له دې امله اړینه ده چې لومړی په خارج کې هغه عوامل له منځه یووړل شي چې د جرم هڅونکي وي. مثلا: د فقر په له منځه وړلو کې پوره هڅې وشي. کله چې ټولنه د غربت له کړښې راووزي، بیا خلګ لېوني نه دي چې په لوی لاس غلا وکړي او ځان هم ټولنې او هم خدای ته مجرم کړي.

د قران کریم څو ایاتونه د دې پاس خبرو ځواب وایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ (۴)

ژباړه: او الله پر خپلو بندگانو ظلم نه کوي.

دا ایت په قران کې پنځه واره تکرار شوی دی. له دې څخه معلومیږي چې الله پر دې موضوع ډېر ټینګار کړی دی او په هیڅ صورت هم د بنده زورولو ته اجازه نه ور کوي.

مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا (۵)

ژباړه: که چا یو کس د بل له بدلې پرته قتل کړ او یا یې په ځمکه کې فساد وکړ، گواکې گرده انسانیت یې قتل کړ او که چا یو نفس ژوندی کړ، نو گواکې ټول انسانیت یې ژوندی کړ.

مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلَّا مَنْ أُكْرِهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ (٦)

ژباړه: که چا تر ایمان وروسته له الله انکار وکړ، مگر هغه چې اړ ایستل شي او زړه یې په ایمان ډاډه وي.

الله تعالی پر خپلو بندگانو ظلم نه کوي، ډېر مهربان دی، له دې امله یې په ټولنه کې د جرمونو د مخنیوي قانون جوړ کړی، کله چې انسان یو داسې سیستم رامنځته کوي چې جرم بیخي له منځ یوسي یا یې گراف را کم کړي نو ایا د خدای به دا خوښ نه وي؟ اصلي موخه تر لاسه شوه چې په انساني ټولنه کې د جرم مخنیوی وو، په دې سره هم ټولنه خوندي شوه او هم د شریعت موخه تر لاسه شوه. په حدودو کې داسې هم کیږي چې بې گنا کس پکې ومري، بیا په اوس وخت کې چې یوه ډله دا کار کوي او هیڅ ډول د جرم ثابتونې وسایل په لاس کې نه لري، امکانات یې نه شته، قاضي یې لازمې زدکړې نه لري، تورن ته په محکمه کې د ځان سپینونې اجازه نه ور کوله کیږي، په دې صورت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې نه خدای د حد امر کړی دی او نه عقل اجازه ور کوي. دا مهال که هر څوک حدود جاري کوي یوازې دین او مسلمانان بدناموي نور یې هیڅ لاسته راوړنه نه شته. په وروستي ایت کې ثابته شوې ده چې انسان تر ایمان مهم دی، که ایمان مهم وای، نو خدای چا ته اجازه نه ور کوله چې په ظاهره کفر وکړي. له دې جوتیږي چې تر وسه باید د جرم په ورکولو کې انساني جمعي هڅې وشي چې لویه برخه یې باید په بهر نړۍ کې د هغو عواملو له منځه وړل وي چې انسانان یې له امله جرمونو ته اړ کیږي. تر دې وروسته دولتي سیستمونه دي چې خلګ له جرمه بندوي او که تر دې هر څه وروسته ثابته شي چې جرم یې کړی دی، دې سزا ور کړله شي.

امام بخاري یو روایت نقل کړی چې یو کس په روژه کې له خپلې ښځې سره جماع وکړه. تر دې وروسته رسول الله ص ته راغلی، خپل حال یې بیان کړ. هغه د ٦٠ روژو ورته وویل، ده ویل په وس مې نه دي، هغه د غلام د ازادي ورته ویل، ده بیا هم د کمزوري اقتصاد یادونه وکړه، هغه د ٦٠ مسکینانو د خوراک ورته وویل، ده بیا هم ناتواني وښوده. تر دې وروسته رسول الله ص هغه ته له ځانه خورما ورکړه او پر مسکینانو یې د ویش ورته وویل، خو هغه د خپل وږي اهل یادونه وکړه، رسول الله ص ورته وویل، خپل کور ته یې ور وړه.(۷)

له دې روایته معلومه شوه چې د حدودو په نفاذ کې خارجي او داخلي عوامل رول لري چې په بېلابېلو ډولونو ممکن رامخې ته شي او له امله یې حد یا بیخي له منځه یوووړل شي یا یې بڼه بدله کړای شي.

د غله او زاني له الفاظو ثابتیږي چې هغه مهال به حد جاري کیږي چې یو څوک زاني او غل وبلل شي. د شک له مخې چا ته دا نوم نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ور کول کېدای. شریعت کې شک حرام بلل شوی، ان گومان یې گنا بللې ده او په ټولنیز ژوند کې بیا شکونه شخړې را پیدا کوي. یعنې نه شریعت شک ته اجازه ور کوي او نه ټولنه. نو معلومه شوه چې سل سلنه به یو څوک غل یا زاني بلل کیږي او بیا به حد جاري کیږي.

د طالبانو غونډې یوه ډله په کومو امکاناتو یو کس مجرم ثابتوي؟ قاضي یې د یوې ونې لاندې، د غره په یوه لمن کې هغه ثبوتونه له کومه کوي چې له امله یې یو کس سل سلنه مجرم ثابت کړي اوبیا شرعي حد پر جاري کړي؟ د زنا لپاره یوازې دا ثبوت بس نه دی چې له یو پردي کس سره ښځه یوازې ولیدل شي، یا له یوه کس سره میرمن وتښتي، یا یې پلار او بل قریب راولي او د زنا تور پرې پورې کړي. دا یو هم د شریعت له مخې د حد ثابتونې شواهد نه شي بلل کېدای.

د ټولو فقهاؤ پر دې اتفاق دی چې حدود جاري کول د امام کار دی. امام قرطبي په خپل تفسیر کې د بقرې د قصاص تر ایت لاندې کاږي:

الرَّابِعَةُ- لَا خِلَافَ أَنَّ الْقِصَاصَ فِي الْقَتْلِ لا يقيمه إلا أولو الْأَمْرِ، فُرِضَ عَلَيْهِمُ النُّهُوضُ بِالْقِصَاصِ وَإِقَامَةُ الْحُدُودِ وَغَيْرُ ذَلِكَ، لِأَنَّ اللَّهَ سُبْحَانَهُ خَاطَبَ جَمِيعَ الْمُؤْمِنِينَ بِالْقِصَاصِ، ثُمَّ لَا يَتَهَيَّأُ لِلْمُؤْمِنِينَ جَمِيعًا أَنْ يَجْتَمِعُوا عَلَى الْقِصَاصِ، فَأَقَامُوا السُّلْطَانَ مَقَامَ أنفسهم فِي إِقَامَةِ الْقِصَاصِ وَغَيْرِهِ مِنَ الْحُدُودِ. (۷)

ژباړه: څلورمه مسله، په دې کې هیڅ اختلاف نه شته چې د قتل قصاص یوازې امیر اخیستی شي، پر دوی د قصاص، حدودو او نورو اقامه فرض شوې ده، ځکه الله ټولو مومنانو ته د قصاص خطاب کړی دی، د قصاص لپاره د ټولو مومنانو راغونډول ممکن نه دي، نو د دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو پر ځای د قصاص او حدودو په اقامة کې سلطان ځای ناستی شو.

امام قرطبي د بقرې له (۱۷۸) ایت څخه دا حکم استنباط کړی وو چې حدود د امام کار دی. که ډلې ټپلې دا کار وکړي نو ګڼې بدۍ ترې پیښیږي. په ټولنه کې انتشار جوړیږي، مجرم ته د سپیناوي وخت نه ور کول کیږي، وکیل نه شي نیول کېدای، د قاضي او محکمې معلوم ادرس نه شته، قاضیان هغه علمي وړتیاوي نه لري چې نن د یوه قاضي لپاره اړینې دي، د جرم ثابتونې هغه ډول امکانات چې یو دولت یې لري ډلې یې نه لري، له دې امله ډېر امکان شته چې بې ګنا کسان تر حدودو لاندې ونیول شي، په دې سره به هم د هغه حیثیت ته زیان ورسیږي او هم به له شریعت څخه مخالفت شوی وي، دا ډلې هغه شبهې او ګڼ منعه کونکي عوامل نه مرعاتوي چې فقهاؤ د حدودو د نفاذ لپاره اړین بللي دي. د حدودو ثابتونه نن ډېره سخته ده. طالبان زیاتره د زنا په تور کسان محکمه کوي، په داسې حال کې چې دا جرم دوی ته ثابتول که ناممکن نه دی، نو بیخي ډېر سخت خو دي؛ ځکه خلک په خپله اقرار نه کوي او شاهدان به یې په داسې حالت کې سره ویني لکه ستن او سپنسی، دا هیڅ امکان هم نه لري، د یو چا اقرار هغه مهال د شریعت له مخې د منلو وړ دی چې خپله راشي او دا کار وکړي، نه دا چې بل یې محکمې ته راوړي او بیا محکمه له هغه اقرار واخلي. رسول الله ص ماعز اسلمي ته څو واري وویل چې زنا به دې نه وي کړې، بلکې مچه به دې اخیستې وي او په غیر کې به دې نیولې وي. له دې ښکاري چې هغه تر وسه د حد له اقامې ځان ساته، مگر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د وخت ډلي کوښښ کوي چې يو څوک حد ته برابر کړي. له دې امله رسول الله ص امت ته داسې لارښوونې کړې:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: " لَا يَسْتُرُ عَبْدٌ عَبْدًا فِي الدُّنْيَا، إِلَّا سَتَرَهُ اللهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ " (8)

ژباړه: ابوهريرة رض له رسول الله ص روايت کړی چې ده ويل: يو بنده د بل بنده (عيب) په دنيا کې نه پټوي، مګر الله به دی په قيامت کې مستور کړي.

په دې اړه په مسند احمد کې له عبد الله بن عمر او هم له عقبه بن عامر څخه روايات نقل شوي.

له دې رواياتو دا ثابتيږي چې که يو څوک په تولنه کې کوم ناسم کار وکړي، نو لازمي نه ده چې محکمې ته خبره يووړله شي؛ بلکې که ټولنيز فساد يې نه زيږاوه، ښه او افضله خبره دا ده چې پرده پرې وغوړوله شي. رسول الله ص يو بل حديث کې هم دا توصيله کړې ده:

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرِو بْنِ الْعَاصِ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «تَعَافُّوا الْحُدُودَ فِيمَا بَيْنَكُمْ، فَمَا بَلَغَنِي مِنْ حَدٍّ فَقَدْ وَجَبَ»

ژباړه: له عبد الله بن عمرو بن العاص څخه روايت دی چې رسول الله ص وويل: تر خپل منځ مو حدود معافوئ، که ماته د يوه حد خبر ورسيږي بيا واجبيږي.(۱۰)

امام ابو يعلی په خپل مسند کې يو روايت نقل کړی چې د يوه حد مهال اصحاب له رسول الله ص پوښتنه کوي:

قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَفَلَا عَفَوْتَ عَنْهُ؟ قَالَ: «ذَاكَ سُلْطَانُ سَوْءٍ الَّذِي يَعْفُو عَنِ الْحُدُودِ، وَلَكِنْ تَعَافَوْا بَيْنَكُمْ» (۱۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: دوی وویل: ای د الله رسوله! ته دی نه معافوې؟ ده وویل: هغه به ډېر بد سلطان وي چې له حدودو معافي کوي، لاکن تـر خپـل مـنځ حدود سره معافوئ.

له دې روایاتو معلومه شوه چې د یو مسلمان عیـب بایـد وسـاتل شي، دوهمه خبره دا ثابته شوه چې حدود د امام کار دی. ځکه نو رسول الله ص ته په راتلو حد واجبېده نه دا چې هر کس بـه دا کـار کـاوه. پـه دې وروستي حدیث کې رسول الله ص د سلطان یادونه کړې ده، ځکه حد د هغه مسوولیت دی، هغه به تر ټولو شواهدو وروسـته دا کـار کـوي؛ د رسول الله ص لوړه خبر همده ته متوجې ده.

سرچینې:

(۱)بدائع الصنائع في ترتیب الشرائع، کتاب الحدود: ۷/ ۳۳، د ابو بکر علاء الدین الکاساني لیکنه، د دار الکتب العلمیة دویم چاپ)

(۲)المائـــده: ۳۸) (۳)النـــور: ۲) (۴)ال عمـــران: ۱۸۲) (۵)المائـــده: ۳۲)(۶)النحل: ۱۰۶)

(۷)تفسیر قرطبي(الجامع لاحکام القران) د بقرې (۱۷۸) ایت تفسیر: ۲/ ۲۴۵)

(8)صحیح مسلم, کتاب البر والصلة والاداب، باب بشارة من ستر اللـه عیبة في الدنیا، بان یُستر علیه في الاخرة: ۲۵۹۰)

(۹)ابوداؤد کتاب الحدود، باب العفو عن الحدود مالم تبلغ السـلطان: ۴۳۷۶)

(۱۰)(ابـوداؤد، کتـاب الحـدود بـاب العفـو عـن الحـدود مـا لم تبلغ السلطان ح: ۴۳۷۶)

(۱۱)مسند ابي یعلي، مسند علي ابن ابي طالب: ۳۲۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سود مفهوم اود شرعي نصوصو وضاحت

سود ته په عربي کې (ربا) وايي، د المعجم الوسيط ليکوال وايي: د لغت له مخې ربا زياتوب ده، شريعت کې (فضل خال عن عوض شرط لاحد المتعاقدين) له بديل پرته هغه زياتوب دی چې په طرفينو کې پر يوه شرط کېږي. په اقتصاد کې سود دادی چې پوروړی به د د خاصو شرطونو له امله تر اخيستې اندازې زيات مبلغ ادا کوي.(۱)

د زياتوب په معنا قران کريم کې هم استعمال لري: ويربي الصدقات، معنا صدقې زياتوي، بل ځای وايي: وما آتيتم من ربا ليربو فی اموال الناس فلا يربو عند الله. يعنې تاسو سود د دې لپاره ور کوئ چې له خلکو زيات مالونه په تر لاسه کړئ خو د الله په خوا کې نه زياتېږي.

لسان العرب کې راغلي چې ابو اسحاق ويل: دفع الانسان الشيء ليعوض ما هو اکثر منه، يعنې انسان يو شی ور کوي ددې لپاره چې بدل کې يې تر هغه زيات تر لاسه کړي. لسان العرب کې دا هم راغلي: کـلُّ قَرْض يُؤْخَذُ بِهِ أَكثرُ مِنْهُ أَو تُجَرُّ بِهِ مَنْفَعة فَحَرَامٌ. هر پور چې زيادت پرې واخيستل شي يا هم د بلې گټې ذريعه شي حرام يا سود دی.(۲)

د سود د نوعيت په اړه خورا زيات اختلاف موجود دی. د سود يو شکل د ډېرو علماؤ ترمنځ متفق عليه دی چې پر پور له پوروړي څخه زياتوب دی، په نورو ټولو ډولونو کې يې خورا زيات اختلاف دی. حتا عمر فاروق ته يو قول منسوب دی چې هغه بيخي ويلي رسول الله ص مړ شو او موږ ته يې د سود پوره مفهوم روښانه نه کړ، ځکه په دې اړه خورا متعارض احاديث راغلي دي. دا پوره تاريخي ثبوت لري چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکيانو تر اسلام مخکي سود کاوه، رسول الله ص د حجة الوداع په خطبه کې يادونه هم وکړه چې زه لومړی د خپل تره سود حراموم، له دې امله ابن عباس د خپل ځان په اړه ويلي هم دي چې سود موږ کاوه او ډول يې هم تر نورو موږ ته ښه معلوم دی.

زما په اند پر پور د زياتوب په اړه قران کريم هم وضاحت کړی دی چې فقهاء ورته ربا النسيئه وايي، قران وايي:

{يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ () فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِنْ تُبْتُمْ فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ () وَإِنْ كَانَ ذُو عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلَى مَيْسَرَةٍ وَأَنْ تَصَدَّقُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ} [البقرة: 278 - 280]

ژباړه: ای مومنانو! له الله وډار شئ او که رښتيا مومنان یاست نور سود ايله کړئ، که مو دا کار ونه کړ نو د الله او رسول له لوري درته د جنګ اعلان دی او که مو توبه وکړه بيا تاسو ته يوازې خپل راس المال دی نه به تاسو ظلم کوئ او نه به پر تاسو ظلم کيږي، که پوروړی تنګ لاسی وي نو د اسانۍ تر وخته دې وخت ور کول شي او که صدقه وکړئ بيخي درته غوره ده البته که پوهيږئ.

له دې ايت څخه معلومه شوه چې دلته همدا د پور پر سر زياتوب غوښتل کېده چې الله منعه کړ او د مال خاوند ته يې يوازې د راس المال اجازه ورکړه چې په دې ډول به نه د مال پر خاوند ظلم کيږي او نه به پوروړی تر ظلم لاندې کيږي.

يو بل ځای هم وايي:

{يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا الرِّبَا أَضْعَافًا مُضَاعَفَةً وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ} [آل عمران: 130]

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: ای مومنانو! په چندونو سود مه خورئ، له الله وډار شئ ګوندي بریالي شئ.

له دې ایته هم معلومیږي چې هغوی پر راس المال خورا ډیر زیـاتوب کاوه چې د ټولنې یوه طبقه یې بیخي استئصال کوله، لـه دې املـه الله منعه کړل چې دا کار د انسانیت او اسلامیت خلاف دی.

ابن کثیر تر دې ایت وروسته کاږي:

يَقُولُ تَعَالَى نَاهِيًا عِبَادَهُ الْمُؤْمِنِينَ عَنْ تَعَاطِي الرِّبَا وَأَكْلِهِ أَضْعَافًا مُضَاعَفَةً، كَمَا كَانُوا يَقُولُونَ فِي الْجَاهِلِيَّةِ -إِذَا حَلّ أَجَلُ الدَّيْنِ: إِمَّا أَنْ يَقْضِي وَإِمَّا أَنْ يُرْبِي، فَإِنْ قَضَاهُ وَإِلَّا زَادَهُ فِي الْمُدَّةِ وَزَادَهُ الآخر في القَدْر، وَهَكَذَا كُلُّ عَامٍ، فَرُبَّمَا تَضَاعَفَ الْقَلِيلُ حَتَّى يَصِيرَ كَثِيراً مُضَاعَفًا.وَأَمَرَ تَعَالَى عِبَادَهُ بِالتَّقْوَى لَعَلَّهُمْ يُفْلِحُونَ فِي الْأُولَى وَالْأُخْرَى.(3)

ژباړه: الله تعالی خپل مومن بندګان په چندونو د سود لـه اخیستلو او خوړولو منعه کوي، کله چې به د پور وخت راغی نو دوی پـه جاهلیـت کې ورته ویل، یا به پور پرې کوي یا به زیاتوب مني ، که به یې ادا کـړ (خو ښه) که نه د مال خاوند به موده وغزوله او پوروړي به پـه مـال کـې زیاتوب ومانه، دا به هر کال همداسې کېدل، ډیر ځله بـه لـږ مـال څـو چندونو ته ورسېد. نو الله تعالی خپل بندګان په تقوا امر کړل چې دنیا و اخرت کې بریالي شي.

زه چې څومره پوهیږم په دې ایاتونو کې یوازې د پـور ربا(ربـا نسیئه) یاده شوې ده هغه ربا چې دوی ربا الفضل ورتـه وایـي قـران کـې هـیڅ ځای نه ده یاده شوې وې. د ربا الفضـل پـه اړه لـومړی څـو روایـات را اخلم او بیا یې د متن په اړه خپل ملحوظات شریکوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

عن أبي سعيد الخدري رضي الله عنه، أنّ رسول الله ص - صلّى الله عليه وسلّم - قال: (لا تبيعوا الذّهب بالذّهب، إلا مثلاً بمثل، ولا تَشفوا بعضها على بعض، ولا تبيعوا الوَرِق بالورِق إلا مِثْلاً بِمِثْلٍ، ولا تَشفُّوا بعضها على بعض، ولا تبيعوا منها غائباً بناجز). والمقصود بالنّاجز أي الحاضر، وبالغائب أي ما هو مؤجّل(۴).

ژباړه: ابو سعيد خدري رض روايت کړی چې رسول الله ص ويل: سره په سرو مه ور کوئ مګر مثل په مثل، ځينې يې پر نورو مه زياتوئ، سپين په سپينو مه ور کوئ مګر مثل په مثل او ځينې پر نور مه زياتوئ او مه يې هم غايب په حاضر بدلوئ. له ناجز څخه هدف حاضر او له غايب څخه موخه ايينده ادا کېدونکی دی.

وعن عثمان بن عفان رضي الله عنه، أنّ رسول الله ص - صلّى الله عليه وسلّم - قال: (لا تبيعوا الدّينار بالدّينارين، ولا الدّرهم بالدّرهمين).(۵)

ژباړه: عثمان بن عفان رض روايت کړی چې رسول الله ص ص ويل: يو دينار په دوه ديناره او يو درهم په دوه درهمه مه پلورئ.

عن عبادة بن الصّامت رضي الله عنه قال: قال رسول الله ص صلّى الله عليه وسلّم: (الذّهب بالذّهب، والفضّة بالفضّة، والبرّ بالبرّ، والشّعير بالشّعير، والتّمر بالتّمر، والملح بالملح، مثلاً بمثل، سواءً بسواء، يداً بيد، فإذا اختلفت هذه الأصناف فبيعوا كيف شئتم، إذا كان يداً بيد).(٦)

ژباړه: عباده بن صامت رض ويل چې رسول الله ص ص ويل: سره په سرو، سپين په سپينو، غنم په غنمو، اوربشې په اوربشو، خورما په خورما او مالګه په مالګه مثل په مثل، برابر او لاس په لاس(خرڅ کړئ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د دې اصناف سره تغییر شي بیا چې مو خوښه وي هغه ډول یې خرڅ کړئ مګر لاس په لاس.

د دې حدیثونو په اړه څو پوښتنې را پورته کیږي:

۱/ سره په سرو یا سپین په سپینو یا هم دینار په دوه دیناره یا هم درهم په دوه درهمه که د جنس له مخې تفاوت سره ولري، نو بیا خو یو په خپل ذات کې لوړ قیمت لري او بل ټیټ؛ نو بیا یې مثل په مثل بدلول یوه ته زیان او بل ته ګټه لري او که دواړه د یوه جنس یې یو پر بل په خپل ذات کې غوراوی ونه لري، نو بیا د یوه درهم په بل بدلول، د یوه دینار په بل اخیستل یا هم سپین و سره څه ګټه لري؟ دا خو داسې مثال لري لکه نن چې یوه افغان یا هم یو ډالر په عیني همداسې بله افغانۍ یا هم ډالر بدل کړي، نو په دې کې سود د چیشي ده او ګټه یې څه ده؟ اجناس یا هم درهم و دینار خو د دې لپاره بدلیږي چې د سودا او لاس پر لاس کیدا یې یو بل ته ګټه ورسیږي، که نه دا لاس پر لاس کیدا یې بې معنا ده!

۲/ په حدیث کې د دې شپږو شیانو یادونه ولې شوې ده؟ د سودا لپاره خو تر دې ډیر زیات نور شیان هم وو، ولې یې یوازې دا څو شیان یاد کړي، ایا دا خو به د یوه اوږده بیان یوه ټوټه نه وي چې په سیاق و سباق کې یې ددې په اړه کومه بله یادونه شوې وي چې هغه دلته نه ده را اخیستل شوې او د مفهوم ګونګوالی له همدې نیمګړي بیان څخه رامنځته شوی دی؟ د حدیثو په نقل او افهام کې دا ډول تیروتنې خورا زیاتې شوې دي چې مفاهیمو ته یې خورا لویه صدمه رسولې ده.

۳/ خورما او دا نور یاد شیان که سره ورته وي او هیڅ ښه والی په خپل ذات کې نه لري، نو بیا یې لاس په لاس او مثل په مثل بدلول څه ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري او که توپیر ولري نو بیا خو به یو جم ښه وي او بل کمزوري او حتمي خبره ده چې د ښه په مقابل کې به کمزوری زیات ور کول کېږي، دلته څنګه خبره ګونګه شوې ده او دا نه ده روښانه شوې چې هدف یې څه دی؟ یو ډول خورما او دا یاد شیان یې هدف دي که هر ډول وي خو مازې به یې جنس سره یو وي او زیاتوب پکې حرام دی؟ که زه عجوه خورما ولرم او له بل سره یې په یوه کیلو بل ډول خورما بدلوم، نو حتمي خبره ده چې هره خورما که ښه وي هغه کمزورې به یې په مقابل کې زیاته ور کوله کېږي ځکه قیمت یې هم د یوې زیات او د بلې دا کم دی، نو د عیني جنس په بدلولو کې به یې ولې توپیر نه کېږي؟ او که بیا یو ډول وي؛ نو په بدلولو کې یې ګټه جانبینو ته څه ده؟

۴/ زما په ګومان له دې حدیثونو څخه چې کوم مفهوم په عمومي ډول اخیستل شوی دی دا نه د عقل پر تول پوره دی او نه د قران له بیان سره اړخ لګوي، له دې امله حتمي خبره ده چې له دې حدیثونو هغه مفهوم واخلو چې هم یې عقل مني هم قران ته نژدې وي او هم یې نور حدیث تایید وکړي، د ابن عباس په یوه روایت کې داسې راغلي:

عن أبي صالح قال: سمعت أبا سعيد الخدري رضي الله عنه يقول: (الدّينار بالدّينار، والدّرهم بالدّرهم، مثلاً بمثل، فمن زاد أو استزاد فقد أربى، فقلت له: إنّ ابن عباس يقول غير هذا، فقال: لقد لقيت ابن عباس فقلت له: أرأيت هذا الذي تقول، أشيء سمعته من رسول الله ص صلّى الله عليه وسلّم، أو وجدته في كتاب الله عزّ وجلّ؟ فقال: لم أسمعه من رسول الله ص صلّى الله عليه وسلّم، ولم أجده في كتاب الله، ولكن

(c) ketabton.com: The Digital Library

حدّثني أسامة بن زيد أنّ النّبي - صلىّ الله عليه وسلّم - قال: الرّبا في النّسيئة) (٧).

ژباړه: ابو صالح ویل له ابو سعید خدري رض مي واورېدل ویل یې: دینار به په دینار او درهم به په درهم وي، مثل په مثل، که چا زیادت وکړ یا یې زیاتوب طلب کړ نو سود یې وکړ. ما ورته وویل چې ابن عباس رض بل ډول بیان کوي، نو له ابن عباس سره مخ سوم، ورته ومې ویل: ته خبر یې چې دغه څه وایي؟ ایا داسې شی تا له رسول الله ص اورېدلی یا دې هم د الله په کتاب کې لیدلی دی؟ ده ویل: ما نه له رسول الله ص داسې څه اورېدلي او نه مې د الله په کتاب کې لیدلي دي، مګر ماته اسامه بن زیدرض حدیث بیان کړ چې رسول الله ص ویل: سود په نسیئه کې دی.

د ابن عباس رض حدیث روښانه کړه چې د عباده رض په حدیث کې یاد شوي شیان هم د نسیئې ربا برخه دي، په دې معنا چې په دې شیانو کې هم زیاتوب کول سود دی. یو کس څخه نن یو درهم اخلي سبا دوه ور کوي، دا د ناچارۍ په وخت کې یو کار دی چې تیر وخت هم خلکو کړی دی او نن هم له ناچارۍ پنا ور وړي؛ مګر الله پر انسانانو د مهربانۍ له مخې دا کار حرام کړ او امر یې وکړ چې صدقه یا قرض باید ور کول شي چې انسان د نن اړتیا په پوره کړي او سبا ته تر پورو هم لاندې نه شي. همداشان خورما او یاد نور شیان ټول په همدې بڼه یاد شوي دي؛ په حدیث کې دغه شپږ شیان ښایي له دې امله ذکر شوي وي چې زیات تبادله کیدل او د هغه وخت مشهور خوراکي یا د زیاتې اړتیا توکي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تيرو حديثو لپاره همدا يوه تشريح داسې ده چې هم يې له قران کريم سره سمون راولي او هم له دې حديث سره، هم يې عقل مني او هم تر نيوکو لاندې نه راځي. ابن عباس رض د مکې دی او اسامه رض هم په مکه کې اوسېدلی دی، هغوی د مکې په حالاتو تر بل غير مکي ښه خبر دي، نو د دوی خبره نسبت بل ته د منلو وړ ده. د قران د ايت په تشريح کې همدا د ابن عباس رض فکر ښه خوند کوي او د عباده بن صامت رض حديث بيخي ور سره ټکر دی.

بيه يا سودا اصلا داسې وي چې يا يو جنس په بل ور کول کېږي او يا هم د جنس په مقابل کې کرنسۍ استعمالېږي يا هم يوه کرنسۍ په بله بدلېږي، نو که يو څوک زر افغانۍ را اخلي بيرته له بل څخه د همدې زر افغانۍ لوټ غواړي دا نه سودا ده او نه ګټه لري! خو که يو څوک سل ډالر واخلي په مقابل کې يې افغانۍ ور کړي نو دا هم ګټه لري او هم دا نن په بازار کې رواج ده. د دې لپاره چې د ربا فضل په اړه راغلي روايات هم له ځمکنيو حقايقو سره ولګېږي او هم يې د قران سمه تشريح کړې وي او هم د نيوکو مخه بنده شي همدا تشريح ورته کافي ده چې دا هم د ربا نسيئې په اړه دي؛ ځکه د نصوصو تشريح ته دا قاعده ده چې ګونګ او متشابه نصوص به په محکمو او واضحو نصوصو تفسيرېږي، دا چې د عباده رض يا عثمان رض حديثونه څو داسې عمده ستونزې لري چې بل ډول يې حل ممکن نه وو، له قران سره د نه توافق له امله يې ځينې کسان ردوي، له حديثو سره د تصادم له کبله هم بعضي کسان پاملرنه نه ورته کوي، نور بيا دعقل له نګا ورته ګوري او هغوی د عقل پر تول پوره نه خېژي، له دې امله اړينه ده چې داسې تعبير يې پيدا شي چې هم عقلي نيوکې باندې ونه شي او هم يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له قران و حديث سره تصادم ختم شي. موږ تر خپله وسه دلته هڅه وکړه چې همدا تعارض ختم کړو او په عيني حال کې حديثو ته هم يو داسې تعبير ومومو چې د عقل خاوندانو ته د منلو ترڅنګ په عملي و عيني ژوند کې د پيښېدو وړ وي. مثلن: عجوه خورما په عيني همدې خورما ځوك نه بدلوي، مګر داسې کيږي چې نن يې له تا په پور واخلي او سبا عينن همدومره خورما درته راوړي، مګر که ځوك په دې کې ظلم وکړي او د يوې کيلو پر ځای سبا دوه کيلو وغواړي دا حرام او سود دی. همدا شان يوه توله سره يا سپين نن غواړي سبا همدومره بيرته درکوي خو که تر دې اضافه طلب کړي بيا سود دی او دارنګه دا پاته ټول شيان او بل هر شی هم پر دې قياس کېدای شي.

يوه ستونزه د همدې رواياتو په مفهوم کې وه چې ظاهرا نه له عقل سره لګېدل او نه قران يا نورو حديثونو سره. دويم مشکل په دې کې دی چې سود څو ډولونه لري؟ زما په اند همدا يوه نوعه سود او بل هر شی چې د همدې نسيئه سود په تعريف کې داخليږي هغه هم سود دی که څه هم نن وجود ونه لري خو يو مهال په بله بڼه را پيدا شي. سود دومره پېچلی کول چې د بيې ډولونو ته هم شامل شي اصلي مصداق يې له خلکو څخه ورك شي هم خلك سرګردانه کول دي او هم د نصوصو سهي تعبير نه کيږي.

بله ستونزه د ځينو کارونو په اړه ده چې ايا سود دي که نه؟ مثلن: د يوه کس موټرسايکل دی، که نغدې روپې ور کړل شي ديرش زره افغانۍ غواړي او که د درو مياشتو پور وي، بيا څلويښت زره غواړي. ايا دا کار سود دی که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په اند دا سود نه دی، دا د کاروبار یو ډول دی. دلته زیادت له عوض پرته نه دی، بلکې جنس ته یې دوه قیمته ټاکلي دي او هر څوک چې په خپله خوښه ترې اخلي وړای یې شي. د دې او قرض ترمنځ باید شته توپیر له پامه ونه باسو. دلته د جنس قیمت دی، زیادت د دې جنس د هغې استفادې په مقابل کې غواړي چې په دې وخت کې یې دا مشتري ترې اخلي او د دې بل سړي مال یې له کاروباره بند کړی دی چې باید عوض یې ور کړي. دا د سودا یو ډول دی او هلته قرض وي، کله چې د خدای لپاره قرض ور کړل شي او بیا د پوروړي په خپل وخت کې اداینه په وس کې نه وي نو د زړسوي وړ دی نه د دې چې نور هم تر پښو لاندې شي.

یو بل ډول سودا اوس هم رواج ده او فقهاؤ هم بحث پر کړی دی. یو کس بل ته جنس ور کوي خو قیمت یې لوړ ورته ښيي، بیرته همدا مال ځای پر ځای ځینې اخلي په کښته بیه، ایا دا سود دی که نه؟

زما په گومان دلته دوه صورته دي؛ یو دا چې دا مال خپله د مال مالك بیرته واخلي بل دا چې دا مهال بل کس ته په ارزانه نرخ ور کړي. که مالك د بادامو من په پنځه سوه افغانۍ لومړی پر یو کس خرخ کړي خو بیرته یې همدا من له هغه په درې سوه افغانۍ رانیوی، نو دا سود ته نژدې یو صورت دی؛ ځکه که د مال قیمت پنځه افغانۍ وي نو بیا یې مالك ولې په درې سوه رانیسي او که درې سوه وي نو پر هغه یې ولې په پنځه سوه شمار کړی دی؟ دلته اصلن جنس نه ور کول کیږي خبره ټوله د نغدو پیسو ده، کله چې پیسې ور کړي نو هغه خپل حاجت په پوره کوي نو تر دې سودا قرض ښه دی. که یو څوك د یوې میاشتې لپاره همدا معامله کوي نو که نن هغه د مال رانیولو پیسې نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

او جنس په لوړ قیمت د دې لپاره اخلي چې بیرته یې په ټیټ قیمت د دې لپاره خرڅ کړي چې پیسې لاس ته راوړي نو ارو مرو د هغه جنس ته اړتیا نه ده بلکې پیسې غواړي خو دا چې مخامخ د سود غوښتنه نه شي کولای، نو دا یې یو ډول یا یو بل شکل ورته ټاکلی دی.

2018/11/13

سرچینې:

(۱)(المعجم الوسیط، باب الراء: ۳۲۶/۱)

(۲)(لسان العرب، فصل الراء المهمله: ۳۰۴/۱۴)

(3) (تفسیر ابن کثیر ت سلامة (2/ 117)

(۴)بخاري، کتاب البیوع، باب بیع الفضة بالفضة، ح: ۲۱۷۷)

(۵)مسلم، کتاب المساقات، باب الربا، ح: ۱۵۸۵)

(٦)مسلم، کتاب المساقات، باب الصرف وبیع الذهب بالورق نقدا، ح: ۱۵۸۷)

(۷)مسلم، کتاب المساقات، باب بیع الطعام مثلا بمثل، ح: ۱۵۹٦)

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو محور یو تعبیر

په قران کریم کې الهي وینا ده:
وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلاَ تَفَرَّقُوا .(۱)
ژباړه: او ټول د الله پر رسی منګولې ښخې کړئ او اختلاف مه کوئ.

له دې ایت څخه معلومه شوه چې اختلاف ناسم او اتفاق د خدای تعالی موخه ده. اما دا چې قران کریم یو جاري متن دی، د یوه کس تعبیر د خپل محیط، غوښتنو، علم، رواني و مالي حالت، زمان او مکان ته په کتو له بل څخه توپیر لري، له دې امله له دین او شریعت څخه د انسانانو تعبیرونه هم توپیر لري. په مسلمانانو کې ګڼ مذاهب د دې ادعا ژوندي ثبتونه دي. یعنې اختلاف یوه طبیعي پدیده ده؛ تر یوه حده ګټې هم لري، اما کله بیا په زیان اوړي. له دین څخه په یوه خاصه جغرافیه کې، د یوه ملت ترمنځ چې زیاتره کسان یې د یوه مسلک پیروان هم وي، اختلاف او ګڼ تعبیرونه په تېره بیا هغه چې ټولنیزي شخړې ور سره تړلې وي او په ټولنه کې د حساسیتونو د را پورته کولو سبب کېږي؛ د ګټې پر ځای زیان لري.

د یوې زمانې شرایط له بلې سره توپیر لري، حتمي خبره ده چې له دین څخه انساني تعبیر به هم فرق کوي. د یوه چاپیریال اغېز له بل سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرق کوي؛ دیني و شرعي تعبیر هـم ور سره هممهالـه بـدلیږي، د یـوې ټولنې غوښتنې د بلې معاشرې له تقاضـاؤ څخـه جـلا وي، لـه دې املـه چې انساني علم د خپل کلتور، ټـولنې او محـیط لـه محـدودیت څخـه ځان تر اوسه نه دی خلاص کړی؛ د شریعت او دین له متن څخه تعبیـر یې هم د دې اجباري شرایطو تر سیوري لاندې کیږي او پسې غوړیږي.

اوس که ټولنه همداسې خپل طبیعي مسیر ته ایله کړله شي؛ نو د عقـل او مشاهدې له مخې جامعه ورو- ورو انتشار ته نژدې کیـږي؛ ځکـه هـر کس چې له بل سره په رنګ، قد، ظاهري جوړښت کـې څـومره تـوپیر لري همدومره تـوپیر د فکـر، علـم، رواني حالـت، تحلیـل و تجزیـې، بشري تجربې، د زمان و مکان اجباري حـالاتو او د کـورنۍ و ټـولنې د توپیري شرایطو او... له مخې هم لري.

دا یاد ټکي هغه حقیقتونه دي چې نن به څوك انکار ترې ونـه کـړي. دا ټول شیان له یوه متن، د یوه کس له شخصیت، له وینا، د یوې پیښې له مشاهدې او نورو څخه د یوه کس تعبیر لـه بلـه بېلـوي. عینـي همـدا معامله د دین اوشریعت له متونو سره هم کیږي او هم شوې ده؛ مـوږ د دې هر څه شاهدان یو. زموږ په هیواد کې دا نن پر یوه وخت د دیـن او شریعت له ادرسه ځینې شیان د یوه، دوو یا بسته ډلې له لوري ناروا دي او بل لور ته بیا همداسې کسان او ډلې شته چې عینـي همـدا شـیان روا بولي. په یوه ټولنه کې خلګ د دې کسانو د مختلفو تعبیرونو له امله پـه دوه کې حیران شي. له دې امله په یوه هیواد کې د ملـت او وطـن دواړه په ګټه د پوهانو اختلاف نه؛ بلکي د نن غوښتنه اتحـاد دی.اوس مهمـه دا ده چې له دې حالت سره څه باید وشي، څنګه دا روان وضعیت کابو کړای شي او حللار یې څه کېدای شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په اند نن زموږ ملي، بشري او شرعي اړتیا دا ده چې په ټول هیواد کې له دین او شریعت سره د ټړلو مسلو په اړه تعبیر یو محوره شي. دا کار غیر شرعي نه دی، بلکې زموږ د بشري اړتیا له مخې عیني شریعت دی. فقهي قاعده ده("الحاجة تنزل منزلة الضرورة، عامة کانت أو خاصة")(۲) یعنې حاجت د ضرورت ځای ناستی دی، عام او خاص یې توپیر نه لري. د ضرورت مهال بیا د ممنوعه شیانو استعمال ته جواز ور کول کیږي. (۳)

یو محوره تعبیر په څه معنا؟ زما هدف دا دی چې د ټول هیواد په کچه دې یوه داسې اداره جوړه شي چې له دینپوهانو رانیولې بیا تر ټولنپوهانو، تاریخپوهانو، رواڼپوهانو، اقتصاد پوهانو، د نړۍ والو اړیکو تر سپیشلستانو، سیاست پوهانو او... ټول پکې را غونډ وي او د هرې مسلې په اړه تر هر اړخیز بحث وروسته یوه فیصله وشي او هغه په ټول هیواد کې له هر ډول تبعیض، تعصب او توپیري چلند پرته عملي شي.

دا کار څوک کولای شي؟ دا کار یوازې دولت کولای شي او نن یې د ټولنیز امن، سیاسي استقرار، له انتشاره د مخنیوي، اقتصادي ګټو، ملي مسایلو او له دین، هیواد او ملت څخه د دفاع په خاطر دنده ده چې دا ډول یو محور جوړ کړي او ټول هیواد یې د عامه پوهاوي له لارې په ارزښت پوه کړل شي او خلګ د دیني، ملي، قانوني او بشري و اخلاقي مسوولیت له مخې دې ته وهڅول شي چې ټولي پوښتنې دې ادارې ته وړاندي کړي او په ټول هیواد کې یوازې د همدې ادارې له لوري ور کول شوې فتواوې د عمل وړ وبللې شي.

د دې کار ګټې به څه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټې يې ښې ډېرې دي، خو زه يې دلته يوازې څو ځانګړې فايدې ذکر کوم. لکه مخکې مې چې وويل، د يوه ځای شرايط نسبت بل ځای او هيواد ته فرق کوي، د يوه قوم کلتور او عادات و عرف له بله جلا وي، له دې امله شرعي تعبير هم ور سره بدلېږي. که موږ په هيواد کې د شريعت له حساسې او اساسې پديدې سره همدغسې برخورد وکړو لکه د هغه ارزښت او اغيز ته په کتو چې ور سره مناسب دی، نو کولای شو چې هيواد ته د را واردېدونکو شرعي تعبيرونو مخه ونيسو. خو لوستونکي به دا پوښتنه دلته کوي چې ولې يې بايد مخه ونيسو؟ ايا دا کار مخينه هم لري؟ ځواب يې د يوه فقهي عالم په دې الفاظو کې دی:

وکثيرٌ من فتاوَى الفُقهاء بُنيَتْ على مُراعَاة الزَّمانِ الَّذي كانو فيه، والبَلَد الَّذي عاشُوا فيهِ، فلا تصلحُ تعديَةُ ما أَثَّر فيه العُرفُ من الفتاوى والأحكامِ إلى غيرِ أهلِ العُرفِ الَّذي أثَّر فيها، إنَّما تُعتبرُ خاصَّةً بذلكَ الزَّمانِ أو المكانِ، ويُراعَى العُرفُ المستجدُّ في تطبيقِ الأحكامِ على ما يُناسبُهُ. (۴)

د فقهاؤ ډېرې فتواوې د هغې زمانې زېږنده دي چې دوی پکې وي او د هغه ښار(حالت په نظر کې نيول) شوي چې دوی پکې اوسي. نو هغه فتواوې او احکام چې کلتور(عرف) پکې اغيز کړی وي؛ د دې وړ نه دي چې د دې اغيزناک کلتور له اهل څخه يې دې بل قوم ته يووړلې شي؛ بلکې دا يوازې په هغه زمانه او مکان کې د اعتبار وړ دي او د احکامو په تطبيق کې چې څنګه مناسبه بلل شوې د هماغه موجود کلتور رعايت شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مثلن: زموږ په ټولنه کې دیني ارزښتونه خلك د خپل سر په بيه پالي؛ که موږ خپلو خلگو ته شرعي ارزښتونه داسې ور وپيژنو چې د زمانې له غوښتنو، د مکان له تقاضاؤ، د کلتور له مسايلو او خلکو لـه محـيط سره د تصادم پر ځای توافق راشي، نو ايا دا تعبيـر بـه شريعـت تـه نـژدې، د خدای تعالی خوښ، د ملت او هيواد په گټه او کـه هغـه تعبيـر چـې نـه زموږ شرايطو ته پکې پام شوی وي، نه زموږ غوښتنې ور معلـومې وي، نه زموږ له کلتوره خبر وي، نه زموږ ملت او ولـس د دې تعبيـر غوښـتنه ځنې کړې؟ بلکې هغه تعبير يو پردی دی، په دې معنا چې زموږ لپاره نه دی شوی، بلکې د هغه لوړی هدف، بل هيواد، بل ملت، د بل گټـې، د بل کلتور او د بل ملت شرايط وو؛ نو بناء زموږ هيڅ په پام کې هلته نه دې نيول شوي، له دې امله دلته په راواردولو يـې زمـوږ ملـت او هيـواد يوازې زيان ويني.

په واردېدونکي تعبير کې يو ټکی دا هم دی چـې زمـوږ لـه هيـواده د زدکړو لپاره کسان يوه هيواد ته نه ځي چې ټول زدکـونکي پـه يـو رنگـه شرايطو، محيط، مکان، غوښتنو او د يوه مذهب له تگـلارې سره سـمه زدکړه وکړي، بلکې د تحصيل په موخه زموږ هيوادوال بېلابېلو هيوادونو ته ځي چې د هر هيواد ديني تگلاره جلا ده، سياسي غوښتنې بېل دي، کلتوري، محيطي او معاشرتي مسايل توپير کوي، ان نن ځينې مسلمان هيوادونه يو د بل په مقابل کې ولاړ دي او دې شخړو د دين او شريعت پر تعبير هم ژور اغېز کړی. زمـوږ زده کـونکي چـې کلـه راسـتنېږي، د هغوی پوره اغېز ورباندې وي او دلته په ټولنه کـې کوښـښ کـوي چـې هغه څه خلکو ته ور زدکړي او تر يوه حده يې عملي کړي چې د خپلو تحصيلاتو په دوره کې يې په بل هيـواد کـې زده کـړي وي، نتيجـه يـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ په ټولنه کې انتشار، یو د بل تکفیر، نه زغم، شخړې، اختلاف، د ولسونو ترمنځ بې اتفاقي، د تاریخي اشارو له منځه وړل، کلتوري و عنعنوي مسایل په لخته وهل، د خپل هیواد او ملت شرایط په پام کې نه نیول، زمان و مکان له پامه اچول، تر خپل ملت، هیواد او پوهانو د بل هیواد، ملت او پوهانو ته درناوی در لودل او حتا جنګونو و وژنو پورې خبره ورسېده؛ دا ټول د راوارېدونکي شرعي تعبیر نتیجه ده چې موږ یې نن شاهدان یو.

د عباداتو، حلال و حرام او ثواب و عذاب په برخه کې به ولس په دې توګه له ذهني ګډوډۍ او اختلاف څخه وساتل شي؛ ځکه د هرې مسلې او پدېدې په اړه به یوه فتوا وي، د مسلې او پدېدې هر اړخ، حساسیت او ارزښت به په نظر کې نیول شوی وي او یوازې د یوه عالم فتوا به نه وي، د هیواد په کچه به جید علماء را ټول وي، په شرایطو پوره او وړ کسان به وي، ور سره جوخت به د نورو اړوندو علومو متخصصین هم ناست وي چې د مسلې او یوې پدېدې پر ټولو اړخونو رڼا واچوي او تر متفقه رایو یا اکثریت رایو وروسته له باوري دلایلو سره ور کول شي. د دې فتوا د اوږمهالي توب او لنډمهالي والي واک به هم له دې ادارې سره وي او ټولې دولتي و نادولتي ادارې به د دې ادارې د فتوا په عملي کولو مکلف وي(۵).په دې توګه به ولس ته یوه معتبره دیني مرجع په لاس ور شي، خلک به له اختلافه وساتل شي، د عباداتو، حلالو، حرامو، نیکۍ او بدۍ بریدونه به د ټولو لپاره یو ډول وټاکل شي.

د هیوادوالو د مالي زیان مخنیوی به وشي؛ ځکه اوس زموږ ملت په یوه وخت کې د ګڼو هیوادونو تر اغېز لاندې دی او د یوه شرعي تعبیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اړه ټول ملت سره یوه خوله نه دی. له دې امله هر څوک چې د کوم هیواد تر اغېز لاندې وي هغوی خپل کسان او هغه څوک چې خبره یې پر چلېږي د زده کړو او فتوا لپاره د هغه هیواد مدرسو او ادارو ته لېږي چې په دې سره زموږ له هیواده پانګه وزي او د نورو په هیوادونو کې مصرفېږي. د دې زده کونکو که احصایه وشي او مصارفو ته یې دقیق حساب وشي، نو زما په اند میلیونونه ډالر به مو هر کال له هیواد څخه بهر ته وزي او دا زموږ د ملت لپاره په اوسنیو شرایطو کې یوه نه جبرانېدونکې ضایعه ده.

په هیواد کې د ظرفیتونو کچه ور سره لوړېږي؛ که موږ په شعوري توګه دې کار ته ملا وتړو، په هیوادوالو کې مو پر خپلو ځانو او خپلو علماؤ باور زیاتېږي او خلک به مو د خپلو ظرفیتونو پر لوړولو فکر وکړي. موږ ته به دیني رهبران د خپل هیواد وي، زموږ د ولس دیني ایډیال کسان به مو خپل وي، ظرفیتونه به مو خپل وي او هر هنر او کمال به د دې هیواد او ملت له منځه وي او د دې هیواد و ملت لپاره به په مصرف رسېږي.

خلکو ته به په پوښتنه کې او علماؤ ته به یې ځواب ور کولو کې اساني وي؛ یو لورته به پوښتونکي په خپله ژبه له خپلو علماؤ څخه له هر ډول ډار او خوف پرته مسلې پوښتي او بل لور ته به یې د محیطي شرایطو تشریح، د زمان و مکان محدودیتونو بیان، د کلتوري مسلو توضیح او نورو دې ته ورته ټکو بیان ته اړتیا نه وي، ځکه علماء به هم د دې ځای وي او په دې ټولو شیانو به پوهېږي. په دې توګه به د علماؤ پوهاوی او بیا د علماؤ له لوري د ولس پوهاوي کې د پام وړ اساني رامنځته کېږي چې دا مهال ورته سخته اړتیا ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کار کولای شي چې زموږ هیواد او ملت تر شرعي پوښښ لاندې د نورو له فرهنګي او اخلاقي یرغلونو څخه خوندي کړي؛ ځکه موږ به د هغوی وارداتو ته اړتیا نه لرو په هیواد کې دننه به خپل تعبیر د خپلو ظرفیتونو په مټ پوره کولای شو. په دې توګه به وتوانیږو چې د نورو له فرهنګي او اخلاقي یرغلونو ځان هیواد او ملت خوندي کړو.

ولس به له روحي شکنجې خلاص شوی وي؛ عوامو ته د یوه شي په اړه مختلف نظرونه د هغوی د اذیت سبب کیږي، کله یو ملا ورته وایي، دا حرام دي، بل بیا ورته وایي، نه روا دي. عوام د دین په اړه شکمن شي، ذهنن زوریږي او له ملایانو په خپلو منځو کې شکایتونه لري. که په هیواد کې د فتوا او دیني تعبیر لپاره یو محور جوړ شي او هر څه له دې یوې لارې نشر شي، نو عوام به له دې لوی امتحان او مشکل څخه ساتل شوي وي.

د علماؤ حیثیت ته دې حالت سخته صدمه ورسوله؛ که په هیواد کې دا کار یوه اداره پر غاړه واخلي او د ملت و دولت دواړو مرسته ورسره وي، نو د علماؤ حیثیت به ور سره وساتل شي او په ټولنه کې به د هغوی په اړه د منفي نظر کچه کمه شي.

دا اداره به د نویو ظرفیتونو د تولید یوه ښه ذریعه وي؛ له دې لارې به تجربه شوي، روزل شوي او په هره برخه کې مالوم شوي وړ کسان ټولنې او دولت ته وړاندې کیږي. د امامت لپاره به له دې ځایه په شرایطو پوره کسان ټاکل کیږي. د خطابت او ویناؤ لپاره به له دې ادرسه اهل کسان معرفي کیږي او د شرایطو له پوره کېدا سره به د هغوی ټوله ماضي له ادارې سره ثبت وي، په ټولنه کې د ور سپارل شوي کار په اړه به یې څوك اندیښنه نه لري ځکه هغه له وخته د همدې ملي ادارې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیږ کې پالل شوی، د همدې ملت او هیواد د خدمت لپاره او خپلو خلګو ته د الهي پیغام رسولو په خاطر؛ ځکه به نو ملت او دولت دواړه پر دې کسانو د دندو په ور کړه کې باور کوي او هغوی به هم په پوره صداقت، ایمانداري او مسوولیت وظیفه مخته وړي.

دین به له بدنامۍ وساتل شي؛ دلته دا اوس هم داسې شرعي تعبیرونه وجود لري چې یو بل سره ردوي، تر خپل منځ سره ټکر دي؛ ان له دې امله جګړې رامنځته کېږي، په دې سره بیا ځینې کسان پر دین نیوکې کوي او په نړۍ واله کچه هم سوالونه پیدا شوي دي چې ولې د یوه دین او یوه هیواد و ملت وګړي د یوه بل په وړاندې د جنګ میدان ته شوه کېږي؟! که موږ هر چا ته اجازه ور نه کړو، نو اختلاف کمېږي او تر ډېره بریده د شخړو مخه نیول کېږي او دا نیوکې به هم تر ډېره حده کمې شي.

له دینه د خلکو د بې زارۍ ګراف هم ور سره کمېږي؛ د کابل په صدارت څلور لارې کې چې چاودنه وشوه، زیات ملکي کسان یې شهیدان کړل او میرمنې و ښځې هم پکې وې؛ تر دې وروسته یوه ویډیو پر رسنیو راغله چې یو کس له دینه د بې زارۍ اعلان کوي، سبب یې همدا خشونت بولي، دی فکر کوي چې اسلام د همدې کارونو اجازه ور کړې او همدا امر کوي؛ دا نو یوازې یوه پېښه نه ده؛ بلکې که ټولنیزې رسنۍ تعقیب شي، نو ډېر کسان به پیدا شي چې پر دین به همدا نیوکه په مستقیم یا نامستقیم ډول کوي. دا خبرې تر عوامو او هر قشر پورې رسېږي او په ټولنه کې له دینه د انکار ګراف هم ور سره لوړېږي او یو ډول تشنج او شخړو ته لار هوارېږي. ځینې کسان بیا د خپلو مخالفینو په وړاندې له دې تور څخه کار اخلي او خبره د یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر کسانو وژلو ته رسېږي. لکه په کابل کې فرخنده او په پېښور کې مشال خان. که تعبیر او فتوا له یوه محوره شي، نو داګراف به په لنډ وخت کې ور سره راکم شي.

پر وخت به خلکو ته د پوښتنو ځوابونه په شرعي قانع کونکو دلایلو ور کول کېږي؛ د معقولیت و منطقیت معیار ته به پکې پام کېږي او له مسلو سره به احساساتي چلند نه کېږي. د مسلو په ځواب کې به د یوه مسلك د حتمي حق ثابتونې پر ځای به د حق و حقیقت پله درنه وي او ځمکني حقایق به په پام کې نیول کېږي، د یوه فردي تمایل پر ځای به د یوه جمعي شعور نمایندګي کوي. د یوه فرد په توګه به یې له نتایجو او حساسیتونو بې تفاوته نه وي، بلکې له پیله به د فتوا حساسیت او پایلې په پام کې نیول کېږي.

پر روانو حالاتو د کابو کولو ښه تګلاره زما په اند همدا ده چې د شرعي تعبیر یوه مرجع رامنځته کړل شي او په دې توګه به یې دولت د کنټرول، مدیریت کولو او په شرعي برخي کې ور څخه د خدمت اخیستلو زمینه هم اسانه کړې وي.

۲۰۱۸/ ۵/ ۲۴

سرچینې:

(۱)(ال عمران: ۱۰۳)

(۲) القواعد الفقهیه وتطبیقاتها في المذاهب الاربعة، القاعده: ۵۲، مخ: ۳۵۵/ ج: ۱، د محمد مصطفی الزحیلي لیکنه)

(۳)(الفتح القدیر، کتاب الصلح، مخ: ۴۰۹، ج: ۸، د علامه ابن الهمام تالیف)

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۴)تيسر علم اصول الفقه، الدليل السابع العرف: ۱/ ۲۱۳ ، د عبد الله بن يوسف الجديع ليکنه)

(۵)شرعي احکامو کې اوږدمهالي او لنډ مهالي د خلکو د حالاتو موافق رامنځته کيږي. يوه حديث کې دي چې رسول الله ص خلك هديرو ته له تلو منعه کړل، څه مهال وروسته يې بيا اجازه ور کړه. ځکه د حالاتو غوښتنه همدا وه.(سنن الترمذي، ابواب الجنائز، باب ما جاء في زيارة القبور: ۱۰۵۴) د مکې مکرمې له هغه ډول جوړېدا څخه هم رسول الله ص مخ واړاوه چې لومړي ابراهيم عليه السلام جوړه کړې وه. لامل يې د مکيانو نوي مسلمانيدل بلل چې هسې نه پر خلکو يې ورانى او بيا نوى تعمير منفي اغيز وکړي. (صحيح مسلم، کتاب الحج، باب نقض الکعبة وبنائها: ۱۳۳۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

عاشورا په رواياتو کې

د عاشورا روژې، فضايل، وختونه او شمېر يې هغه څه دي چې د اهل سنتو او شيعه ډلې ترمنځ پکې زښت زيات اختلاف شته، تر دې هم ورهاخوا خپله د اهل سنتو ترمنځ هم ټول مذهبونه او ديني فکري مکتبونه سره په يوه خوله نه دي. څوك يوه د لسم روژه نيسي-، څوك نهم او لسم دواړې، يو شمېر يې لسم او يولسم نيسي، البته داسې څوك لا هم شته چې يوه مخکې او يوه وروسته ترې نيسي.

په دې اړه تر دومره ستر اختلاف وروسته انسان فکر کوي چې کوم لورى غوره کړم او د کومو دلايلو له مخې؟ په دې مقاله کې هڅه کوم چې د موضوع اړوند ټول صحيح الاسناده روايات راړوم، يو د بل تر څنګ يې کښېږدم، د درايت او روايت په اصولو يې وتلم.

د رواياتو له مخې رسول الله ص په مکه کې د عاشورا روژه نيوله، ځکه په دې ورځ مشرکانو هم روژه نيوله او د کعبې غلاف يې هم بدلاوه.

خو بل لور ته وايي چې رسول الله ص مديني ته راغى نو يهودو روژه نيوله له پوښتنې وروسته ورته جوته شوه چې دا ورځ د موسى ع د برى

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ ده له دې امله دوی روژه نيسي، نو رسول الله ص ص هم روژه کړه او خلکو ته يې د روژې امر وکړ.

په مسلم کې له عائشې رض څخه روايت دی:

أَنَّ قُرَيْشًا كَانَتْ تَصُومُ عَاشُوراءَ فِي الْجَاهِلِيَّةِ، ثُمَّ أَمَرَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِصِيَامِهِ.(١)

ژباړه: قريشو په جاهليت کې د عاشورا روژه نيوله بيا يې رسول الله ص هم د نيولو امر وکړ.

له دې ښکاري چې رسول الله ص په مکه کې د عاشورا روژه نيوله او هم يې خلکو ته امر کړی و، خو بل لورته بيا وايي:

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا، أَنَّ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَدِمَ الْمَدِينَةَ فَوَجَدَ الْيَهُودَ صِيَامًا، يَوْمَ عَاشُوراءَ، فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا هَذَا الْيَوْمُ الَّذِي تَصُومُونَهُ؟» فَقَالُوا: هَذَا يَوْمٌ عَظِيمٌ، أَنْجَى اللهُ فِيهِ مُوسَى وَقَوْمَهُ، وَغَرَّقَ فِرْعَوْنَ وَقَوْمَهُ، فَصَامَهُ مُوسَى شُكْرًا، فَنَحْنُ نَصُومُهُ، فَقَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «فَنَحْنُ أَحَقُّ وَأَوْلَى بِمُوسَى مِنْكُمْ فَصَامَهُ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَأَمَرَ بِصِيَامِهِ».(٢)

ژباړه: ابن عباس رض وايي رسول الله ص چې مدينې ته راغی يهود يې وليدل د عاشورا د ورځې روژه نيسي،- وې ويل: په دې ورځ روژه ولې نيسئ؟ دوی ويل: دا ډېره ستره ورځ ده، دا هغه ورځ ده چې الله بني اسرايلو او موسی ع ته نجات ورکړ او فرعون و دده قوم يې غرق کړو. نو موسی عليه السلام د منني په پار روژه ونيوله، موږ هم روژه نيسو؛ رسول الله ص وويل: زه تر تاسو موسی ع ته نژدې يم، دی وايي؛ رسول الله ص روژه کړه او امر يې هم په وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې ښکاري چې رسول الله ص په مدينه کې د دې روژې امر کړی دی او هم يې خپله روژه کړه.

البته په دې اړه له ابن عباس رض څخه بيا داسې روايت دی:

حِينَ صَامَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمَ عَاشُورَاءَ وَأَمَرَ بِصِيَامِهِ قَالُوا: يَا رَسُولَ اللهِ إِنَّهُ يَوْمٌ تُعَظِّمُهُ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى فَقَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «فَإِذَا كَانَ الْعَامُ الْمُقْبِلُ إِنْ شَاءَ اللهُ صُمْنَا الْيَوْمَ التَّاسِعَ» قَالَ: فَلَمْ يَأْتِ الْعَامُ الْمُقْبِلُ، حَتَّى تُوُفِّيَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.(۳)

ژباړه: کله چې رسول الله ص د عاشورا روژه ونيوله او امر يې هم په وکړ، اصحابو وويل: دالله رسوله! يهود او نصارا د دې ورځې درناوی کوي؟ نو رسول الله ص وويل: راتلونکی کال به د نهم روژه هم ورسره نيسو. راوی وايي: تر راتلونکی کال وړاندې رسول الله ص ومړ.

له دې څو خبرې ښکاري: رسول الله ص روژه کړه خلکو ته يې امر هم وکړ، البته په دې خبر نه دی، چې يهود هم د دې ورځې درناوی کوي، کله چې خبر شو، نو دمخالفت له وجې يې د نهم روژې امر هم وکړ، په داسې حال کې چې مخکې وويل شول، رسول الله ص له يهودو پوښتنه وکړه، دوی ځواب ور کړ او تر دې وروسته رسول الله ص روژه کړه. يعنې د روژې سبب له موسی عليه السلام سره موافقت و، ځکه هغه په دې ورځ روژه نيوله، دا يې د الله شکر ادا کاوه، يهودو همدا سنت ژوندی وساته، نو د نهم روژه خو د موسی له سنتو مخالفت دئ، هغه مخالفت څه ګټه لري چې د نبي سنت پکې ترک شي؟ يو بل ټکی دا هم دی چې عبادت خو د الله لپاره وي، نه د دې لپاره چې د يو قوم مخالفت پکې وشي، نو د نهم روژه ولې اضافه شوه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله پوښتنه دا ده چې نصاراؤ ولې روژه نیوله؟ او همدارنګه مشرکانو ولې نیوله؟ رسول الله ص په مکه کې روژه کړه او که په مدینه کې؟ لاندې روایت بیا بالعکس خبره کوي:

عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللهُ عَنْهُ، قَالَ: كَانَ أَهْلُ خَيْبَرَ يَصُومُونَ يَوْمَ عَاشُورَاءَ، يَتَّخِذُونَهُ عِيدًا وَيُلْبِسُونَ نِسَاءَهُمْ فِيهِ حُلِيَّهُمْ وَشَارَتَهُمْ، فَقَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «فَصُومُوهُ أَنْتُمْ».(۴)

ژباړه: ابو موسی ویل: د خیبر خلکو(یهودو) د عاشورا روژه نیوله، دا ورځ یې اختر کوله خپلو ښځو ته یې ګېڼې ور کولې او ښې جامې یې په اغوستلې، نو رسول الله ص وویل: تاسو یې هم روژه کړئ.

ښه! د یوې موضوع اړوند دا روایات څنګه سره تطبیق کړو؟ په مکه کې یې د روژې پیل وکړ، که مدینې ته چې راغی؟ د خیبر تر پېښې وروسته او که مخکې یې روژه نیوله؟ خو د یهودو په دې کار بیخي خبر نه وو تر خبرېدا رووسته یې د مخالفت امر وکړ؟ دا څنګه ممکنه ده چې رسول الله ص دې اته کاله په مدینه کې وي، خیبر یې هم فتحه کړ، په مدینه کې یې هم درې ځلې له یهودو سره سترې جګړې وکړې، بندیان یې هم ترې ونیول، البته په دې پېښه چې یهود د عاشورا روژه نیسي او د دې روځې درناوی کوي، په نهم کال خبر شو او راتلونکی کال په عمل کې د هغوی تر مخالفت مخکې ومړ؟ دا پېښې دومره یوه له بلې سره تعارض لري چې د عقل خاوند ورته حیرانېږي، که یې هره یوه ومنو، نو نور روایات مو رد کړل. د نصارا او مشرکانوله دې روژې سره څه کار وو؟ د دوی د هرې ډلې نبي بېل و، مشرکانو د ابراهیمي ملت دعوه کوله او نصارا وو د عیسوي، نو دا ورځ او روژه یې د څه لپاره وه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

روايات دا خبره هم کوي چې د عاشورا روژه اصحابو په ماشومانو هم نيولې، ان هغه کسانو هم روژه کړې ده چې د ورځې له پيله يې روژه ماته کړې وه، خو وروسته د روژې امر ورته شوی دی:

عن الرُّبيع بنت معوِّذ رضي اللَّه عنها قالت: "أرسل رسول اللَّه صلى الله عليه وسلم غداة عاشوراء إلى قرى الأنصار التي حول المدينة : من كان أصبح صائماً فليتم صومه، ومن كان مفطراً فليتم بقية يومه، فكنّا بعد ذلك نصومه، ونصوِّمه صبياننا الصغار، ونذهب إلى المسجد، فنجعل لهم اللعبة من العهن، فإذا بكى أحدهم أعطيناها إياه، حتى يكون الإفطار" .

وفي رواية: " فإذا سألونا الطعام أعطيناهم اللعبة تلهيهم، حتى يتموا صومهم". (٥)

ژباړه: ربيع رض وايي رسول الله ص د عاشورا په سهار د مدينې شاوخوا د انصارو کليو ته استازی وليږه چې که د چا له سهاره روژه وي، پسې پوره دې کړي او که چا ماته کړې وي؛ نو پاته ورځ دې بشپړه کړي، نو موږ تر دې وروسته روژې نيولې او په خپلو وړو ماشومانو مو هم نيولې، جومات ته به تلو له وړی به مو د لوبو شی ورته جوړ کړ، چې کله به يې ژړل موږ به هغه ورکاوه تر روژه ماتي مو همداسي کول. په بل روايت کې دي چې کله به يې خوراک طلب کړ موږ به دلوبو شی ور کړ چې مشغول به يې کړل، څو به يې روژه بشپړه کړه.

په دې روايت کې يوه بله خبره هم د حيرانتيا وړ ده، د عاشورا په ورځ يې دا کار ولې وکړ، ولې يې وختي په دې اړه اعلان نه کاوه؟ ان دومره لازمه يې ګڼلې چې ماشومانو نيولې؟ که فرض هم وای، خو ماشوم ترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاص و؛ نو دلته بیا د ماشوم روژه څه معنا؟ د هغه کس روژه څه گټه چې لوږې یې ما ته کړې؟ د روژې خپل وخت او خپله طریقه ده، چې هغه مرعات نه شي نو بیا یې گټه څه ده؟

د پام وړ یوه نکته دا هم ده چې محرم د هغه کال د میاشتې نوم دی چې د رسول الله ص له هجرته وروسته یې موږ په هجري قمري یاد وو او د یهودو سنه یا تاریخ شمسي دی، که فرضن د محرم لسمه د شمسي کال له هغې ورځې سره برابره شوې هم وي چې موسی ع پکې نجات وموند؛ لکن هر کال بیا داسې نه کیږي، ځکه قمري او شمسي- کلونه توپیر سره لري.

هرات- افغانستان

۲۰۱۵

سرچینې:

(۱)بخاري، کتاب الصوم، باب وجوب صوم رمضان، ح: ۱۸۹۳)

(بخاري، کتاب الصیام، باب صوم یوم عاشوراء، ح: ۱۱۳۰)

(۳)(تېره حواله)

(۴)(تېره حواله)

(۵)بخاري، کتاب الصوم، باب صوم صبیان، ح: ۱۹۶۰، مسلم: ۱۱۳۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اسلام کې د مرېيتوب او اسارت قانون

ليکوال: عبد الغفور پېروز او زبير افغان

په بشري تاريخ کې دين د يوې ټولنيزې پدېدې په توګه ژور ځواک درلودلی او احکام يې د تقدس له امله زياترو ته د منلو وړ دي، همدا وجه ده چې ګڼو ډلو او اشخاصو تر بل هر شي دين د خپلو شخصي، ټولنيزو، سياسي، نظامي او مالي چارو لپاره ډېر کارولی چې له دې څخه اسلام هم مستثنا نه دی.

ټول پوهېږو چې د اسلام کره، خوندي او د باور وړ سرچينه قران دی، له دې پرته احاديث، تاريخي روايات، اسلامي فقه، نبوي سېرت، تفسير، د سترو مسلمانانو ژوند ليکونه او په ټوله کې د اسلامي نړۍ سياسي، علمي، نظامي، ټولنيز، اقتصادي او... تاريخ هغه سرچينې دي چې پکې د مسلمانانو د ژوند د بېلا-بېلو اړخونو په اړه کره او ناکره مالومات موندلای شو خو د دې ځمکې پر سر د الله وروستی قانون، حجت او رالېږل شوی کتاب قران دی. د ابراهيمي ملت دوام بيا يوه بېله لړۍ ده چې د زمانې په اوږدو کې راپاتې ديني احکام چې ترميم ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړيتا نه درلوده هماغسې پلي شوي او يا پکې د خلکو بدلونونه او تحريفونه اصلاح شوي هغه اصل شکل يې پلی شوی دی، خو په هر حال دا مهال د اسلام کره سرچينه قران دی، احاديث د دې معتبر متن د تشريح کار ورکوي.

په لرغوني تاريخ کې مرېتوب اړودې ريښې لري او د اسلام د ظهور پر مهال په عربو کې هم ښه په درز موجود وو. د مرېيانو او مينځو د ترلاسه کولو بېلابېلې سرچينې وې، جنگي بنديان، له کوره تښتول شوې او د اقتصادي بوج له امله پلورل شوي ماشومان، په بدو کې ورکول شوي افراد او بالاخره د پور له امله راوستل شوي پوروړي دا ټولې هغه سرچينې وې چې په تېر تاريخ کې ورځخه مرېيان او مينځې تر لاسه کېدې چې دې کار د ټولنې په اقتصادي او ټولنيزو برخو کې ژور تاثيرات درلودل او د هغه وخت د ژوند يوه نه بېلېدونکې برخه وه.

کله چې په عربي جزيره کې رسول الله ص ته د نبوت او رسالت چاره وسپارل شوه هغه مهال عربي ټولنه له ديني، ټولنيز، اخلاقي، سياسي او مالي پلوه په سخت بحران اخته وه، هيڅ ډول مرکزي نظام وجود نه درلود، کورنيو جګړو هر څه ويجاړ کړي وو، د خلګو عزت، مال او ناموس نه وو خوندي، بې دريغه قتلونه روان وو، هيچا د امن احساس نه کاوه او عرب د اوږدې ګډودۍ له امله د ځناورتوب په دوره کې وو، يوازې مکه له دې امله يو څه په امن وه چې د هغه وخت د ديني فکر پر بنسټ يې ديني تقدس درلود او اوسېدونکو ته يې په درنه سترګه کتل کېدل. سوداګري، کرکيله، مالداري او چور چپاول د عربي ټولنې مهمې اقتصادي سرچينې وې چې په دې ټولو کې مرېتوب هم غوښنه ونډه درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عربو او په مجموع کې د ټول انسانیت دا حالت د رحم او زړه‌سوي وړ و، له دې حالته د را ایستلو لپاره الله تعالی خپل رسول له خپل باوري کتاب او حجت سره را ولیږه.

قران د حالاتو له غوښتنې سره سم لږ- لږ نازلېده، مړیيان یا مینځې نیول د عربو مخکنی رواج و، کله چې د مسلمانانو او دښمنانو ترمنځ یې جګړې وشوې او په دې کې مسلمانانو له خپلو دښمنانو څخه اسیران ونیول، نو دلته د جنګي بندیانو مسله رامنځ ته شوه چې اوس به څه ور سره کیږي؟ قران د محمد په سورت کې مسلمانانو ته په دې اړه داسې لار ښوونه وکړه:

فَإِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّى إِذَا أَثْخَنْتُمُوهُمْ فَشُدُّوا الْوَثَاقَ فَإِمَّا مَنًّا بَعْدُ وَإِمَّا فِدَاءً حَتَّى تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا. (محمد: ۴)

ژباړه: نو چې کله له کافرانو سره مخ شئ د غاړو وهل دي، ان چې دوی مو ښه وځپل بیا ټینګ تړل(ستاسو دنده ده) وروسته یا احسان پرې وکړئ او یا ترې فدیه واخلئ څو چې جنګي وضعیت ختمیږي.

په جګړه کې نیول شوي خلك جنګي اسیران دي چې په اړه یې قران واضحې لارښوونې وکړې، دا حکم دومره ښکاره دی چې په هیڅ ډول سترګې نه شي ځنې پټېدای.

رسول الله ص اړ وو چې د بندیانو په اړه به د قران همدا حکم مني، هغه هم خپله دا کار څو ځایه وکړ او هم یې خپلو ملګرو ته امر کړی و. د بدر له بندیانو فدیه واخیستل شوه، د مکې تر فتحې وروسته جنګي بندیان ټول معاف شول، ثمامه د بنو حنیفه مشر تر بند وروسته له څه شرط او قید پرته ایله کړل شو، د حنین په جنګ کې نیول شوي کسان د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسیرانو په توګه اصحابو ته وسپارل شول چې ساتنه یې وکړي او ګڼې نورې بېلګې.

د قران له پورتني ایت او د رسول الله ص له کړنلارې ثابتېږي چې په اسلام کې د چا غلام یا مینځه کول جواز نه لري. اسلام خلکو ته د هر مذهب ازادي ور کړې ده. که یو څوك د دین پر سر نور نه زورروي، نو د خپلې عقیدې او دین پالنې په برخه کې هر دین پال ازاد او هیڅوك یې د مخ نیوي حق نه لري.

په جګړو کې د نارینه او ښځو غلامي هم د جاهلي عربو رواج و او هم ور سره د شاوخوا پروتو عجمو. د اسلام راتګ دا کړۍ ماتې کړې، پر خلکو لګېدلي بندیزونه یې لرې کړل، د مذهب په نوم یې د هر چا پر زورونه بندیز ولګاوه. قران خلك د الله بندګان وبلل ان رسول یې هم د الله بنده بللی دی، له دې ښکاري چې انساني بندګي او هم غلامي نوره باید ختمه شي.

قران د نور په سوره کې دا موضوع داسې روښانه کړې:

وَالَّذِينَ يَبْتَغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْراً وَآتُوهُمْ مِنْ مَالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ.(نور: ۳۳)

او ستاسو تر لاس لاندې کسانو که مکاتبه وغوښتنه نو مکاتبه(د بدلې په مقابل کې ازادي) ور سره وکړئ که مو تهولنې ته غوره ګڼل او له هغه ماله کومك ور سره وکړئ چې الله در کړی دی.

دې ایت د مریيتوب لړۍ ته د پای ټکی کېښود، اسلام له پیله د مریي نیولو تعلیم نه دی ور کړی؛ بلکې د مریي یادونه ځکه شوې ده چې له پخوا څخه موجود و خو اوس یې د هغو د ازادۍ امر هم وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پخواني رواج له مخې خلکو له مینځو سره تر نکاح مخکې هم جنسي اړیکې نیولای شوای او مینځې د همدې لپاره کارېدې، ان دا یو داسې رواج او دیني چاره جوړه شوې وه چې هیچا یې پر خلاف اقدام نه شوای کولای. البته قران د ښځو، غلامانو او مینځو په اړه عمومي لارښوونه وکړه:

وَأَنْكِحُوا الْأَيَامَى مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ.(النور: ۳۲)

ژباړه: او ستاسو بې ودو (نارینه وي که ښځه) ته نکاح ور وکړئ همدارنګه مو نیکو غلامانو او مینځو ته هم.

له ازادې ښځې سره تر نکاح مخکې څوك جماع نه شي کولای او که یې وکړي نو ګنا بلل کېږي، دا ځکه چې قران له ازادو ښځو سره د نکاح امر کړی دی، نو که د ازادو ښځو سره تر نکاح مخکې جماع د دې امر له امله روایښت نه لري عیني همدغه امر الله د غلامانو او مینځو په اړه هم کړی دی، باید له مینځې سره هم تر نکاح مخکې جماع ونه شي او که یې څوك وکړي هغه ډول ګنا بلل کېږي لکه له ازادې ښځې سره تر نکاح مخکې جماع.

یو مهم اړخ دلته دا هم دی چې که له مینځې سره د مینځیتوب له امله تر نکاح مخکې هم جماع روا وي نو عیني همدا معامله باید د مسلمانې ښځې له لوري له هغو غلامانو سره هم وشي چې دوی ته په برخه ورغلي وي؛ مسلمانه ښځه باید له نکاح پرته له خپل مریيي سره جماع وکړي، خو په مسلمانانو کې تر ننه هم څوك دې حکم ته په دې ډول نه دي تیار شوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته له سړي سره دا پوښتنه پیدا کېږي چې قران خپلو پیروانو ته امر کړی چې جنګي بندیان یا د احسان له مخې ازاد کړي او یا فدیه څنې واخلي، نو بیا له مینځې سره د نکاح دا احکام د څه لپاره وو؟

له دې حقیقت څخه څوك سترګې نه شي پټولای چې د رسول الله ص په وخت کې زیات شمېر غلامان او مریيان له پخوا څخه موجود وو، د قران دا وروستی حکم د همدې موجودو مریيانو او مینځو لپاره وو نه دا چې ایینده دې نور هم ونیول شي. یعنې په ټولنه کې دا خلك وو، لازمي خبره ده چې قران یې باید یو حل وړاندې کړی وای، نو الله امر وکړ چې پخوانی رواج مات دی، له دوی سره به هم نکاح کېږي څو د ټولنې د فساد مخ نیوی وشي او هم د دوی نفسي غوښتنو ته سم عادلانه ځواب ویل شوی وي.

البته قران یو دم د دې ټولو د ازادۍ امر ځکه ونه کړ چې اسلام خپل پیروان یو دم له زیات فشار سره نه مخ کول، د هر دود او رواج په وړاندې یې تګلاره سوله ییزه او سوله غوښتونکې وه، که یې یوځل امر کړی وای نو ممکنه وه چې یوشمېر کسانو مخالفت کړی وای او په ټولنه کې یو ډول بې نظمي را پیدا شوې وای چې قران هیڅکله هم دا حالت نه غوښتی.

د غلامانو او مینځو په قضیه کې خلکو ته ناسم فهم د قران له یو شمېر ایاتو او هغو روایاتو ور ولاړ شوی چې یا خو ناسم تعبیر شوی او یا هم له اره ناسم دي. قران یو ځای وایي:

وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ () إِلَّا عَلَى أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ. (المومنون: ۵، ۶)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: او هغه چې خپل فرجونه ساتي مگر له خپلو ښځو او هغه چې د دوی راسته لاسونه یې مالکان دي بې شکه دوی(په دې کې) ملامت نه دي.

خلك فكر كوي چې له ښځو سره د مينځو يوځای يادول دا ثابتوي چې له نکاح پرته جماع روا وي څکه ښځې تر نکاح وروسته ښځه بلل کېږي او مينځه خو داسې نه ده، بلکې په جگړه کې تر نيولو وروسته هغه مينځه ده او جماع هم وروسته روا شوه. خو دا فکر ناسم دی، د قران يو شمېر مجمل اياتونه خپله قران تشريح کوي، قران بل ځای وايي:

وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَتَامَى فَانْكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَثْنَى وَثُلَاثَ وَرُبَاعَ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ذَلِكَ أَدْنَى أَلَّا تَعُولُوا. (النساء: ۳)

ژباړه: که له دې وېرېدئ چې د يتيمو په اړه به انصاف ونه کړئ نو له ښځو (يتيمو) چې مو کومې خوښې شي په نکاح يې کړئ، دوې، درې او څلور، بيا که ډارېدئ چې عدل به ونه کړئ نو يوه ده او يا ستاسو وينځه دا نژدې ده چې تاسو به تېری نه کوئ.

که دې ايت ته ځېر شو نو ښکاره امر يې کړی چې د يتيمانو په اړه بايد احتياط وکړو، که د بې انصافۍ وېره وي، دوې، يا درې او يا څلور دې په نکاح شي، البته که د دې وېره وه چې عدل به نه شئ کولای نو بيا يوه څني وکړئ او يا له مينځې سره نکاح وکړئ. تر مينځې مخکې (فواحدة) لفظ راغلی چې يوه ښځه تری هدف ده او بيا(ماملکت ايمانکم) راغلی چې مينځه ښيي، نو که د مينځې جماع بې نکاح روا وي بيا خو د يوې يتيمې ښځې جماع هم بې نکاح شوه څکه له دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د نکاح امر خو همدلته لنډ نه دی شوی، که تر دې مخکې امر ته ځو نو بیا دواړه تر هغه حکم لاندې دي.

له پاس ایت سره یوه لویه بې عدالتي دا هم شوې چې خلکو له دې څخه مطلق دا حکم اخیستی چې قران هر چا ته له یو شمېر ښځو سره د نکاح جواز ور کړی. په داسې حال کې قران دلته د تعدد ازواج موضوع نه څېړي، بلکې له یتیمو نجونو سره د بې انصافۍ مخنیوی کوي. د قران له مخې هغه څوک د بلې ښځې جواز لري چې له داسې حالت سره مخ شي لکه قران چې بیان کړی، نه دا چې هر څوک، هر وخت، له هر ډول ښځې سره نکاح کولای شي. یو مهم ټکی دا هم دی چې که د ښځو ترمنځ عدالت نه شي کولای بیا خو په مطلق ډول بله ښځه ورته حرامه ده، که څه هم له یاد حالت سره مخ هم وي.

د النساء سورې له دې ایت سره هم تېرې شوی:

وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلاَّ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كِتَابَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ.

(نساء: ۲۴)

ژباړه: او مېړه داره ښځې(درباندې حرامې دي) مګر ستاسو مینځې پر تاسو د الله حکم دی.

له دې ایت څخه داسې تعبیر شوی چې ګواکې مېړه لرونکې ښځې حرامې دي البته نه هغه مېړه لرونکې چې مینځې وي، بلکې مینځه که مېړه هم ولري له نکاح پرته جماع ورسره روا ده.

دا تعبیر ډېر کمزوری، له عقله لرې او له قران سره متصادم دی، قران دا نه دي ویلي چې له مینځې سره تر نکاح مخکې هم جماع روا ده، بلکې مینځه چې په عربو کې تر اسلام مخکې هم موجودې وې نو حل لار یې دا په ګوته شوه چې مینځه که څه هم مېړه یې په روم، فارس او

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا بل ځای کې وي البته دا وس ترې گوښه کړل شوې ده نو لـه دې سره چې مېړه لرونکې ده؛ خو د ټولنې د اصلاح په خاطر يې نکاح روا ده نه دا چې تر نکاح مخکې جماع.

ځکه دلته بحث د نکاح شروع دئ، له د ۲۲ نمبر ايت څخه همدا موضوع پيل شوې چې دا حرامه ده مه يې نکاح کوئ او هغه حرامه ده، نو په دې ضمن کې يې مينځه هغه مهال بېله کړه چې مېړه داره ښځه يې حرامه کړه؛ ستونزه به دا پاتېده چې مينځه مېړه لري، خو دلته نه شته، نو که نکاح يې ونه شي ښايي چې د ټولنې د فساد سبب شي، د همدې شر د دفعې په خاطر يې له مېړه لرلو سره نکاح روا کړه، نه تر نکاح مخکې جماع.

د مربيانو او مينځو په اړه راويانو دې ته په پام نه دی کړی دا روايات يې ټول له قران، نبوي سنتو او احاديثو سره په ټکر کې دي، قران کې الهي وينا ده:

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلاَ تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لاَ يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ [البقرة 190]

ژباړه: د الله په لار کې له هغو سره وجنگېږئ چې له تاسو سره جنگېږي او تېری مه کوئ بېشکه الله تيريگر نه خوښوي.

د قراني اصل له مخې به هغه چا سره جگړه کېږي، نيول کېږي به او ان وژل کېږي به چې له مسلمانانو سره جنگ کوي، ښځه، ماشوم، بوډا، عابد او دې ته ورته نور له لومړي سره ازاد دي او هيڅ مسلمان حق نه لري چې يا مالي تاوان ور ورسوي، يا يې بندي کړي او يا يې هم ووژني. د قران يو بل عام قانون دا هم دی: وَلاَ تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى.(فاطر: ۱۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: او يو بارونكي د بل بار نه شي وړلای.

دا د لمر په شان ښكاره اصل دی چې كوم څوك گنا وكړي هغه ته به يې سزا ور كوله كيږي، يعنې له هغه چا پرته چې په جگړه كې گډون لري يا هم مالي مرستې ور سره كوي نور څوك دي نه ازاريږي. يوه روايت كې دي:

عَنِ ابْنِ عُمَرَ، قَالَ: «وُجِدَتِ امْرَأَةٌ مَقْتُولَةً فِي بَعْضِ تِلْكَ الْمَغَازِي، فَنَهَى رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ قَتْلِ النِّسَاءِ وَالصِّبْيَانِ».(۱)

ژباړه: ابن عمر رضی الله عنه وايي: په يوه غزا كې كومه مړه ښځه وموندله شوه، نو رسول الله ص د ښځو او ماشومانو له وژلو منعه وكړه.

ددې ټولو قراني اياتونو، نبوي حديثونو، د اسلام عمومي روح او انساني عقل ته په پام ويلای شو چې د غلام نيولو په اړه راغلي روايات نه قراني ماخذ لري، نه د رسول الله ص له سنتو او اخلاقو سره اړخ لگوي، نه د اسلام عمومي لار ښوونې داسې دي او نه انساني فطرت و عقل داسې وايي.

د غلام نيولو په اړه راغلي ټول روايات پر قران، الله، رسول او اصحابو د اسلام د دښمنان او هغو اميرانو و حكمرانانو له لورې تړل شوې افتراوې او دروغ دي چې يا د اسلام بدنامول غواړي او يا د دې رواياتو پر بنسټ يې ځان ته جواز پيدا كاوه چې مينځې ونيسي- او د گاونډي ملكونو سيمې يې د جهاد په نوم د همدې هدف لپاره لاندې كولې.

كندهار- افغانستان

۲۰۱۶

سرچينه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

(1)مسلم، کتاب الجهاد والسیر، باب تحریم قتل النساء والصبیان في الحرب، ح: ۱۷۴۴)

د مشرکینو اولاد، بېلابېل اندونه (څېړنیز جاج)

د کافرانو او مشرکانو د ماشومانو په اړه دا پوښتنه را سره ده چې دوی به په جنت کې وي که په دوزخ؟ که یې معلومات راکړئ!

حافظ محمد اسحاق روحاني

روحاني صاحب!

دوزخ او جنت ور کول د الله له لوري په انساني اعمالو پورې اړه لري، که انسان ناوړه اعمال وکړي، نو الله د دوزخ سزا ور کوي او که ښه اعمال وکړي نو الله یې په بدل کې جنت ور کوي.

همدې اصولو ته قران کریم داسې اشاره کړې:

يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ فَأَمَّا الَّذِينَ اسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ أَكَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ(ال عمران: ۱۰۶)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: په هغه ورځ چې ځینې مخونه سپین او ځینې مخونه تـور وي، نو هغو ته به چې مخونه يې توري وي (وويل شي) ایا تر ایمان وروسته مو کفر کړی؟ نو د خپل کفر له امله عذاب وڅکئ.

یو بل ځای وايي:

وَأَمَّا الَّذِينَ ابْيَضَّتْ وُجُوهُهُمْ فَفِي رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ.

(ال عمران: ۱۰۷)

ژباړه: مگر هغه چې مخونه يې سپین وي، نو دوی به په تل پاتي الهي رحمت کې وي.

د عذاب په اړه يې د انسان عمل ته د انعام سورې په (۳۰) نمـبر ایـت کې بیا هم اشاره کړې، د همدې سورې په (۹۳) ایت کې بیا هـم همـدا خبره ده او د اعراف په (۳۹) کې هـم، بلکـې کـه د قـران کـریم دا ډول ایاتونه وشمېرو نو گڼ ځایونه به يې ومومو.

خو بل لورته د جنت په اړه هم داسې اصول ږدي، د اعـراف پـه (۴۳) ایت کې يې جنت د انساني اعمالو پایله بللې، په النحل (۳۲) کې بیا هم داسې په گوته کوي، د السجدې په (۱۹) ایت کې يې بیـا هـم جنـت د اعمالو نتېجه گڼلې.

نو دې عمومي اصولو ته په کتلو ویلای شو چې د مشرکانو او کـافرانو ماشامان به دوزخ ته نه ځي، ځکه هغوئ هغه اعمال نـه دي کـړي چـې الله يې د هغو د سزا په توگه جهنم ور کړي.

الله وايي:

وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّى نَبْعَثَ رَسُولاً(الاسراء: ۱۵)

ژباړه: او موږ عذاب ور کوونکي نه یو څو یو رسول ونه لېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مگر دلته پوښتنه پیدا کېږي چې کـه دوی د دوزخیـانو اعـمال نـه دي کړي، نو د جنتیانو اعمل خو یې هم نه دي کړي، بیا یې ولې جنت تـه داخلوي؟ د دې پوښتنې په ځواب کې باید ووایو چې د الله رحمت پـر قهر غالب دی.

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَـالَ: قَـالَ رَسُـولُ اللَّـهِ صَـلَّى اللـهُ عَلَيْـهِ وَسَلَّمَ: «لَمَّا قَضَى اللَّهُ الخَلْقَ كَتَبَ فِي كِتَابِـهِ فَهُـوَ عِنْـدَهُ فَـوْقَ العَـرْشِ إِنَّ رَحْمَتِي غَلَبَتْ غَضَبِي.(۱)

ژباړه: له ابو هریرة رضی الله عنـه څخـه روایـت دئ چـې رسـول اللـه صلی الله علیه وسلم وویل: کله چې الله د مخلوق پرېکـړه وکـړه لـه ده سره پر عرش لوړ کتاب کې یې ولیکل: بې شکه رحمت مي پر غضـب غالب دی.

د بخاری په یوبل روایت کې دي چې رحمت مي تر غضب وړانـدي دی. دې احادیثو او د قرآن کریم هغو آیتونو ته چې هر ځای یې د الله د رحـیم، رحمـن، روف، غفـار او عمـومي فضـل، احسـان، نعمـت او پیروزینې صفات ذکر کړي، په پام ویلای شو چې الله خپلو بندګانو تـه د عمل نه کولو پر مهال هم جنت ورکوي، خو دوزخ تر هغو نه ورکوي چې ناروا اعمال او د شریعت خلاف کړنې یې د عمل پـه ډګـر کـې تـر سره کړې نه وي.

په یو بل حدیث کې دي:

«جَعَلَ اللَّهُ الرَّحْمَةَ مِائَةَ جُزْءٍ، فَأَمْسَكَ عِنْدَهُ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ جُزْءًا، وَأَنْـزَلَ فِي الأَرْضِ جُزْءًا وَاحِدًا، فَمِنْ ذَلِكَ الجُـزْءِ يَـتَرَاحَمُ الخَلْـقُ، حَتَّـى تَرْفَـعَ الفَرَسُ حَافِرَهَا عَنْ وَلَدِهَا، خَشْيَةَ أَنْ تُصِيبَهُ.(۲)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: الله رحمت پر سلو برخو وېشلی، نهه نيوي يې له ځان سره ساتلې او يوه يې ځمکې ته نازله کړې، د همدې په وسيله مخلوق پر يو بل رحم کوي، ان اس له خپل بچي سَوَهْ پورته کوي چې خوړ يې نه کړي.

مگر د کفارو د ماشومانو په اړه څو روايات شته چې د خلکو په ذهنونو کې يې شکوک رامنځ ته کړي، له هغو داسې ښکاري چې دوی به دوزخ ته ځي. لومړی به دا رواياتو راوړم:

سُئِلَ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ ذَرَارِيِّ المُشْرِكِينَ، فَقَالَ: «اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا عَامِلِينَ».(۳)

ژباړه: له رسول الله ص د مشرکانو د ماشومانو په اړه پوښتنه وشوه نو ده وويل: الله په هغه څه ښه پوهېږي چې دوی به يې کوي.

په دې روايت کې رسول الله ص توقف وکړ، نه يې د دوی د جنت په اړه خبره روښانه کړه او نه د جهنم په اړه، بلکې وايي: الله ښه په خبر دی.

د دې ترجمې لپاره موږ دوه دلايل نور هم وړاندې کولای شو چې دلته خبره د الله علم ته سپارل شوې ده، نه دا چې الله دوی ته د ائنده اعمالو په سبب سزا ور کوي، يو روايت يې په بخاري کې په داسې الفاظو راغلی چې مسله ښه روښانه کوي:

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: سُئِلَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ أَوْلَادِ الْمُشْرِكِينَ، فَقَالَ: «اللهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا عَامِلِينَ إِذْ خَلَقَهُمْ».(۴)

ژباړه: ابن عباس رض وايي له رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه د مشرکينو د اولاد په اړه پوښتنه وشوه، نو ده وويل: الله په هغه څه ښه خبر دی چې دوی به يې کوي ځکه الله پيدا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د معجم کبیر الفاظ دي، د بخاري په روایت کې یوازې دومره خلاف دی چې علت (اذ خلقهم) یې مخکې ذکر کړی.

نو له دې الفاظو په ډاګه کیږي چې دا مهال له رسول الله ص سره د دې مسلې په اړه ځواب نه و، له دې امله یې توقف کړی او خبره یې الله ته سپارلې.

له دې روایت څخه ابن عباس رض خپله هم دا مفهوم اخیستی:

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: أَتَى عَلَيَّ زَمَانٌ وَأَنَا أَقُولُ: أَوْلَادُ الْمُسْلِمِينَ مَعَ الْمُسْلِمِينَ، وَأَوْلَادُ الْمُشْرِكِينَ مَعَ الْمُشْرِكِينَ، حَتَّى حَدَّثَنِي فُلَانٌ، عَنْ فُلَانٍ، أَنَّ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، سُئِلَ عَنْهُمْ، فَقَالَ: " اللهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا عَامِلِينَ "، قَالَ: فَلَقِيتُ الرَّجُلَ فَأَخْبَرَنِي، فَأَمْسَكْتُ عَنْ قَوْلِي.(۵)

ژباړه: ابن عباس رضی الله عنه وایي: پر ما داسې وخت راغلی چې ویل به مې: د مسلمانانو اولادونه به له مسلمانانو سره وي او د مشرکانو اولادونه به له مشرکانو سره وي، ان چې ما ته فلانی له فلانی حدیث بیان کړ چې له رسول الله ص د دوی په اړه پوښتنه وشوه نو ده وویل :الله په هغه ښه خبر دی چې دوی به یې کوي، ده ویل: بیا زه له یو کس سره مخ شوم هغه ما ته خبر راکړ نو زه له خپلې وینا منعه شوم.

په دې روایت کې مو ولیدل چې کله ابن عباس رضی الله عنه ته دا روایت ورسېد نو ده هم د رسول الله صلی الله علیه وسلم په څېر توقف وکړ او له خپل مخکیني هغه دریځ څخه چې د مشرکانو اولادونه یې په جهنم کې بلل، تېر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې اړه یو بل روایت له خدیجې رضی الله عنها څخه هم نقل دی چې د اسلام له عمومي قوانینو سره اړخ نه لګوي:

قُلْتُ: فَأَيْنَ أَطْفَالِي قَبْلَكَ؟ قَالَ: «فِي النَّارِ».(٦)

ژباړه: ما(خدیجې) وویل: نو تر تا مخکې زما ماشومان به چیري وي؟ رسول الله ص وویل: په اور کې.

لکن دا روایت صحیح نه دی، له خدیجې رضی الله عنها څخه چې څوک نقل کوي هغه عبد الله بن الحارث نومی راوي دی چې له خدیجې سره ملاقات نه لري، له دې امله ذهبي روایت مرسل بللی، او الباني ورته منقطع ویلي.(٧)

عَنِ الصَّعْبِ بْنِ جَثَّامَةَ، قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللهِ، إِنَّا نُصِيبُ فِي الْبَيَاتِ مِنْ ذَرَارِيِّ الْمُشْرِكِينَ، قَالَ: «هُمْ مِنْهُمْ».(٨)

ژباړه: مصعب بن جثامه وایي ما وویل: اې د الله رسوله! زموږ څخه په شپه کې له قصد پرته د مشرکانو اولادونه وژل کیږي؟ ده وویل: دوی له هغوی څخه دي.

دا روایت یو شمیر کسان له عمومي ضوابطو، قراني ایاتونو او حدیثي لاسوندونو سره متصادم ګڼي، خو که د دې روایت ټولي طریقې وګورو نو هیڅ تضاد نه شته، د دې روایت نور متنونه په دې ډول دي:

أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قِيلَ لَهُ: لَوْ أَنَّ خَيْلًا أَغَارَتْ مِنَ اللَّيْلِ، فَأَصَابَتْ مِنْ أَبْنَاءِ الْمُشْرِكِينَ؟ قَالَ: «هُمْ مِنْ آبَائِهِمْ».(٩)

ژباړه: رسول الله صلی الله علیه وسلم ته وویل شول: که سپاره په شپه کې برید وکړي، نو د مشرکانو زامنو ته زیان رسوي؟ ده وویل: دوی له هغوی څخه دي.

په بل کې داسې دي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

يُبَيَّتُونَ فَيُصِيبُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ وَذَرَارِيِّهِمْ "(١٠)

ژباړه: دوی د شپې برید کوي نو د مشرکانو ښځو او اولادونو ته زیان رسوي.

له دې ټولو روایاتو او طریقو څخه یې جوتیږي چې دا پوښتنه یې تر قیامت او عذابه اړه نه لري، بلکې مجاهدینو له رسول الله ص څخه پوښتنه کړې چې یو لورته په جګړه کې د ماشومانو له وژلو منعه شوې او بل لور ته یې موږ په شپه کې توپیر نه شو کولای چې ماشوم دی، ښځه ده او که جنګیالی مشرک؟

نو رسول الله ص ورته روښانه کړه چې په شپه کې د جګړې پر مهال یې حکم یو دی، که ووژل شي نو مجاهدین نه پرې نیول کیږي او نه هم تر نیوکې لاندې راتلای شي ځکه دا حالت جګړه ییز وي او په دې اضطراري حالت کې که په نافهمي ماشوم ووژل شي نو پر اصحابو یې ګنا نه شته.

عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ، قَالَتْ: دُعِيَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى جَنَازَةِ صَبِيٍّ مِنَ الْأَنْصَارِ، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللهِ طُوبَى لِهَذَا، عُصْفُورٌ مِنْ عَصَافِيرِ الْجَنَّةِ لَمْ يَعْمَلِ السُّوءَ وَلَمْ يُدْرِكْهُ، قَالَ: «أَوَ غَيْرَ ذَلِكَ، يَا عَائِشَةُ إِنَّ اللهَ خَلَقَ لِلْجَنَّةِ أَهْلاً، خَلَقَهُمْ لَهَا وَهُمْ فِي أَصْلَابِ آبَائِهِمْ، وَخَلَقَ لِلنَّارِ أَهْلاً، خَلَقَهُمْ لَهَا وَهُمْ فِي أَصْلَابِ آبَائِهِمْ».(١١)

ژباړه: عائشه رضی الله عنها وایي: رسول الله ص د انصارو د یوه ماشوم جنازې ته وبلل شو ما وویل: اې د الله رسوله! دغه ته خوښي ده، د جنت له مرغیو یوه مرغۍ ده، نه یې بدي کړې او نه یې بیخي موندلې. ده وویل: او یا له دې پرته، اې عائشې! بې شکه الله جنت ته اهل پیدا کړی، په داسې حال کې یې ورته پیدا کړي چې هغوی لا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلرونو په شاګانو کې وو او اور ته يې اهل پيدا کړی، په داسې حال کې يې ورته پيدا کړي چې هغوی لا د پلرونو په ملاګانو کې وو.

دا روايت هم په دې اړه شکونه را ټوکوي، يو شمېر کسان له همدې په استناد پر نورو کره رواياتو نيوکه کوي، ځينې يې بيا له هغو کره رواياتو سره ټکر بولي، په داسې حال کې چې دا روايت د اصولو له مخې د هغو نورو په پرتله ډېر کمزوری او ان د ټکر په تعريف کې بيخې داخلېدای نه شي.

د دې روايت په سند کې دوه روايان دي چې يو شمېر محدثينو کمزوري ګڼلي، يو يې طلحه بن يحيى او بل يې علاء بن المسيب دي، د لومړي په اړه پوهان وايي:

قال على ابن المدينى ، عن يحيى بن سعيد القطان : لم يكن بالقوى ، و عمرو بن عثمان أحب إلى منه .و قال البخارى : منكر الحديث . و ذكره ابن حبان فى كتاب " الثقات " ، و قال :كان يخطىء .

ژباړه: علي بن المديني د يحيى په حواله ويل: پياوړی نه وو او عمرو بن عثمان تر ده ما ته خوښ وو. بخاری ويل: منكر الحديث دئ. ابن حبان په کتاب الثقات کې راوړی او ويلي چې خطا کېدی.

حافظ د تهذيب التهذيب په 5 / 28 کې ويلي:

بقية كلام أحمد : بريد له أحاديث مناكير ، و طلحة إنما أنكر عليه حديث عصفور من عصافير الجنة .

و قال يعقوب بن شيبة أيضا : لا بأس به ، فى حديثه لين .

و قال الساجى : صدوق ، لم يكن بالقوى .

ژباړه: حافظ په تهذيب کې ويلي:(امام احمد يو ځای تاييد کړی او دلته يې پاتې خبرې نقل شوې) بريده(چې بل راوي دئ) مناکير

(c) ketabton.com: The Digital Library

احاديث لري او د طلحه د عصفور من عصافير الجنه روايت منكر بلل شوی.

يعقوب بن شيبه ويلي: باك پرې نه شته خو په حديثو كې يې ضعف شته، ساجي ويلي: رښتنی دئ، خو پياوړی نه و.

د دويم راوي په اړه هم دې ته ورته نيوكې شوې، ازدي وايي په ځينو رواياتو كې تېروتی، نو پر داسې سندونو به څرنگه باور وشي چې هم يې متن منكر وي، له قران او حديثو سره اړخ نه لگوي او هم يې په سند كې كمزوري راويان وي، په داسې حال كې چې موږ د دې مسلې د حل لپاره هم په قران كې دلايل لرو او هم يې د حل په اړه له رسول الله ص څخه مرفوع كره احاديث راغلي چې دا مسله يې له كوم مشكل او ستونزې پرته په ډېر غوره ډول حل كړې ده؟

په العلل و معرفة الرجال كې هم امام احمد دا روايت منكر بللی.(۱۲)

په ترمذي او مسند احمد كې هم له ابو سعيد خدري څخه مرفوع روايت نقل شوی چې وايي رسول الله ص وويل:

أَلاَ إِنَّ بَنِي آدَمَ خُلِقُوا عَلَى طَبَقَاتٍ شَتَّى.

ژباړه: خبردار! بې شكه د ادم زامن پر بېلا بېلو طبقو پيدا شوي.

وروسته دوې داسې جملې وايي:

وَمِنْهُمْ مَنْ يُولَدُ كَافِراً وَيَحْيَا كَافِراً وَيمُوتُ كَافِراً.

ژباړه: او ځيني كافر زيږي، كافر ژوند كوي او پر كفر مري.

وَمِنْهُمْ مَنْ يُولَدُ كَافِراً وَيَحْيَا كَافِراً وَيمُوتُ مُؤْمِنًا.(۱۳)

ژباړه: او ځينې يې كافر زيږي، په كفر كې ژوند كوي او مومن مري.

خو دا روايت سخت ضعيف دی، په مسند كې محقق او څېړندوی شعيب الارنووط پرې داسې كاږي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

إسناده ضعيف، لضعف علي بن زيد: وهو ابن جُدْعان.

ژباړه: سند يې د علي بن زيد بن جدعان له وجې ضعيف دی.

يو بل روايت چې په مسند احمد او نورو کې نقل شوی وايي د قيامت په ورځ څلور کسان ازمويل کيږي:

رَجُلٌ أَصَمٌّ لاَ يَسْمَعُ شَيْئًا، وَرَجُلٌ أَحْمَقُ، وَرَجُلٌ هَرَمٌ، وَرَجُلٌ مَاتَ فِي فَتْرَةٍ.

ژباړه: کوڼ چې هيڅ نه اوري، بې عقل، ډېر بوډا او هغه سړی چې (د انبياؤ) د فترت په زمانه کې وي.

هرم هغه بوډا دی چې د ډېر بوډاتوب له امله يې عقل له منځه تللی وي او فترت د انبياؤ ترمنځ هغه زمانه ده چې ور پسې نبي لا نه وي راغلی.

دا څلور واړه کسان به الله ته عذرونه وړاندې کړي، د روايت اخير کې داسې الفاظ دي:

فَيُرْسِلُ إِلَيْهِمْ أَنْ ادْخُلُوا النَّارَ.(۱۴)

ژباړه: نو دوې ته به پغام ولېږل شي چې اور ته داخل شئ.

بيا وايي که ور داخل شوي وای؛ نو په يخني او سلامتي کې به وو.

البته دا روايت هم ضعيف دی، قتاده راوي يې مدلس دی او په عن يې نقل کړی، همدارنګه يې له خپل استاد احنف بن قيس څخه اوريدنه نه ده ثابته، په يو بل سند کې يې د عطيه په نوم راوي ضعيف دی.

څېړونکی شعيب الارنووط پرې ليکي:

هذا إسناد ضعيف لانقطاعه، قتادة: وهو ابن دعامة السدوسي مدلس وقد عنعن، ثم إن سماعه من الأحنف بن قيس مستبعد، لأنه ولد في

(c) ketabton.com: The Digital Library

البصرة سنة (60هـ) على أحد الأقوال، وتوفي الأحنف سنة (67هـ) على أصح الأقوال.

ژباړه: دا سند د انقطاع له وجې ضعيف دی، قتاده بن دعامه السدوسي مدلس دی او روايت يې په (عن) کړی، له احنفه يې اورېدنه هم سمه نه ښکاري، ځکه دی له يو قول سره سم په بصره کې د (٦٠ هـ) پر مهال زېږېدلی او له کره روايت سره سم احنف په (٦٧هـ) کې مړ شوی.

له کفارو د پيدا شويو ماشومانو د دوزخي کېدو په اړه پورتني ياد شوي روايات يا ضعيف او کمزوري دي او يا يې مطلب داسې بيان شوی چې د حديث له اصلي محتوا سره اړخ نه لګوي.

لاندې به هغه احاديث راوړو چې ښيي د کفارو ماشومان به جنت ته ځي:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّهُ كَانَ يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ مَوْلُودٍ إِلَّا يُولَدُ عَلَى الْفِطْرَةِ، فَأَبَوَاهُ يُهَوِّدَانِهِ وَيُنَصِّرَانِهِ وَيُمَجِّسَانِهِ.(١٥)

ژباړه: له ابو هريره رضی الله عنه څخه روايت دی چې ويل يې رسول الله صلی الله عليه وسلم وويل: هر ماشوم پر فطرت پيدا کېږي، نو مور وپلار يې يا يهودي، يا نصراني او يا اور لمانځونکی کړي.

بخاري په باب تعبير الرؤيا بعد الصبح کې يو بل رويت هم راوړی چې رسول الله ص د شپې د يوه اوږده خوب يادونه وکړه د دې په ترڅ کې يې وويل چې ما يو شيخ وليد چې شا و خوا يې هغه ماشومان وو چې پر فطرت مړه شوي، مسلمانو ورته وويل: اې د الله رسوله!

وَأَوْلاَدُ المُشْرِكِينَ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «وَأَوْلاَدُ المُشْرِكِينَ.(١٦)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: د مشرکانو اولادونه هم؟ نو رسول الله صلی الله علیه وسلم وویل: د مشرکانو اولادونه هم.(یعني دوی هم له ابراهیم علیه السلام سره وو)

په لنډو ویلای شو چې د قرآن کریم د عمومي اصولو او څرګندو نبوي احادیثو له مخې به د کفارو ماشومان جنت ته ځي، ځکه الله پر خپل مخلوق مهربان دی، احسان پرې کوي او فضل یې د خپلو سننو یوه نه بېلېدونکې برخه ده. پاتې شول د هغوی د دوزخې کېدو په اړه راغلي روایات نو ټول یې مجروح، کُوټه او د حدیثي اصولو خلاف دي.

۲۰۱۳م

سرچینې:

(۱)(بخاري، کتاب بدء الخلق، باب ما جاء فی قول الله تعالی: وهو الذی یبدأ الخلق... ح: ۳۱۹۴)

(۲)(بخاري، کتاب الادب، باب جعل الله الرحمة مائة جزء ح: ۶۰۰۰)

(۳)(بخاري، کتاب الجنائز باب ما قیل فی اولاد المشرکین ح: ۱۳۸۴)

(۴)(بخاری ح: ۱۳۸۳)

(۵)(مسند احمد ح: ۲۰۶۹۷)

(٦)(معجم کبیر ح:۲۷)

(۷)(سلسله الضعیفه)

(۸)(مسلم، کتاب الجهاد والسیر، باب جواز قتل النساء والصبیان في البیات من غیر تعمد، ح: ۱۷)

(۹)(تېره حواله)

(10)(تېره حواله)

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۱)مسلم، کتاب القدر، باب معنی کل مولود یولد علی الفطرة...ح: ۲۶۶۲)

(۱۲)(العلل ۱۳۸۰، ۲/ ۱۱)

(۱۳)(مسند احمد مسند ابی سعید الخدری ح: ۱۱۱۴۳)

(۱۴)(مسند احمد حدیث الاسود بن سریح، ح: ۱۶۳۰۱)

(۱۵)(بخاري باب ماقیل فی اولاد المشرکین ح: ۱۳۸۵، مسلم باب معنی کل مولود یولد علی الفطره... ح: ۲۶۵۸)

(۱۶)بخاري، کتاب التعبیر، باب تعبیر الرؤیا بعد صلاة الصبح، ح: ۷۰۴۷)

د اسلامي ثقافت په اړه زما اند

لغوي مانا:

ثقافت د (ث ق ف) له مادې جوړ دی، په لغوي اعتبار یې څو ماناوې شوې دي:

۱/ هغه آله چې نیزه یا غشي په سموي. د لسان العرب لیکوال وایي:
الثِّقافُ: حَدِيدَةٌ تكُونُ مَعَ القَوَّاسِ والرَّمّاحِ يُقَوِّمُ بِهَا الشيءَ المُعْوَجَّ.

ژباړه: ثقاف هغه اوسپینزه اله ده چې له لینده یا نېزه جوړونکي سره وي او د یوه شي کوږوالی په سموي.

د یادولو، زدکولو، بریا او مخامختیا په ماناؤ هم کارېږي. د لسان العرب لیکوال بیا هم لیکلي:

يُقَالُ: ثَقِفَ الشيءَ وَهُوَ سُرعةُ التَّعَلُّمِ. ابْنُ دُرَيْدٍ: ثَقِفْتُ الشيءَ حَذَقْتُه، وثَقِفْتُه إِذَا ظَفِرْتَ بِهِ. قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: فَإِمَّا تَثْقَفَنَّهُمْ فِي الْحَرْبِ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: عرب ژر زدکولو ته ثقف الشئ وايي، ابن دريد ويلي: ثقفتُ الشيء معنا زده مې کړ يا هم تر برلاسي وروسته عرب وايي: ثقفتُه. الهي وينا ده: که ته پر دوی په جنګ کې بريالی شوې...يا هم که ته له دوی سره په جنګ کې مخ شوې...(۱)

اصطلاحي مانا:

په اصطلاحي معنا کې يې دوې معناوې د پام وړ دي، يوه يې د مطلق ثقافت ده او بله يې د اسلامي ثقافت شوې ده. معجم اللغة العربية المعاصرة ثقافت داسې تعريفوي:

مجموع ما توصَّلت إليه أمَّة أو بلد في الحقول المختلفة من أدب وفكر وصناعة وعلم وفن، ونحوها؛ بهدف استنارة الذِّهن وتهذيب الذَّوق وتنمية ملكة النَّقد والحكم لدى الفرد أو في المجتمع.(۲)

ژباړه: په مختلفو وختونو کې چې يو ښار يا امت د ادب، فکر، صناعت، علم، فن او نورو په برخه کې کومو شيانو ته رسېږي همدا ثقافت دی چې هدف ورڅخه د ذهن تنوير، د ذقونو ښايسته کول او په ټولنه و فرد کې د انتقادي قوې پياوړي کول دي.

د الثقافة السلامية کتاب ليکوال يې داسې تعريف کړی دی:

مجموعة المعارف و المعلومات النظرية، والخبرات العملية المستمدة من القران الکريم والسنة النبوي، التي يکتسبها الانسان، ويحدد على ضوئها طريقة تفکيره و منهج سلوکه في الحياة.(۳)

ژباړه: د نظري معلوماتو، معارفو او هغو عملي علومو ټولګه ده چې له قران کريم او نبوي سنتو انسان اخيستي او د همدې په رڼا کې د ژوند مهال د فکر او سلوك لار ټاکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر کوم په دویم تعریف کې ثقافت لـه خپـل لـوی مفهـوم څخـه را کوچنی شوی دی، زما په اند په اسلامي ثقافت کې هم یوازې د علم او معارف په اړه خبرې باید نه وي، پـه اسـلامي ثقافـت کـې د مسـلمانانو کلتور، فنون، علوم که دینـي وي یـا پـه نـورو برخـو کـې، تـاریخ یـې، دودونه او رواجونه اسلام ته یې نسبت کېږي که نه؛ ځکه په یوه اسلامي ټولنه کې وي چې که اساسن اسلام کې ریښه هم ونه لري، خو بیا هم په مسلمانانو کې د وجود له امله یې اسلامي ثقافت کې ځایولای شو.

تر دې وضاحت وروسته غواړم ځینې ټکـي د اسـلامي ثقافـت پـه اړه دلته ذکر کړم چې زما په اند د اسلامي ثقافت د تدریس مهال یـې ذکـر اړین دی:

۱/ د ثقافـت عمـومي تعریـف او پـه خـاص ډول د اسـلامي ثقافـت تعریف باید د کتاب په لومړي سر کې وشي. تر هر بحث مخکې د یوه شي تعریف ضروري دی. د تعریف په برخـه کـې دې یـوازې پـر نقـل اکتفا نه کېـږي، بلکـې د خپلـې ټـولنې شرایطـو تـه پـه کتـو دې ځینـې تعریفونه خپله هم جوړ کړي او دا لاره دې همداسې خلاصـه پریـږدي چې راتلونکی وخت نور کسان هم ګامونه پر واخلي. د دې تـر څنـګ دې دا هم واضحه شي چې موږ ولې اسلامي ثقافت وایو؟ اړتیا یې څـه ده او ګټه یې څه ده؟

۲/ د اسلامي دین او اسلامي شریعت د اصلي او فرعي منابعو پېژندنـه د اسلامي ثقافت د تدریس مهال تر ټولـو لـومړی ټکـی دی چـې بایـد توجو ورته وشي. شاګرد باید دا وپېژني چې د شرعي و دیني مسایلو په حل کې پوهان لومړی او په دویم قدم کې کومو منابعو ته رجوع کوي؟ کوم مسایل باید له اصلي منابعو ثابت وي؟ او هغه مسایل کوم دي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که له فرعي منابعو ثابت شي هم پروا نه لري؟ د اسلامي سرچینو په اړه باید بحث هر اړخیز وي، اساسي منابع هم باید د خپلو مرتبو له مخې هغه ډول تشریح شي چې ورسره مناسب وي او له دې سره په ترتیب باید فرعي منابع هم د خپلې درجې له مخې تشریح شي چې د هرې یوې په بحث کې یې مقام، اړتیا او له دې څخه د مسایلو په حل کې چې څنګه ګټه اخیستل کېږي؛ هغه هم باید توضیح شي.

۳/ درېیم بحث زما په اند دا اړین دی چې د اسلامي ثقافت مواضع باید معلوم شي. په اسلامي ثقافت کې له کومو شیانو بحث کېږي؟ یوازې عقیده؟ ورسره عبادت؟ اخلاقیات؟ او که تر دې اضافه نور مجالات هم شته چې باید د اسلامي ثقافت د تدریس مهال ورته پام وشي؟ که بحث یوازې په لومړۍ یا دویمه یا ورسره درېیمه کټګورۍ کې را خاص شي نو بیا د اسلامي شریعت نوم تر ثقافت ښه ورسره لګېږي؛ ولې بیا د اسلامي ثقافت نوم ور کړی دی؟ او که داسې وي چې له اسلامه څنګه تعبیر هم شوی دی، چا کړی دی، په څه وخت کې شوی دی، څنګه نتیجه پرې راغلې ده، د کومو اصولو په نظر کې نیولو سره یې کړی دی، د اسلامي شریعت اغېز پر کلتور څه و؟ د ټولنې په نظم کې څه رول لري؟ اقتصادي برخه کې څومره مهم دی؟ د غم و ښادي په وخت کې څه وایي؟ همداسې هغه مواضع باید په ګوته شي چې د اسلامي شریعت څخه اغېزمن شوي وي او دا ټول په ثقافت کې داخلېږي.

۴/ د ثقافت مضمون باید د معرفت سبب شي نه د تجاهل، همداراز باید خلك افراطیت ته سوق نه کړي، بلکې دلته چې څه ورته تدریس شي هغه یې د لا روښانتیا او زغم سبب شي نه دا چې د نورو په وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کرکې او نفرت تخم پکې وکري. له بده مرغه چې د ثقافت مضمون اوس په مسلکي ډول نه دی عیار شوی او څوک چې یې تدریسوي هغه هم پر خپل مضمون بشپړ برلاسی نه لري له دې امله د ښه پایلې پر ځای منفي نتیجه ور کوي.

په ډېر افسوس باید په دې اعتراف وکړو چې اسلامي ثقافت کې د نن پر ځای پر پرون زیات زور راوړل کېږي؛ د دې پر ځای چې د د شریعت پر اساساتو مناسب بحث وکړي، لا یې نورو پیچلی کړي چې محصلین یې په زدکولو کې له ستونزو سره مخېږي. یو بل مشکل د عیني ژوند او ذهني تصور ترمنځ را پیدا کوي؛ ځکه د ثقافت مضمون تر حال پر تېر ډېر بحث کوي چې شاگردان او لوستونکي د نن پر ځای پرون ته توجو کوي او له دې امله د عیني شرایطو او هغه تصور چې له شاگرد سره پیدا کېږي یو ډول ټکر رامنځته کوي او دا د ژوند حقیقت هغوی ته تریخ کړي.

۵/ د دې مضمون یوه بله نیمگړتیا داده چې په محصلینو کې د فکر وړتیا نه زیاتوي. دوی نه د مسلمانانو د تاریخ، نه د اوسنیو ستونزو د حل، نه له تاریخ څخه د زدکړې او نه هم د اسلام د تعبیر او سرچینو په اړه سم پوهاوی تر لاسه کړي. د یوه مضمون چې اساسي هدف همدا د اسلامي شریعت پېژندنه وي، د هغه پر تاریخي سیر باندې رڼا اچول وي، د تعبیرونو او سرچینو په اړه یې بحث وي، اما بیا هم یو محصل تر لوست وروسته په دې یوه هم پوه نه شي، نو حتمن په دې مضمون کې ستونزې شته چې جدي حل غواړي.

۶/ ثقافت که په لنډ ډول تعریف کړو نو د اوسني امت یو ژوندی انځور راته کاږي. که دا مضمون په دې اړه بحث کې ناقص وي، نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوستونکو ته هم څه نه شي ورکولای، تر ټولو مهمه داده چې لـه دې مضمون وروسته طالب العلم پوه شي چې اوس د امت په مخ کې ستر خنډونه څه دي او حل يې څه دی؟ موږ د شريعت پروني تعبير تـه نـن زياته اړتيا نه لرو، خو د نن له شرايطو سره سم ورته اړتيا لرو، نو کـه پـه مضمون کې د نن پر ځای پرون ډېر فشار راوړل شوی وي دا د امت پـه اوسني حالت کې فايده نه لري او بايد فوري يې پر بديل فکر وشي.

7/ اسلامي ثقافت بايد د هغو باورونو، عقايدو او ارزښـتونو پـه اړه لـه اسلامي ليدلوري بحث وکړي چې په يو نه يو ډول له ديـن يـا شريعـت سره تړاو لري.

۸/ په اسلامي ثقافت کې بايد د هغو فرقو پـه اړه هـم ځـانګړی فصـل موجود وي چې له اسلام څخه خپـل تعبيـر لـري. دوی حـتمن د خپـل تعبير لپاره ځانګړي اصول لري، تګلاره يې لـه نـورو بېلـه وي. اسـلامي ثقافت بايد د هرې اسلام ته منسوبې فرقې پر ليدلوري، اصـولو، تعبيـر، له نورو سره پر مهمې اختلافي ټکو بحـث وکـړي چـې محصـلينو تـه د مسلمانانو د مذاهبو، فرقو، تعبيرونو او پـه ټولـه کـې د مسـلمانانو د تېـر تاريخ په اړه معلومات وشي.

۹/ په اسلامي ثقافت کې د مسلمانانو تېر تاريخ ته نظر ډېر لازمي دی. که داسې وشي چې دا تاريخ پر پړاونو ووېشل شي لا به ښه وي چې پـه مختلفو سمسترونو کې ولوستل شي. د رسول الله ص دور دې ځانګړی شي، بيا دې د راشده خلفاؤ دوره ولوسـتله شي، تـر دې وروسـته دې د نورو خلفاؤ، اميرانو، پاچاهانو او هغه کسان هم بايد له پامه ونه غورزول شي چې د خلافت يا امارت دعوه يـې کـړې وي خـو واک تـه نـه وي رسېدلی، د هغه په اړه بحث به دا ګټه وکړي چې هم به يې محصلين پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړه معلومات ولري، دويم دا ټکی اړين دی چې معلومه کړي هغه ولې دې ادعا کولو ته اړ شو او بيا برياليی ولې نه شو؟

۱۰/ د اسلامي ثقافت مضمون دې داسې چمتو شي چې پر څو مهمو برخو وېشل شوی وي. مثلن: په لومړۍ برخه کې دې د اسلام پر سرچينو بحث وکړي چې اساسي او فرعي سرچينې کومې دي؟ تر دې وروسته که د اسلامي مذاهبو په اړه بحث کېږي، نو لومړی دې د رسول الله ص له دوره پيل کړي چې هلته يوازې يوه مرجعه وه او هغې تفسير وړاندې کاوه؛ اما که اصحابو ته اړتيا پېښه شوې وای، هغوی اجتهاد کاوه لکن رسول الله ص يې د خطاګانو سمونه کوله. د رسول الله ص په دور کې دا ټکی لازمي دی چې اصحابو کومو معيارونو ته په کتو اجتهاد کاوه؟ دا ټکی له موږ سره د اجتهاد په تعريف او مجتهدينو په پېژندنه کې مرسته کوي.

د اصحابو په دور کې هم د تعبير اختلافات وو؛ له دې امله بايد ښه بحث پر وشي. دلته نو دا ټکی نور هم اړين دی چې کومو معيارونو ته په کتو اصحابو اجتهاد کاوه او ولې ځينو ته پر نورو ترجيح ور کول شوې ده؟ هغه اصحاب چې په اجتهاد کې تر نورو مخکې بلل شوي، که د هغوی د اجتهاد روش معلوم شي په اساني موږ پته لګولای شو چې دوی کوم معيارونه په نظر کې نيولي دي؟ د اصحابو په دور کې که څه هم مدون اسلامي مذاهب نه دي را پيدا شوي خو د هغوی اجتهادي تګلارو بيا د مذاهبو په رغونه کې ښه جوت کردار ادا کړی دی.

د اصحابو تر زمانې را وروسته نو فقهي مذاهب په يو نه يو ډول را پيدا شوي دي چې فقهي تګلارې يې سره بېلې وې. دا دور نو لوی او ژور

(c) ketabton.com: The Digital Library

بحث تـه اړتیـا لـري چـې د اسـلامي زده کـړو محصـلین د مـذاهبو پـه تګلارو، له نصوصو د اجتهاد په طریقو او معیارونو باید وپوهیږي. دلتـه بل مهم بحث دا هم دی چې د اختلاف پر را منځته کېدا هم باید بحث وشي چې مذاهب ولې تر خپـل مـنځ اخـتلاف سره لـري؟ دا ډېـر مهـم بحث دی او محصلین یـې پـه اړه یـا معلومـات نـه لـري یـا کـه څـوک پوهیږي؛ نو بیخي کم. د هر مذهب د اصولو پـه اړه بحـث بـه نـور هـم ګټور وي، د دې تر څنګ که یې د ځینو مشهورو څیرو په اړه معلومات وړاندې شي ډېر به ښه شي.

زما په اند د اسلامي ثقافت په برخه کـې دا هغـه ټکـي دي چـې بایـد پکې ځای شي. که اسلامي ثقافت له دې یادو ټکو پرته لوستل کېـږي، نو نه یوازې چې اسلامي ثقافت سم معرفي کولای نه شي بلکې زیان به یې دا وي چې محصلین او لوستونکي په تیاره کې ساتي. هغـوی تـه د یادو شیانو په اړه سم لیدلوری نه ور کوي، د اسلامي ثقافت مضمون په خپله غیږه کې خورا زیات شیان را نغاړي چې په یوه چپټر یې خلاصول هم له دې مضمون سره ظلم دی او هم له محصلینو سره. زمـا پـه انـد د اسلامي ثقافت مضمون باید په مشخصو پوهنځیو کې ولوستل شي چې هغوی په یـو نـه یـو ډول لـه اسـلامي زدکـړو سره اړه ولـري. د طـب یـا ساینس په پوهنځیو کې شاملول یې هم محصلین په تکلیف کوي او هم دا مضمون په هغه ډول نه تدریسیږي چې ور سره مناسبه ده. د اسـلامي ثقافت مضمون دې د یوه تخصصي مضمون په توګه یوازې هغو کسانو ته تدریس شي چې اسلامي زدکړې کوي او په دې برخه کـې پوهـاوي ته اړتیا لري. د نورو پوهنځیو محصلین د اسلام په اړه عمومي معلومـات د مکتب له ابتدا تر انتها زده کوي او بیا تخصصي زده کـړو تـه اړتیـا نـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. که بیا هم اړتیا وي، نو ځینې داسې کتابو دې په اړه ولیکل شي چې عمومي وي او یوازې د پوهنتون کسان ګټه ترې وانه خلي بلکې عام افراد یې هم له مطالعې یو څه تر لاسه کړي او هغوی ته په دې اړه یو عمومي پوهاوی ور کړي او همدا به ورته کافي وي.

۱/۲/۲۰۲۰

کابل- افغانستان

سرچینې:

(۱)لسان العرب، الفصل التاء المثلثة: ۱۹/9، د دار صادر- بیروت دریم چاپ ۱۴۱۴)

(۲)معجم اللغة العربیة المعاصرة، بحث ثاء د ث ق ف ماده ۱۰۶۰ لغت:۱/ ۳۱۸، د عالم الکتب لومړی چاپ: ۲۰۰۸)

(۳)الثقافة السلامیة: ۱۸، د اثراء د نشر و توزیع اداري لومړی چاپ: ۲۰۰۷)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دين د انسان لپاره دی که انسان د دين؟

يا هم انسان وسيله دی که هدف؟

اوس ډېر کسان دا پوښتنه کوي چې دين د انساني ګټو لپاره دی او که انسان د دين لپاره پيدا شوی دی چې بايد په خپلو غوښو او وينو د ديني ارزښتونو ساتنه وکړي؟

دا په دې برخه کې خورا اهميت لرونکې پوښتنه ده چې بايد ډېره پخوا په معقول او منطقي توګه حل شوې وای؛ له بده مرغه چې د نورو ټولنو لپاره به حل وي، خو زموږ د ټولنې لپاره تر اوسه هم په معقول ډول نه ده حل شوې.

که د دې پوښتنې په اړه ځينو ټکو ته پام شوی وای، نو معقول او منطقي حل يې ډېر اسانه و، بدبختانه چې د موضوعاتو بعدونه، له زمان و مکان سره يې تطبيق او د ټولنې غوښتنو ته نه پام د دې سبب کېږي چې پوښتنې په خپله اصلي بڼه پاته شي او د معقول حل لپاره يې څوک جدي او پرېکنده اقدام ونه کړي.

د ديني او شرعي متن له محتوا په ډېره څرګنده معلومېږي چې د انسان او دين ترمنځ په پرتله کې د انسان د مهم بللو پله درنه ده، ديني متن په ګڼو ځايونو کې دې موضوع ته پام کړی دی او د مقدسو لارښوونو په بهير کې د شرايعو تغيير او تبديل د همدې محور پر اساسيتوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځرخي او موږ ته په ګوته کوي چې دين او شريعت د انساني ګټو د تامين وسيلې، له دې امله نو د قران په مقدس متن کې راغلي چې که انسان ته د زيان رسولو معامله د دين پر سر رامنځته شوه، انسان په ډېره اساني کولای شي چې له دين څخه منکر شي، اما اجازه دې نه ور کوي چې د انسان فزيکي وجود ته زيان ورسېږي.(النحل: ۱۰۶)

دا سمه ده چې د دين او شريعت په متن کې خورا ډېر دلايل د دې لپاره موجود دي چې دين د انسان لپاره وبولي، د انساني ګټو د تضمين وسيله يې وګڼي، اما په دينپالو ټولنو کې دې فکر ولې دومره وده کړې ده چې انسان د دين لپاره دی او بايد د ديني ارزښتنو په خونديتابه کې له ځانه بيا تر ماله او ابرو و عزته هر څه قرباني کړي؟

څو عوامل د دې سبب شوي دي، چې ځينې يې د ديني کتابونو د متن له ناسم تعبير سره اړه لري او نور يې بيا له ټولنيز ژوند سره تړاو لري. د قران کريم له يوه ايت څخه په دې برخه کې خورا ناسم تعبير کېږي چې د ايت اصل متن په دې توګه دی:

{وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالإِنْسَ إِلاَّ لِيَعْبُدُونِ} [الذاريات: 56]

ترجمه: او ما پيری و انسان د خپل فرمان منلو لپاره پيدا کړي دي.

د دغه ايت له الفاظو، موضوع او مخته وروسته جملو سره ډېره بېباکه چلند شوی دی، نه دغه الفاظ هغه مفهوم ايجابوي چې په عمومي توګه ځني کېږي او نه زموږ د سترګو ليدلې مشاهده ورسره سر خوري.

که دلته له عبادت څخه هغه مفهوم ومنو چې عمومن ځني کېږي، نو بيا انسان ولې سرکښي کوي؟ انسان ولې د خپل تخليق هدف هېر کړی دی؟ په عربي کې د عبادت لفظ يوازې دغه مفهوم نه لري لکه زموږ خلکو ته چې له دې لفظ څخه بيخي بدهي ښکاري. عبادت د امر منلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره هم کارېږي، د یو چا امر ته غاړه ږدل، هم عبادت دی، د قران کریم په دې ایت کې د جن او انس له عبادت څخه هدف هم هغو قوانینو ته د هغوی تسلیمي ده چې د کائیناتو د نظم چلولو په برخه کې خالق پیدا کړي او له دې قوانینو سرغړونه د جن او انس له وسه بهر خبره هم ده، دا مفهوم قران کریم بل ځای نورو مخلوقاتو لپاره د الفاظو په یو څه توپیر داسې بیان کړی دی:

{تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ وَالأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لاَ تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا} [الإسراء: 44]

ترجمه: اووه اسمانه، ځمکه او څه چې پکې دي، ټول د هغه لپاره له ستاینې سره یوځای تسبیح وایي؛ خو تاسو د هغوی په تسبیح نه پوهېږئ، یقینن هغه له دې امله بخښونکی دی چې زغم یې زیات دی.

په دې ایت کې اسمان، ځمکې او پکې شته ټولو مخلوقاتو ته د تسبیح نسبت هم له دې جملې دی لکه انسان ته چې د عبادت نسبت شوی دی، نه اسمان او ځمکه خوله لري چې تسبیح په ووایي او نه د خدای هدف دغه ټول تسبیح دي، قران کریم وویل چې تاسو یې تسبیح نه شئ فهمولای، یقینن له انسان پرته د نورو مخلوقاتو عبادت او تسبیح تر اوسه هم ډېرو انسانانو ته د فهم وړ نه دي، اما دلته هدف هغو قوانینو ته د ټولو مخلوقاتو تسلیمي ده چې د جهان د اداره کولو لپاره په دې نړۍ کې نافذ دي او هیڅوک یې له پیروي انکار نه شي کولای، حتا دا داسې قوانین دي چې د قران کریم له مخې خدای خپله هم د دې قوانینو پابند دی او مخالفت یې نه کوي، نو مخلوق به یې څنګه مخالف شي؟ مثلن د جاذبې قانون دی، له دې قانون څخه مخالفت د جهان د متلاشي کېدلو په معنا دی، نو که خدای له دې قانون څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک معاف کړي، ګډوډي به جوړه شي او الله عزوجل په کائیناتو کې د عمومي ګډوډۍ پلوي نه دی.

که د قران کریم د تفسیر لپاره زموږ مفسرینو اول د قـران کـریم مفـاهیم خپله په قران کې کتلي وای، زما په اند د قران کریم خپل تفسیر او تعبیر به تره ډېره موافقت سره درلودلای او هغه خطاګانې به نـه پیـدا کیـدلای چې اوس یې موږ شاهدان یو، زموږ مفسرینو له بده مرغه چې د قـراني ایاتونو په تفسیر کې نه ځمکني شرایط او د عینیت فلسـفه پـه نظـر کـې نیولې ده او نه یې خپله د یوه ایت تفسیر د بل په څنګ کـې ایښـی دی چې څومره یو د بل له تفسیر او تشریـح سره تطـابق لـري؟ د تفسـیر پـه کتابونو کې دا هغه خلا ده چې تر اوسه پام نه دی ور ته شوی او لا یـې هم د ډکولو لپاره یوې داسې ادارې کار نه دی پیل کـړی چـې پـه ټولـه معنا د دې کار اهلیت او وړتیا ولري.

دین ولې د انسان په ژبه راغلی دی؟ موږ باید پر دې نکته هم ډېـر فکـر کړی وای، که هدف د انسان له تخلیق څخه یوازې د الله هغـه عبـادت وای چې موږ یې په عمومي ژوند کې کوو، نو بیا انسان سرغړونـې معنـا نه در لوده، د انساني ارزښتونو لپاره د دیني متن تغییر او تبدیل معنـا نـه ور کوله او په ټوله کې د انسان په هغه ژبه چې تل د تغییـر او تبـدیل پـه حال کې وي د هغه قانون متن رالیږل چـې د دوی پـه انـد هـیڅ وخـت تغییر او تبدیل نه مني د ثوابتو له جملې دي، هم بې معنا او بې مفهومـه جمله ده؛ ځکه که هدف دغه عبادت شي چې موږ یې په ورځني ژوند کې کوو، نو یو لور ته خو ټول انسانان دا کار نـه کـوي، بـل خـوا د دې عبادت نوعیت او ډولونه سره ګـڼ او بېـل دي او بـل یـې دغـه مـتن پـه ایجادولو او د هدف په تر لاسه کولـو کـې چنـدانې مـوثر هـم نـه دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای کولای شوای چې د دې تحول منونکې ژبې پر ځای د عبادت قانون د انسان د عصبي سیستم یوه نه جلا کېدونکې برخه ګرځولای وای، چې هم هدف تر لاسه شوی وای، هم ټولو انسانانو عبادت کړی وای، ورسره د اختلاف او په عبادت کې د تنوعاتو مخه ډب شوې وای او تر څنګ یې ډېرې نورې ښېګڼې هم؛ اما خدای دا کار نه دی، بلکې په انساني ژبه یې متن رالېږلی دی، هغه ژبه چې انسان پنځولې ده، هغه ژبه چې د خورا ډېرو تعبیرونو، تفسیرونو، ګڼو مفاهیمو ور کولو او نورو ګڼو پدیدو تحمل لري، دا هر څه په ګوته کوي چې تر دین انسان مهم دی، دین به د انسان ګټې ساتي، لکه عملن چې مونږ لیدلي هم دي، دین هغه وخت نازل شوی دی چې یوه ټولنه د تاریکۍ په تور ګرداب کې لاهو کېږي، له دې جوتېږي چې په دیني ارزښتونو به انساني هغه ساتل کېږي.

انسان ته د دین منلو او نه منلو اختیار، یوه بله هغه اساسي نکته ده چې مونږ په دې ځانګړې قضیه کې د خاصې پرېکړې برداشت کولای شو، د خدای په رالېږلي متن کې دغه نکتې ټولې د انسان محوره دین تصریح کوي، د خدای دین د کړاو لپاره نه دی، انسان د انسان لپاره داسې ایډیالوژي جوړه کړي چې هغه په کړاو بدله شي، د خدای دین که انسان ته د دین منلو واک ور کوي، نو دا هم ښکاره کوي چې انسان خدای ته څومره مهم دی؟ اما د خدای له متن څخه چې انسان کوم برداشت کړی دی، په هغه برداشت کې د انسان اصل مقام ډېر راټیټ شوی دی، د ایډیالوژیو په ګړبړ کې د انسان مقام ته زیان رسېږي، هره ایډیالوژي که له پیله د انسان په ګټه رامنځته شوې وي، هم وروسته داسې لارې کوڅې پکې جوړې شي د خاصو انسانانو د ګټو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوندیتابه قانون شي، تر جبر لاندې انسان نه شي کولای چې د ټولو انسانانو غوښتنې، اړتیاوې، د طبیعت حالات او نور دې سره ورته شي، بلکې دا هر وخت سره مخالف وي، له دې امله د انسانانو لپاره د یوې داسې عمومي ایډیالوژۍ را پیدا کول چې د ټول بشر په خیر دې وي، که ناممکنه نه ده، نو مشکله حتمن ده؛ ځکه لکه د هر انسان فزیکي وجود چې له یوه بل سره توپیر لري، دغه ډول یې نور ډېر شیان هم له نورو انسانانو سره فرق کوي، یو شی که زه د ځان په ګټه بولم او بل ته یې هم ګټه، اما بل زما په شان فکر نه شي کولای، ممکن هغه یې د ځان په تاوان وګڼي او مخ ځنې وګرځوي، یوه ایډیالوژي په یوه بڼه چې په هیڅ زمان، مکان او ټولنه کې دې د هغې جوړښت، موخه او د تطبیق و اجراء ډول دې توپیر نه سره کوي، یوه اساسي تېروتنه ده چې له له دیني ایډیالوژیو رانیولې بیا تر غیر دیني پورې د هرې یوې پیروان د دغه ناسم فکر ښکار شوي دي او په پایله کې یې انسانیت ته په زیان تمامه شوې ده.

هره ټولنه، ځای او وخت خپلې تقاضاوې لري، د دې لپاره به نظریات تراشل کیږي، که زما د هیواد لپاره یوه دیني نظریه نن کار ور کوي، عیني په همدې وخت کې یې د امریکا دټولنې لپاره نه ور کوي، باید د هغه ځای له شرایطو سره عیاره کړل شي، له دې ثابتیږي چې انسان مهم دی، دیني تعبیرونه، تفسیرونه او ایډیالوژي ګانې له دغه اساسي نکته له پامه نه باسي چې هر څه د انساني ګټې لپاره، که له دې اصل څخه د هرې ډلې، فکر او مکتب پیروان مخالفت کوي، په اصل کې د خپلې ایډیالوژۍ وخت لنډوي او نورو انسانانو ته د کړاو پر ځای اول خپلو ځانو ته د کړاو په ایجادولو کې وخت ضایع کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۵/۱۱/۲۰۲۱

په اسلامي دعوت کې د کتاب مقام

له شک پرته چې کتاب د انسانیت په رشد او پرمختګ کې خپل رول هر وخت ادا کړی دی، که نن څومره هم نویو عصري وسایلو پر مختګ کړی دی، خو د کتاب اهمیت نه یوازې کم شوی نه دی بلکې زیات شوی دی.

د کتاب اهمیت ته په کتو د عالمیانو خالق هم په بېلابېلو وختونو کې له ګڼو نبیانو سره کتابونه او صحیفې د انسانانو د هدایت لپاره رالېږلي دي.

په ټولو انساني ټولنو کې د کتاب له اهمیت څخه څوک منکر نه دي او هره ټولنه د کتاب اهمیت مني اما ممکن په ځینو ټولنو کې یې اغېز زیات وي او په ځینو کې کم؛ خو دا هر څه د هغې ټولنې په ظرفیت پورې تړلي دي چې د یوې ټولنې ظرفیت څومر لوړ وي، هغومره د کتاب اهمیت هم هلته زیات وي.

مقدس کتابونه

د کتاب نوم په قران کریم کې هم ذکر شوی دی، قران کریم په مجموع کې څلور ستر کتابونه یاد کړي دي چې پر څلورو سترو رسولانو په جلا جلا وختونو کې نازل شوي دي. دلته به د تېرو الهي کتابونو او قران کریم په اړه د قران کریم ځینې لارښوونې او هغه صفات را واخلم چې قران کریم ذکر کړي دي څو د کتاب اهمیت په ښه ډول څرګند شي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نَزَّلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَأَنْزَلَ التَّوْرَاةَ وَالْإِنْجِيلَ () مِنْ قَبْلُ هُدًى لِلنَّاسِ وَأَنْزَلَ الْفُرْقَانَ (ال عمران: ۳، ۴)

ژباړه: پر تا يې په حقه کتاب نازل کړی چې د مخکنيو تاييدونکی دی، او پخوا يې تورات و انجيل نازل کړي وو چې انسانانو ته لارښود او فرقان يې هم نازل کړی دی.

په دې ايت کې د پخوانو کتابونو لپاره د لارښود صفت ذکر شو، قران کريم يې په حقه نازل شوی ګڼلی دی چې مخکني کتابونه تاييدوي او د فرقان نوم يې ور کړی چې حق و باطل سره بېلوي.

إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَاةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ (المائده: ۴۴)

ژباړه: بېشکه موږ تورات نازل کړ چې په هغه کې هدايت او نور وو، نبيانو وربانديې فيصلې کولې.

دلته له هدايت سره د نور صفت ور اضافه شوی او دا هم ويل شوي چې د خلکو پرېکړې نبيانو په همدې تورات کولې.

وَلَقَدْ جِئْنَاهُمْ بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ عَلَى عِلْمٍ هُدًى وَرَحْمَةً لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ.

(الاعراف: ۵۲)

ژباړه: او يقينا موږ دوی ته کتاب ور کړی، د علم له مخې مو تفصيل پکې کړی وو، مومنانو وګړو ته لارښود او رحمت.

قران کريم د موسی عليه السلام کتاب هم د فرقان په نوم ياد کړی دی:

وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ. (البقره: ۵۳)

ژباړه: او هغه وخت چې موږ موسی ته کتاب او فرقان ور کړل چې ګوندي تاسو لار ومومئ.

اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُتَشَابِهًا مَثَانِيَ. (الزمر: ۲۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: الله د کتاب په بڼه تر تولو ښې خبرې نازلې کړې دي چې يو له بل سره مشابه او تکراري دي.

قران کريم د الله تر ټولو بهترې خبرې دي، د کتاب په بڼه دا خبرې يو د بل تاييد کوي، نقض او تضاد پکې نه شته او دا لامل دی چې خبرې پکې تکرار راغلي دي، قضاياوې بيا-بيا راغلې دي خو د تضاد پر ځای مشابهت پکې دی چې د قران کريم پر حقانيت دلالت کوي.

وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ () قُرْآنًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِي عِوَجٍ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ (الزمر: ٢٧، ٢٨)

ژباړه: او يقينن موږ په دې قران کې انسانانو ته(د هدايت لپاره) هر ډول مثال بيان کړی چې ښايي دوی پند واخلي. داسې قران چې په عربي ژبه دی، له هر ډول نقص(کوږوالی) څخه پاک دی ګوندي دوی ځان ساتنه اختيار کړي.

دا خو په قران کريم کې د کتاب په اړه لارښوونې وې، په دې اړه مناسبه بولم چې يو حديث هم راوړم:

«إِنَّ اللَّهَ يَرْفَعُ بِهَذَا الْكِتَابِ أَقْوَامًا، وَيَضَعُ بِهِ آخَرِينَ».(١)

ژباړه: بيشکه الله په دې کتاب ځينې خلک اوچتوي او نور بيا کښته کوي.

له دې حديث څخه د قران کريم فضيلت معلومېږي چې د کتاب اهميت په ګوته کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صحيفې او حديثي کتابونه

د سترو الهي کتابونو تر څنګ، الله ځينو نبيانو ته صحائف هم ور کړي دي چې انسانانو ته لارښوونې پکې وي. قران کريم د ځينو انبياؤ پـه اړه د صحائفو يادونه هم کړې ده:

وكَتَبْنَا لَهُ فِي الْأَلْوَاحِ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْعِظَـةً وَتَفْصِـيلاً لِكُـلِّ شَيْءٍ فَخُـذْهَا بِقُوَّةٍ وَأْمُرْ قَوْمَكَ يَأْخُذُوا بِأَحْسَنِهَا (الاعراف: ۱۴۵)

ژباړه: او موږ ده ته په الواحو (صحائفو) کې د هر شي په اړه نصيحت او د هر شي په اړه تفصيل ليکلی وو؛ نو دا الواح ټينګ ونيسه او قـوم دې امر کړ چې په ښه ډول عمل په وکړي.

د همدې الواحو په اړه يو بل ځای وايي:

وَلَمَّا سَكَتَ عَنْ مُوسَى الْغَضَبُ أَخَذَ الْأَلْوَاحَ وَفِي نُسْخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَـةٌ لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ (الاعراف: ۱۵۴)

ژباړه: او کله چې له موسی څخه غوسه ولاړه الـواح يـې واخيسـتل او د هغو په نسخه کې هغو وګړو تـه چـې لـه خپلـه ربـه ډارېـږي هـدايت او رحمت وو.

له دې جوتېږي چې صحائف هم د انساني هدايت لپاره وې، کله چـې انسانان د الله په فرامينو عمل وکړي نو د رحمت سبب ورته کيږي او لـه دې امله الله پاک کتاب او صحائف هر ځای انسانانو ته رحمت بولي.

أَمْ لَمْ يُنَبَّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَى () وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّى (النجم: ۳۶، ۳۷)

ژباړه: او که دی په هغه څه نه دی خبر چې د موسی او هغه ابـراهيم پـه صحيفو کې وو چې په خپلو خبرو يې عمل وکړ؟

له دې ثابته شوه چې د موسی عليه السلام تر څنګ د خورا زياتو نبيـانو جد او مقتدا ابراهيم عليه الصلاة و السلام ته هم صحيفې ور کړل شـوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې او په هغو کې ځيني احکام وو چې دلته د يوه سرکښ په اړه وايي، دی په هغه څه نه دی خبر چې د موسی او ابراهيم عليهما السلام په صحائفو کې راغلي وو؟

تر دې ور هاخوا بيا يوه بله کټګوري کتابونه د انبياؤ هغه خبرې، ويناوې، فيصلې او عملي و تقريري اعمال دي چې د همدې کتابونو د احکامو او لارښونو د تعميل پر مهال يې ترسره کوي او د نورو انسانانو په لاس ليکل کيږي. که څه هم دا کتابونه مستقيم انبياء نه ليکي، اما د تقدس درجه يې له دې امله پر خپل ځای پاته ده چې دا هم نبيانو عمل يا قول دی او د دين و شريعت په تشريح کې يې ويلی يا کړی دی. له دې امله نو دا د شرعي احکامو دويمه سرچينه بلل کيږي چې خورا لويه برخه شرعي احکام ور پورې تړلي دي. قران کريم د الهي کتاب د تشريح په اړه رسول الله ص ته وايي:

وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ (النحل: ۴۴)

ژباړه: او موږ تاته ذکر نازل کړی چې خلکو ته هغه څه بيان کړې چې ورته نازل شوي او ښايي دوی فکر وکړي.

په دې ايت کې الله تعالی رسول الله ص ته امر وکړ چې خلکو ته د ذکر بيان وکړه. رسول الله ص چې په عمل کې څه بيان کړي، په قول يې هر شی بيان کړی يا هم تقرير، دا ټول هغه څه دي چې رسول الله ص ته د تبين امر شوی دی، يعني دا بيان دی، د قراني احکامو بيان رسول الله ص خلکو ته په عمل کړی دی، په قول يې ورته بيان کړی او په تقرير يې هم.

له دې امله چې قولي، فعلي او تقريري احاديث و سنت د شرعي احکامو تشريح وه، علماؤ هڅه وکړه چې د قران کريم په شان دا هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتابي شکل خوندي کړي چې د ابد لپاره نورو راتلونکي نسلونه د يوې شرعي سرچينې په توګه کار تـرې واخـلي. دادی د حـديثي کتـابونو لـه ليکلو تر زر هم زيات کلونه تېرېږي، خو نن هم د امت په لاس کې دي او د مسايلو په حل کې ترې ګټه اخلي.

له دې لوړ بيان څخه ثابته شوه چې کتاب د اسلامي دعوت پـه لار کـې خورا لوی اغېز لري، همدې اغېز ته په کتو الله تعالی کتابونه نازل کړل، صحيفې يې راولېږلې او د امت لومړنيو پوهانو د حديثو کتابونـه وليکـل چې دادی د امت په رهبري کولو، رغولـو، سـمې لارې تـه پـه هـدايت کولو کې خپل مهم نقش لري او امت تر هر څه اول په شرعـي و دينـي احکامو کې همدې سرچينو ته رجوع کوي.

په دعوت کې د کتاب اغېز

مخکې مو هم يادونه وکړه چې که کتاب اغېز نه در لودلای نـو اللـه تعالی انسانانو ته د لارښوونې لپاره کتابونه نه نازلول.

د الهي کتابونو نازلېدل خپله ثابتوي چې اغېز يې زيات دی.که کتاب نه وای، نو له ادمه تر دې دمه راغلي اخبار او احوال بـه مـوږ تـه پـه دونـه خوندي ډول نه وای رسېدلي. موږ چې نن د تيرو نبيانو په احوالـو خـبر يو د همدې کتاب نقش دی، که د هغوی خبرې موږ ته رسېږي او مـوږ يې منو، ايمان پر راوړو دا هم د کتاب له املـه دی، نـو لازمـه خـبره ده چې کتاب له خورا زيات اغېز څخه برخمن دی چې په ديني او دنيـوي لحاظ يې د انساني رشد په پر مخ وړلو کې ډېر مهم نقش له پامه نه شـو اچولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ د خپلو اسلافو له اقوالو او احوالو خبر یو، دا هم د کتاب برکت دی، موږ ته د هغوی خبرې او اجتهادات رارسیدلي دي، دا هم د کتاب له رویه، د کتاب اغېز دی چې نن هم د هغوی پیغامونه ژوندي دي او خلکو ته د سمې لارې په ښودنه کې ترې کار اخیستل کېږي.
د اوس وخت پر اجتهاداتو او د مسلو پر حل د پخوانو علماؤ د فکر اثر حتمن شته چې دا هم د کتاب اغېز ثابتوي.
د کتاب یو ښه والی دادی چې لوستونکی ورسره زیاتره وخت حساسیت نه پیدا کوي او نه هم مقابله ورسره کوي، کتاب یو خاموشه داعی دی چې په خپل وار هر وخت، هر ځای کې هر چا ته په خپلو موثرو کلمو او جملاتو پیغام رسوي، د خلکو پر زړو او اذهانو اغېز کوي او ممکن خپل پیغام ور باندي ومني.

د کتاب پیغام

د پیغام په رسولو کې کتاب له پخوا زمانو ډېر د ارزښت وړ وو او دی.
کتاب په زیاتو وختونو کې تر مخامخ خبرو ډېر موثر وي، ځکه د کتاب د وړاندې کولو انداز له خبرو سره فرق لري، په کتاب کې یو خاموش داعي خپل پیغام په ارام ډول، له هر ډول استثنا پرته، په ښو جملو، غوره انداز او داسې میتود وړاندې کوي چې مخاطب ورسره په جنجال نه اخته کېږي. لوستونکی یوازې د کتاب پیغام لولي او فکر پکې کوي، دلایل یې گوري او تامل ته اړ کېږي، تگلاره یې ارزوي او تر اغېز لاندي یې راځي او بالاخره د کتاب پیغام ته تسلمېږي.
د کتاب یوه بله ځانگړنه داده چې هر وخت موجود وي، زموږ سره اوس هم داسې کتابونه شته چې لیکوالان یې خورا وختي مړه شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، ان د رسول الله ص تر بعثت مخکې کتابونـه هـم موجـود دي او د یونان د فلسفې او منطق کتابونه اوس هم په یوه بڼه موجود دي.
د زیاتره کتابونو پیغام عمومي وي، هر وخت ته رسېدای شي، عمر یـې اوږد وي، له یوه قومه تر بله له یـوې جغرافـې تـر بلـې هـیڅ سرحـد نـه پېژني، له دې امله د کتاب پیغام خـورا مهـم دی. یـو عـالم وایـي، کـه څوک غواړي چې ونه مري، نو ګټور کتاب دې ولیکي.
رښتیا هم د زرګونو کسانو نوmonه موږ اوس داسې یـادوو لکـه هـمزولي چې مو وي او د ژوند په خورا زیاتو پیښو یې داسې خبر یو لکه زموږ د کلي چې وي، دا ولې؟ ځکه چې هغوی علماء وو، کتابونه یـې ولیکـل او انسانیت ته یې خدمت وکړ، د هغـوی د کتـاب پیغـام مـوږ د هغـوی پېژندلو ته وهڅولو.
۲۱/۱۲/۲۰۱۹

سرچینه:

(۱)مسـلم، کتـاب صـلاة المسـافرین و قصرهـا، بـاب فضـل مـن یقـوم بالقران... ح: ۸۱۷.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ديني تعبير د نړۍ والې ادارې اړتيا

دغه کار که په تېر وخت کې ممکن نه و؛ اوس خو يې حتمي شونتيا رامنځته شوې ده چې د اسلامي نړۍ په کچه د پوهانو يوه داسې اداره جوړه شي چې يوازينی کار يې له وخت، مکان او شرايطو سره د دين او شريعت سم تعبير وي.

په اوس وخت کې د دې ادارې اړتيا ځکه زياته شوې ده چې د دين په وړاندې چېلنجونه زيات دي؛ له دينه هغه محلي تعبيرونه د وخت او غوښتنو سره سم نه کېږي، د هغو په نتيجه کې خبره جنګونو او ورانيو ته رسېږي چې نړۍ يې هم په ناسم تعبير خبره او د عملي زيان بيلګې يې ويني.

په محلي کچه له دينه ناسم تعبير که يوه لور ته د جنګونو او تشدد سبب شوی دی، نو بل لور ته يې له دينه د مخ اړولو لړۍ هم اوچته کړې ده، په نن وخت کې د اسلامي نړۍ په کچه دا هم يو لوی چېلنج پاتې دی چې خلك له دغه مروجه تعبيره ستړي کېږي او له دينه مخ بې دينۍ ته اړوي چې د اسلام ټولنې لپاره د يوه بل ګواښ زنګ دی.

محلي ناسم تعبيرونه يو بل مشکل دا لري چې دولتونه او ديني مرکزونه/ اشخاص د همدې پر سر سره په جنجال اخته او يو بل ته په سنګر کې ناست دي، که تعبير يو محوره او د زمان و مکان غوښتنې په نظر کې ونيول شي حداقل دې سناريو ته به پای ور کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محلي او شخصي تعبیرونه د اختلافاتو د زیاتېدو سبب هم کېږي چې دا نن یې زموږ په هیواد او نژدې ګاونډي هیواد پاکستان کې خورا زیاتې بېلګې وینو. طبیعي خبره ده چې د یوه انسان تعبیر نسبت د ډېرو تعبیر ته حتمن د خطا زیات احتمال لري، که له دینه تعبیر جمعي کړو او د فرد کار یې ونه ګڼو نو زما په ګومان به مو د دې مذهبي زړه بدونکو اختلافونو مخنیوی تر یوه حده کړی وي.

فرد محوره او محل محوره تعبیرونه د وخت او زمان غوښتنو ته هغه ډول پاملرنه نه شي کولای چې باید ورته شوې وای، اوس هغه وخت تېر دی چې یو کس به د خونې په یوه کونج کې ناست و، کتاب او فتاوا به یې لیکله، کله چې به ولیکل شوه نو د هغې سیمې ټولو خلکو ته به یوه لاسته راوړنه وه او په هغه سیمه کې به عمل په کېده، اوس خبره د یوه ولایت او یوې سیمې نه ده، دیني هویتونه اوس په ملي هویتونو بدل شوي او د یوه ولایت په فتوا پر ټول هیواد اثر کوي، چې له امله یې ستونزې را پیدا کېږي، له دې امله اړینه ده چې له فرد محورۍ او محل محورۍ څخه نور دا کار جمع محورۍ ته وسپارو.

د ټیکنالوجي سرعت د هغو نویو مسلو را پیدا کول هم اسانه او تېز کړي دي چې له دیني او شرعي تعبیر سره یو نه یو ډول اړیکه ولري؛ د همدې لپاره اړینه ده چې پر وخت او مناسب ځواب په دیني و شرعي تعبیر کې ورته وموندل شي، چې دا کار هم فرد او محلي تعبیر کوونکې نه شي کولای، له دې امله اړینه ده چې د دې مسلو د حل لپاره د اسلامي نړۍ په کچه د علماؤ اداره موجوده وي چې دې ټول غوښتنو او ستونزو ته پر وخت ځواب ومومي او ستونزې هوارې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اړتیا تر دې اړینو ټکو را وروسته زه خپل شخصي نظر د دې ادارې د جوړښت په اړه اجمالن لیکم:

اول: په دې اداره کې به د ټولې اسلامی نړۍ او هغو غیر اسلامي هیوادونو استازي وي چې هلته زیات مسلمانان میشت دي او له دین او شریعته تعبیر ته جدي اړتیا لري، د دې استازو کار به دا وي چې په مرکزي اداره کې ناستو د نړۍ نورو پوهانو ته به د خپلې سیمې کلتور، رواجونه، عنعنات، زماني و مکاني غوښتنې، اقتصادي، سیاسي او ټولنیز چاپیریال معرفي کوي چې همدې ټولو ته په کتو به یوځل پرېکړه په مرکزي اداره کې کېږي او بیا به د هیواد په سطحه د هغې ادارې وطني څانګه هم خپل نظر پر ور کوي.

دوم: د ادارې یوه څانګه به په ټولو اسلامي او هغو غیر اسلامي هیوادونو کې وي چې د څانکې اړتیا یې احساسېږي، دوی به له دین سره تړلي مسایل او هغه را ټوکېدلې ستونزې درک کوي چې له دیني و شرعي منابعو په سم تعبیر یې باید حل وړاندې شي، دا به له پوره تفصیل او خپلو نظریاتو سره مرکزي ادارې ته لېږي؛ هغوی به پر همدې ور کړو معلوماتو خپل نظرونه سره ور کوي، که اړتیا شوه نور جزئیات به راغواړي او که دوی نور څه وموندل هم به یې مرکزي ادارې ته پر وخت لېږي، کله چې پرېکړه کېږي نو د هغه هیواد وطني څانګه به یې د هیواد په کچه د پلي کېدو د احتمالي ستونزو او جانبي عوارضو د را پیدا کېدو شتونتیا ارزیابي کوي، که له مکان او زمان سره یې تطبیق او سمون نه در لود بیا به اپډیټ کېږي څو د وخت او مکان له شرایطو سره برابره فتوا خلکو ته پر وخت وړاندې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېي: په مرکزي اداراه او وطني ځانګو کې به يې د هر مسلك علما او پوهان ناست وي، د دوی عړيتوب ته ځکه اړتيا ده چې ډېری وخت يوه مسله يو بعد نه لري چې يوازې ديني علما يې ارزيابي وکړي او ځواب دې ورته چمتو کړي، په مسله کې طبي اړخ رول لري، يوه مسله له سياست سره تړلې وي، بله يوه له اقتصاد سره، يوه له تاريخي ابدتاتو سره اړيکه لري، بله له زراعته سرچينه اخلي، په همدې ډول نورې هم؛ نو د دې لپاره اړينه ده چې په ټولو ځانګو او خپله مرکز کې د هر فن متخصص کسان غړيتوب ولري او د هرې مسلې د حل هيڅ يوه ناسته د هغې برخې چې شرعي مسله ور سره اړه لري، د متخصصو کسانو له شتون پرته حل او فصل نه شي، د دوی نظر او موافقه به د مسلې په حل کې اړينه او لاينفك جز وي.

څلور: دولتونه به يې ټول ملاتړ کوي، د دې ادارې لپاره به فنډ د اسلامي نړي دولتونه په ګډه ور کوي، ځکه د ټولې اسلامي نړۍ په سطحه د دين د تعبير دروند بوج ور له غاړې دی چې پر دولتونو حق لري له مالي اړخه يې ټولې ستونزې ور حل کړي.

پنځه: د هر هيواد هغه جيد علما به يې غړي کيږي چې هم په خپل هيواد کې خپلو دولتي ادارو له هغه څخه امتحان اخيستی وي او له دې امتحانه بريالی وتلی وي او هم به مرکزي اداره کې د ازمويني لپاره خپل سستم موجود وي چې له هغه څخه هم بايد په شفاف ډول تېر شي څو د خپلې وړتيا له مخې دې مقام ته راشي. دغه مقام له هر کس سره ځکه نه ښايي چې د نړۍ په کچه د دين د تعبير مرکز دی، نو يوازې هغه کسان يې بايد د غړيتوب وياړ ولري چې په علمي ميدان کې ځليدلی وي، عملن د داسې تعصب او کينې و عقدې ښکار نه وي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمه خبره ورته چپه ښکاره شي، په اخلاقي لحاظ له دې پاک وي چې گوته ورته ونیول شي او داغ پرې ولگېږي او نور هغه اړین صفات ولري چې وطني ادارې او مرکزي هسته یې ورته تعبینوي.

۲۰۲۱/ ۳/ ۲۰

په کومو حالاتو کې هدف وسیله توجیه کوي؟

دا ډېره مهمه پوښتنه ده، ځینې وختونه له همدې اصل څخه ډېره ناسمه استفاده کېږي او کله بیا وسیلې ته د نه توجیه په اړخ کې تفریط کېږي. دغه حالات او شرایط باید معلوم شي چې په کومو حالاتو کې په کومو شرایطو هدف وسیله توجیه کوي او په کومو کې نه کېږي؟

عربي کې یوه قاعده ده چې الغایه تبرر الوسیله؛ تر دې اصل لاندې هم فقهاء او هم پوهان پر همدې موضوع بحث کوي چې هدف څنگه وسیله توجیه کولای شي؟

د دې لپاره پوهانو دوه شرطونه لومړی ذکر کړي دي: اول دا چې هدف به مشروع وي، په هدف کې به شرعي ستونزه نه وي، جائز او روا به وي. دویم دا چې د حرامې وسیلې زیان به د هغه هدف تر مصلحت کم وي چې په دې وسیله تر لاسه کېږي.

هغه وسیله چې موږ هدف ته رسوي، که یې ټولنې ته زیان رساوه او زیان یې هم دومره و چې د هدف تر مصلحت زیات و، بیا دغه وسیله هدف نه شي توجیه کولای، ځکه د وسیلې زیان ټولنې ته دومره دی چې هغه هدف یې نه شي جبیره کولای، او که د هدف مصلحت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسیلې له فساد سره مساوي وي، بیا د فساد مخنیوی د ګټو له تر لاسه کولو ښه دی، بیا هم باید هدف وسیله توجیه نه کړي.

لکه: یو کس د غلا، قاچاقو او فساد په شتمنۍ حج کوي، دی فکر کوي چې حج هدف دی، نو زه باید دې هدف ته په هره وسیله ورسېږم. دوې تېروتنې رامنځته کېږي، یو دا چې الله تعالی په مالي عباداتو کې د پاکوالي قید زیات کړی دی چې حج هم مالي عبادت دی او هم بدني، نو دغه ټکی پکې اړین دی او دویم دا چې د حج تر ګټې د غلا، قاچاقو او فساد و رشوت زیان وټولنې ته زیات دی، نو د حج پر ځای باید د غلا، قاچاقو، فساد او رشوت مخه ونیول شي.(۱)

بل مثال: د قاچاقو او نشیي موادو په تجارت یو څوک جهاد کوي، دلته بیا تېروتنه کېږي. له جهاد څخه هم هدف د انسان ژغورل، په ټولنه کې د فساد مخنیوی او د ډار ختمول دي، که د جهاد په خاطر نشیي موادو ته د کرکیلې او قاچاق اجازه ور کول کېږي، نو د جهاد هدف له منځه ځي، ځکه په نشیي توکو بېرته خلك اخته کېږي، د هغوی د تلف کېدو سبب کېږي، په ټولنه کې فساد پېښوي، بې انډولي رامنځته کوي چې یوه طبقه ډېره شتمنه شي او بله یې بزګر او خواریکښ پاتېږي، نو بیا هم نه شي کولای چې دغه هدف دې وسیله توجیه کړي.

هغه حالات چې پکې هدف وسیله توجیه کوي، یو ضرورت دی، مثلن: یو څوك له لوږې بې حاله دی، یا هم تنده پر راغلې یا مریض دی، کولای شي حرام شی وخوري البته نه به تر وخت مخکې بانې ورته لټوي او نه به افراط پکې کوي، یا هم حرام څښاك وکړي یا نشه مریض ته ور کړي چې ډاکټر یې تداوي وکړي. دا د اړتیا صورت دی چې هغه پاسني دواړه شرایطو ته به پام کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل صورت د اکراه یا مجبوریت دی، که یو څوک مجبور شي چې یا به وژل کېږي یا به اسلام ایله کوي، هغه کولای شي چې اسلام پټ کړي او ظاهرن د نامسلمانو پیرې وکړي.

دریېم د مصالحو(گټو) او مفاسدو(زیان) ټکر دی، په دې صورت کې هم هدف وسیله توجیه کوي. لکه رسول الله صلی الله علیه وسلم چې د کعبې پر ابراهیمي بنسټ ودانول د خلکو د ارتداد له امله پرېښوده؛ د خلکو له اسلامه گرځېدل غټه فتنه وه نسبت دې گټې ته چې کعبه دې پر ابراهیمي بنیادونو له سره جوړه شي، له دې امله رسول الله صلی الله علیه وسلم پرېښوده. کعبه اصلن هغه ده چې پر کومو بنیادونو ابراهیم علیه السلام جوړه کړې وه، اما دا یوه وسیله ده چې خلک دې یوه جهت ته لمونځ کوي څو د اتحاد فکر پکې پیدا شي، بل لور ته هدف د خدای لور ته د خلکو متوجې کول او د خدای پر پیغام د هغوی باور دی، نو د کعبې ودانول چې وسیله ده پاته شو څو هغه هدف چې د خلکو ایمان دی له لاسه ور نه کړو او د هغوی باور ته زیان ونه رسېږي.(۲)

یا په قران کریم کې راغلي چې د موسی علیه السلام ملگري د کښتۍ یوه دړه وایسته، دا یو شر دی، د بل په ملکیت کې د هغه له اجازې او خوښۍ پرته ناسم تصرف دی، البته دغه وړوکی شر د دې وسیله شوه چې دا ټوله کښتۍ د یوه غاصب له منگولو وژغوري، نو پروا نه لري. دلته دوه مفاسد دی، یو یې لوی دی بل یې کوچنی، که کوچنی وسیله نه شي د لوی شر د پېښېدو خطر دی، له دې امله باید کوچنی شر وشي چې د لوی مخنیوی وکړي.(الکهف: ۷۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا هم رسول الله صلی الله علیه وسلم کوچی په مسجد کې بولو کولو ته ایله کړ، دا هم یو شر و، اما که یې ورته ویلي وای چې بهر ته ولاړ شه، هغه ښایي د مسجد نورې برخې هم لړلې وای، دا تر هغه اول ډېر تاواني شر و، له دې امله یې پر یوه ځای د بولو کولو لپاره ایله کړ.(۳)

که دا اصل عمومي شي چې هر هدف وسیله توجیه کوي، نو به په شرعي احکامو ریشخند وهل پیل شي، په شرعي نصوصو کې د دغه ډول مثالونو شتون چې دلته موږ لوړ بیان کړل، باید د نورو احکامو په څنګ کې وڅېړل شي، نه دا چې له هر یوه څخه دې ځای پر ځای حکم استنباط شي. فقهي اصول د همدې لپاره رامنځته شوي دي چې د دغه ډول ناسمو برداشتونو مخنیوی وکړي او خلک د احکامو په اخیستلو کې دغو اصولو ته پام وکړي څو شرعي متن د استهزا مقام ته راکښته نه کړي.

د هدف وسیله توجیه کولو اصل ځینې وختونه همداسې عمومي کاریږي، اما دا فکر ناسم دی، که د قران او سنت په رڼا کې ورته وکتل شي، نو هدف په شرایطو او خاصو وختونو کې وسیله توجیه کوي نه په عمومي حالاتو کې له شرایطو پرته.

۱۳/۲/۲۰۲۲

سرچینې:

(۱)(صحیح مسلم، کتاب الزکاة، باب قبول الصدقه من الکسب الطیب وتربیتها،ح: ۱۰۱۵)

(۲)(مسلم کتاب الحج، باب نقض الکعبة وبنائها، ح: ۱۳۳۳)

(۳)(مسلم، کتاب الطهارت، باب غسل البول وغیر من النجاسات اذا حصلت في المسجد... ح: ۲۸۴)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځلاریتوب(وسطیت)

لغوي و اصطلاحي معنا:

د پاس عنوان لپاره عربي کې اعتدلال یا وسطیت الفاظ کارېږي. دا له وسط څخه جوړ دی او ګڼې معناوې لري، (الوسطية مأخوذة من مادة وسط ، وهى كلمة تدل على العدل والفضل والخيرية والنصف والتوسط بين الطرفين.)(۱) وسطیت له وسطه اخیست شوی، چې عدل، فضل، غوره، نیم او د طرفینو مابینځ ته ویل کېږي. قران کریم هم د وسط لفظ د محمدي امت په صفاتو کې راوړی. دا چې وسط هلته څه معنا ور کوي په اړه یې ګڼشمېر نظرونه او اراء موجود دي. چا د منځلاریتوب معنا ترې کړې او نورو بیا د غوره یا ښه په معنا اخیستی. زما په اند محمدي امت دا دواړه صفات لري، قران کریم بل ځای د امت لپاره د (کنتم خیر امة)(۳) الفاظ هم کارولي. له دې جوتېږي چې د دې امت غوروالی په همدې منځلاریتوب کې دی. اعتدال د عدل له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مادې څخه دی چې په چارو کې میانه روي و منځلاریتوب اعتدال بلل کېږي.

د اصطلاحي معنا یې ګڼ تعریفونه یې وړاندې شوي دي چې مفاهیم یې تقریبن سره نژدې دي. د تحلیل عن مفهوم الوسطیة في الفقه الاسلامي لیکوال وایي: حالة - خطابیة أو سلوکیة محمودة تعصم الفرد من المیل إلی جانبی الإفراط و التفریط.(۴) د وینا او عمل هغه غوره حالت دی چې فرد له افراط و تفریطه خوندي کوي.

افراط تر حد تجاوز ته وایي، او تفریط بیا کموالی دی، له دې هر یوه چې ځان وساتل شي، دا بیا وسطیت یا منځلاریتوب دی. پاس د لغوي او اصطلاحي معناو او د قران کریم له ایاتونو څخه معلومه شوه چې د اسلامي دین اساس پر وسطیت ښودل شوی، د اسلامي دین ښکلا همدا منځلاریتوب دی چې که څوک یې په افراط تر حدودو ګام اړوي یا هم په تفریط؛ نو د دین یو مهم امتیاز او اساس له پام اچوي چې د اسلامي دین یوه مهمه ځانګړتیا او بنسټ دی.

منځلاریتوب په قران او سنت کې:

د الله تعالی په کتاب او رسول الله ص په سنتو کې د منځلاریتوب په اړه ډېرې لارښوونې موندل کېږي. پخوانیو مفسرینو او فقهاؤ چې په دې اړه بحثونه کړي دي، لومړی یې د قران کریم له دې ایته را پیلوي:

وکَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ (۵)

ژباړه: او تاسو مو منځلاری امت کړئ چې پر خلکو شاهدان شئ.

دې امت ته پر نورو امتونو د شاهدۍ امتیاز ور کول هم د همدې منځلاریتوب له امله دی. منځلاریتوب یو ډول انساني فطرت دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان که زیات خوراک وکړي ستونزې ورته جوړوي او که لږ وکړي بې انرژۍ کېږي، خو که افراط و تفریط ونه کړي، له دواړو زیانونو به خوندي وي. منځلاریتوب یوازې په دین کې اړین نه دی، بلکې د ژوند په ټولو برخو کې انسان او ټولنه ورته اړتیا لري. پښتانه یو متل کوي: مه دومره تریخېږه چې څوک دې وغورزوي او مه دومره خوږېږه چې خلک دې وخوري؛ بلکې میانه روي اړینه ده.

د خدای د غوره بندګانو په صفاتو کې الله تعالی وایي:

وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا (٦)

ژباړه: او دوی چې کله نفقه کوي؛ نه اسراف او نه کمبود کوي، بلکې میانه روي غوره کوي.

همدې ته ورته یو بل ایت کې هم رغلي دي:

وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَى عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَحْسُوراً (٧)

ژباړه: او مه له صدقې څخه یو مخیز لاس اخله او مه یې پوره پرانیزه نو به ملامت شوی پښیمانه شې.

له دې ایاتونو څخه معلومه شوه چې په خیرات کې میانه روهي لازمي ده، نه دې بیخي بخیل جوړېږي چې هیڅ نه ترې بېلېږي او نه دې داسې کوي چې له ډېره اسرافه وروسته خپله هم پښیمانه وي او نور یې هم ملامت کړي. بلکې غوره او ښه حالت یې منځنی دی چې نه ځان زیانمن کړي او نه ټولنه بې خیره پرېږدي؛ نه باید سیخ وسوځول شي نه کباب!

د منځلاریتوب تګلاره د اسلام د نزول مهال هم عملي شوې ده. د الله کتاب په یوه پلا نه دی نازل شوی، نه داسې کېدل چې ورته اړتیا به وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو الهي قراني پيغام به نه راتلی. بلکې د قران کريم نزول په ۲۳ کاله کې وشو چې د ميانه روهۍ يو بهترين مثال دی. په يوه پلا د قران نزول پر خلکو د عمل او زدکړې له مخې بوجېدی او ټولنه يې له اعتدال څخه د تشدد لور ته وړه. له دې څخه حتمن د فرد په خپل شخصي-ژوند او له ټولنې سره په ټړلو مواردو کې تشدد رامنځته کېده او دا وېره هم موجوده وه چې ځينو اصحابو له رسول الله ص څخه مخ اړولی وای ځکه انسان په يوه وار د ډېر بوج پورته کولو توان نه لري او فطرت يې همداسې جوړ دی. که بيا د اړتيا مهال احکام ځنډېلي وای هم به يې ټولنه د سموالي او سمون پر ځای تشنج ته وړې وای. ځکه د قران کريم احکام له عملي ژوند او چارو سره تړلي و چې د خلکو ترمنځ د ستونزو د حل و فصل پرېکړې ور پورې تړلې وې، نو ځنډېدا يې هم حتمن له ستونزه خالي نه وه. يوازينۍ لار يې همدا د منځلاريتوب او اعتدال لار وه چې قران د همدې تګلارې له مخې په ۲۳ کاله کې نازل شو.

رسول الله ص په خپل دعوت او عملي لارښوونو کې هم د قران کريم تګلاره عملي کوله، په يوه وار يې خلك تر بوج لاندې نه راوستل. په يوه حديث کې دي:

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِمُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ حِينَ بَعَثَهُ إِلَى اليَمَنِ: «إِنَّكَ سَتَأْتِي قَوْمًا مِنْ أَهْلِ الكِتَابِ، فَإِذَا جِئْتَهُمْ فَادْعُهُمْ إِلَى أَنْ يَشْهَدُوا أَنْ لاَ إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، فَإِنْ هُمْ طَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ، فَأَخْبِرْهُمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ فَرَضَ عَلَيْهِمْ خَمْسَ صَلَوَاتٍ فِي كُلِّ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ، فَإِنْ هُمْ طَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ فَأَخْبِرْهُمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ فَرَضَ عَلَيْهِمْ صَدَقَةً، تُؤْخَذُ مِنْ أَغْنِيَائِهِمْ فَتُرَدُّ عَلَى

(c) ketabton.com: The Digital Library

فُقَرَائِهِمْ، فَإِنْ هُمْ طَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ فَإِيَّاكَ وكَرَائِمَ أَمْوَالِهِمْ، وَاتَّقِ دَعْوَةَ المَظْلُومِ، فَإِنَّهُ لَيْسَ بَيْنَهُ وَبَيْنَ اللَّهِ حِجَابٌ» (۸)

ژباړه: له ابن عباس رض څخه روایت دی چې رسول الله ص معاذ بن جبل رض یمن ته لیږه، ورته وې ویل: ته د اهل کتابو یو قوم ته ورځې، کله چې ورشي، بلنه ور کړه چې دوی شاهدي ور کړي له الله پرته بل معبود نه شته او محمد د الله رسول دی. که یې په دې کي ستا اطاعت وکړ، بیا خبر ور کړه چې الله تعالی پر دوی په یوه ورځ او شپه کې پنځه وخته لمونځ فرض کړی دی. که یې دا هم در سره ومنل، بیا خبر ور کړه چې الله پر دوی زکات فرض کړی دی، له شتمنو به یې اخیستل کیږي او بې وزلانو ته به یې ور کول کیږي. که یې دا هم در سره ومنله، نو د هغوی له غوره مالونو ځان ساته، د مظلوم له ښرا وډار شه، بیشکه د ده او الله ترمنځ هیڅ پرده نه شته.

له دې حدیث څخه موږ ته د میانه روۍ بهترین مثال په لاس راځي. رسول الله ص له دې سره چې دا احکام نازل شوی وو، مسلمانانو په همدې وخت کې عملي کول، مګر یو نوي مسلمان ته یې په یوه وار ډیر احکام نه وړاندې کول. رسول الله ص په خپل عملي او قولي سنتو ثابته کړې وه چې دین اسانه دی. الله تعالی د قران کریم د نزول مهال خپل مخلوق ته روښانه کړه چې الله د اسانۍ اراده لري سختي نغواړي. اعتدال انسان په نارمل حالت کې ساتي او تشدد انساني طبیعي نارمل حالت له منځه وړي، ځکه نو نارمل انسان هغه لار غوره کوي چې اسانه او ګټوره وي. نارمل انسان د خلکو په خبرو کې فکر کوي او ښه یې ترې اخلي او بدې یې ایله کوي، مګر د احساساتو مهال څوک نه شي کولای چې حواس پر ځای وساتي او د ګټې و ناګټې خبرې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تفکیک کړي، له دې امله قران کریم د دې لاندې صفت لرونکي کسان د زیري وړ بللي دي:

فَبَشِّرْ عِبَادِ الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُولَئِكَ هُمْ أُولُو الْأَلْبَابِ (۹)

ژباړه: زماهغو بندګانو ته زیری ور کړه چې وینا ته غوږ ږدي، نو د ښې وینا پیروي کوي. همدوی الله هدایت کړي او همدوی د عقل خاوندان دي.

د بل وینا ته غوږ ښودل او ښه یې منل تر نورو یې تېرېدل خپله د اعتدال یو غوره مثال دی. قران کریم په دغو مفاهیم سره اسلامي منځلاریتوب ته اشاره کوي. د قران کریم ډېر تمرکز پر استدلال او غوږ ښودلو دی. له دې امله چې قران کریم په معجز ډول رسول الله ص ته ور کول شوی له دې امله یې پر اعتدال، منځلاریتوب او تعقل و منطقیت ډېر ټینګار کړی دی. ان قران کریم ویلي، د بدی په ځواب کې د نیکی اعلا مثال وړاندې کړئ چې سخت دښمن به دې ټینګ دوست شي. (۱۰) وسطیت فطري حالت دی، په فطري حالت کې د خدای معرفت او خلکو ته د ګټو رسولو چانس تر هغو استثنایي حالاتو یو په څو چنده وي چې کله ناکله په بیړنیو وختونو کې رامنځته کیږي. د منځلاریتوب تر ټولو لویه ښېګڼه دا ده چې انساني کرامت پکې خوندي کیږي، د انساني وینې توینې مخنیوی کیږي او انسان په خپل فطري حالت کې وي او هر څه ته تر یوه حده د واقعیت او حقیقت له زاویې ګوري، خو کله چې منځلاریتوب ځوك ایله کړي یا افراط یا تفریط ته مخه کړي، نو هرو مرو یې یوه عقده په مخه کوي چې حقیقت ته په رسیدلو کې ډېر وخت د انسان په وړاندې د هغه خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهني عقده خنډ شوې ده. له دین سره د دغسي چلند په اړه رسول الله صلی الله علیه وسلم منعه کړې ده:

عَنْ سُوَيْدِ بْنِ غَفَلَةَ، قَالَ: سَمِعْتُ عُمَرَ بْنَ الْخَطَّابِ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِيَّاكُمْ وَالتَّعَمُّقَ فِي الدِّينِ؛ فَإِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ قَدْ جَعَلَهُ سَهْلاً، فَخُذُوا مِنْهُ مَا تُطِيقُونَ. فَإِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يُحِبُّ مَا دَامَ مِنْ عَمَلٍ صَالِحٍ وَإِنْ كَانَ يَسِيراً. (١١)

ژباړه: سوید بن غفله ویل چي له عمر بن الخطاب رض مي واورېدل ویل یې چې رسول الله ص وویل: په دین کې له افراطه ډډه وکړئ، ځکه الله دین اسانه کړی دی، نو له خپل وس سره سم عمل په وکړئ، بېشکه الله تعالی ته نیک دوامداره عمل خوښ دی که څه هم لږ وي.

په دې حدیث کې رسول الله صلی الله علیه وسلم پر یوه عمل د استقامت او دوام لپاره بهترینه نسخه وړاندې کړې ده. که څوک تر طبیعي حالت ور اضافه ډېر کار وکړي نو ترې خسته کېږي او اخیر ځنې پاتېږي، بل لور ته که څوک عمل بیخي نه کوي، نو سوکه سوکه د نورو اعمالو ایله کولو ته هم اړ کېږي ځکه چې ده تساهل خوښ کړی دی. دا نسخه د دنیوي کارونو په اړه هم صدق کوي. که دنیاوي کارونه ډېر وشي هم خستګي رامنځته کوي او که بیخي صرف نظر شي نو انسان بیا تر حد زیات لټۍ ته اړ کېږي. ښه لار یې دوامداره کار دی چې له وس سره سم وي. دا اصل هم په دین کې د تطبیق وړ دی او هم په دنیوي چارو کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډیز:

انساني تجربه موږ ته په ګوته کوي چې د ستونزو په وړاندي هغه وخت د بریا چانس زیات وي چې کله یې پر ټولو اړخونو په ساړه دماغ فکر وشي او دا کار یوازې په منځلاریتوب کې ممکن دی. ځکه د افراط پلویان د عواملو له مخې له منځني حالته وتلي او د تفریط دا همداسې در واخله. انساني اذهان حقیقت ته په رسېدو کې هسې هم له بلا ستونزو سره مخېږي، که د اعتدال لار ورکه کړي او د عیني ستونزو تر څنګ په رواني او ذهني مشکلاتو کې هم راګیر شي نو حقیقت ته رسېدل یې که محال هم نه وي بیخي ډېر ستومنزمن خو هرو مرو دی. د دې لپاره چې په دین او دنیا دواړو کې بریا تر لاسه کړو باید د وسطیت په فلسفه ځانونه پوه کړو. د دین او دنیا او د دنیا و اخرت دواړو لپاره دا یوه ګټوره تګلاره ده. خدای د همدې امر کړی، دین یې د همدې اصل په رڼا کې را لیږلی، رسول یې د همدې اصل د تطبیق لپاره ۲۳ کاله عملي مبارزه وکړه او په انساني تجربو کې موږ د دې تګلارې هغه ګټې ولیدې چې په نورو لارو یې تر لاسه کول له سختو پیچومو تېرېدل غواړي.

۸/ ۹/ ۲۰۱۸

سرچینې:

۱)مجلة البحوث الاسلامیة، مسلسل شمېره: ۷۶، مخ: ۱۷۴، له رجبه تر شواله، کال: ۱۴۲۶هق.

۲)البقره: ۱۴۳.

۳)ال عمران: ۱۱۰.

۴)تحلیل عن مفهوم الوسطیة في الفقه الاسلامي: ۱۷۳.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵)البقره: ۱۴۳.
٦)الفرقان: ٦٧.
۷)الاسراء: ۲۹.
۸)بخاري کتاب المغازي باب بعث ابي موسی و معاذ الی یمن قبل حجة الوداع حدیث نمبر: ۴۳۴۷.
۹)الزمر: ۱۸.
۱۰)الفصلت: ۳۴.
۱۱)امالي د ابن بشران، المجلس الثاني والاربعون حدیث نمبر: ٦٧.

د نارینه او ښځو یوځایي زدکړې

یوځایي زدکړو ته د مختلط تعلیمي سیستم اصطلاح ډېره کارېږي، زموږ د سیمې مذهبي او کلیوال ذهنیت لرونکي کسان له دې ډېر بد وړي او په همدې پلمه د میرمنو د زدکړو مخالفت هم کوي.
که یو څوك ووایي چې زما دا طبیعت کې نه ده خوښه، دا بېله خبره ده، که د یو چا د کور میرمنې نه غواړي چې دغه ډول تعلیم وکړي، جلا بحث دی او که یوڅوك دغه ډول سیستم د شریعت له لورې حرام بولي؛ نو دا دریځ یې ناسم دی او د خپل دریځ لپاره کره شرعي لاسوند نه شي موندلای، بلکې له قران او سنت څخه د دې دریځ مخالف سندونه تر لاسه کېدلای شي.
په قران کریم له سلیمان علیه السلام سره د یوې ملکې د یوځای کېدو یادونه په دې ټکو راغلې ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

{قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقَيْهَا قَالَ إِنَّهُ صَرْحٌ مُمَرَّدٌ مِنْ قَوَارِيرَ قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ} [النمل: 44].

ژباړه: هغې ته وويل شول چې ماڼۍ ته ننوزه، دې چې ماڼۍ وليده، گومان يې وکړ چې اوبه دي، نو پايڅې يې را پورته کړې، سليمان ورته وويل: دا په ښيښو منظمه جوړه شوې ماڼۍ ده، هغې ويل: زما ربه! ما پر خپل ځان ظلم کړی، د سليمان په ملتيا مې د جهانيانو پالونکي ته ځان سپارلی دی.

په قران کريم کې د دې ايت وجود، له يوه نبي سره د يوې ملکې يوځای کېدل، ترمنځ يې خبرې، ماڼۍ ته تگ تړول ثابت دي، د سبا قوم ملکه د سليمان عليه السلام په همکاري اسلام مني، په قران کريم يا احاديثو کې هيڅ ځای دا کار د نورو کسانو لپاره نه دی غندل شوی.

په قران کريم کې بل ځای وايي:

وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى قَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ فَمَا لَبِثَ أَنْ جَاءَ بِعِجْلٍ حَنِيذٍ (69) فَلَمَّا رَأَى أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَى قَوْمِ لُوطٍ (70) وَامْرَأَتُهُ قَائِمَةٌ فَضَحِكَتْ فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ (هود: ٦٩، ٧٠، ٧١)

ژباړه: او يقينن زموږ استازي مو له زېري سره ابراهيم ته ولېږل، دوی ويل: سلام، نو په لنډ وخت کې ابراهيم سور کړی (کباب شوی) گيلگی راوړی، کله چې يې وليدل هغوی لاس هم نه ور وړي، نو دا کار يې نااشنا وگاڼه او له دوی څخه وډار شو، هغوی ويل: مه ډارېږه، موږ د لوط قوم ته لېږل شوي يو او د ابراهيم ميرمن هم ولاړه وه، وې خندل، نو موږ هغې ته د اسحاق او تر هغه وروسته د يعقوب زېرى ور کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ايت کې د ابراهيم عليه السلام د ميرمنې يادونـه شـوې ده چـې د هغه ميلمنو ته راغلې ده، دا که څه هم فرشتې وې، اما لومړی نه ابراهيم عليه السلام پېژندلې دي او نه يې ښځې، مگر بيا هم د هغه ښځه د ده په موجودگي کې ميلمنو ته راغلې ده.

دا په قران کريم کې د اختلاط يادونـه وه، تـر دې وړانـدې چـې نبـوي احاديثو کې د اختلاط په اړه لاسوندونه وړاندې کړم، لومړی غواړم هغـه روايت راوړم چې ځينو ته د اختلاط د تحريم مغالطه ځنې پيـدا شـوې ده:

«لَا يَخْلُوَنَّ رَجُلٌ بِامْرَأَةٍ إِلَّا وَمَعَهَا ذُو مَحْرَمٍ».(١)

ژباړه: يو سړی دې د محرم له وجود پرته له پردۍ ښځې سره نـه يـوازې کېږي.

خلکو ته له دغه حديث څخه د وهم پيدا شوی دی چې ښځې له نارينه وو سره يوځای تعليم نه شي کولای، ځکه په اسلام کـې اخـتلاط نـاروا دی، اما دغه حديث د اختلاط په اړه نه دی، دغه د خلـوت پـه اړه دی چې يوه ښځه له يوه پردي نارينه سره يوځای کېدلای نـه شي، کـه يـې محرم وجود ولري، بيا پروا نه کوي، نو دا حديث پر اختلاط رد نه دی، بلکې د اختلاط تاييد ځنې کېږي، ځکـه وايـي لـه محـرم پرتـه دې لـه ښځې سره يو سړی نه يوازې کېږي، نو دا معنا چې کـه محـرم موجـود وي، بيا د پردي سړي اختلاط له پردۍ ښځې سره شرعن هيڅ ستونزه نه لري.

په دې اړه نور احديث هم شته چې دلته يې څو نمونې راوړم:

عَنْ سَهْلٍ، قَالَ: لَمَّا عَرَّسَ أَبُو أُسَيْدٍ السَّاعِدِيُّ دَعَا النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَصْحَابَهُ، فَمَا صَنَعَ لَهُمْ طَعَامًا وَلاَ قَرَّبَهُ إِلَيْهِمْ إِلاَّ امْرَأَتُهُ أُمُّ أُسَيْدٍ.(٢)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: له سهله رض روايت دی، ده ويل: ابو اسيد الساعدي رض چې واده وکړ، نو رسول الله ص او د هغه اصحاب يې وليمې ته وغوښتو، د هغوی لپاره د خوراک تيارولو او ورته راوړلو چاره يوازې د هغه ميرمنې ترسره کوله.

نوموتی مفسر امام قرطبي رح(مړينه: ٦٧١) د هود د ٧١ ايت په تفسير کې د بخاري دغه حديث راوړی، وروسته دی کاږي:

قَالَ عُلَمَاؤُنَا: فِيهِ جَوَازُ خِدْمَةِ الْعَرُوسِ زَوْجَهَا وَأَصْحَابَهُ فِي عُرْسِهَا. وَفِيهِ أَنَّهُ لاَ بَأْسَ أَنْ يَعْرِضَ الرَّجُلُ أَهْلَهُ عَلَى صَالِحِ إِخْوَانِهِ، وَيَسْتَخْدِمُهُنَّ لَهُمْ.(٣)

ژباړه: زموږ د مذهب علماء وايي: له دې حديث دا جواز تر لاسه کيږي چې ميرمن په خپل واده کې د مېړه او د هغه د ملګرو خدمت وکړي او دا هم ځنې تر لاسه کيږي چې که مېړه خپلو نيکو ملګرو ته د خپل کور ميرمنې راولي او هغوی د ميلمنو خدمت وکړي، پروا نه لري.

امام ابن حجر رح(مړينه:٨٥٢) تر دغه حديث وروسته د بخاري په مشهوره شرحه فتح الباري کې کاږي:

وَفِي الْحَدِيثِ جَوَازُ خِدْمَةِ الْمَرْأَةِ زَوْجَهَا وَمَنْ يَدْعُوهُ وَلاَ يَخْفَى أَنَّ مَحَلَّ ذَلِكَ عِنْدَ أَمْنِ الْفِتْنَةِ وَمُرَاعَاةِ مَا يَجِبُ عَلَيْهَا مِنَ السِّتْرِ وَجَوَازُ اسْتِخْدَامِ الرَّجُلِ امْرَأَتَهُ فِي مِثْلِ ذَلِكَ.(۴)

ژباړه: او په دې حديث کې د دې جواز شته چې ميرمن د مېړه او راغوښتل شويو ميلمنو خدمت وکړي او هېره دې نه وي چې دا هغه وخت که د فتنې وېره نه وه او ميرمنې لازمه پرده کړې وي او دا هم ترې ثابته شوه چې مېړه په دغه ډول ځای کې له ميرمنې د خدمت هيله کولای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بخاري یو بل شارح ابن بطال رح(مړینه: ۴۴۹) د دې حدیث په شرح کې کاږي:

وفیه: أن الحجاب لیس بفرض علی نساء المؤمنین، وإنما هو خاص لأزواج النبی، کذلك ذکره الله فی کتابه بقوله: (وإذا سألتموهن متاعًا فاسألوهن من وراء حجاب.(۵)

ژباړه: له حدیثه ثابته شوه چې د مومنانو پر ښځو حجاب کول فرض نه دي، بلکې دا حکم یوازې نبوي میرمنو باندې خاص و، الله تعالی په خپل کتاب کې همداسې ویلي دي: او که تاسو له دوی د یوه شي پوښتنه کوله، نو د پردې له بلې خوا یې ځنې وکړئ.

یو بل حدیث کې دي:

فَجَعَلاَ يُرِيَانِهِ أَنَّهُمَا يَأْكُلاَنِ.(۶)

ژباړه: مېړه او مایني میلمه ته ور ښکاروله چې دوی هم ورسره خوراک کوي.

د حدیث له الفاظو داسې څرګندېږي چې له یوې کاسې یې خوراک کاوه، دوی هم لاسونه کښته او پورته کول چې ګواکې خوراک کوي، اما دوی خوراک نه کاوه، یوازې یې میلمه ته دا په ذهن کې ور کول چې خوراک کوي.

دا هغه موراد دي چې د نارینه او ښځو ترمنځ په یوه ځای کې اختلاط راغلی وي، په حدیثو کې دا ډول احادیث خورا زیات دي، د رسول الله ص په زمانه کې ښځې لمانځه ته تلې، جنګو ته وتلې، مړي او زخمیان یې را ټولول، د اختر او جمعې خطبو ته وتلې، له اصحابو سره په سفرونو کې ملګرې وې، په یوه کور کې مهاجر او انصار یوځای سره اوسېدلي دي او داسې نور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رسول الله ص له میرمنو احادیث روایت شوي دي، له هغوی څخه به اصحابو او نورو کسانو پوښتنې کولې، حتا د رسول الله ص په زمانه کې هم خلکو د هغه له میرمنو د هغه د عمل په اړه پوښتنه کړې ده چې رسول الله ص یې په دې کار خبر شو، هغوی درې کسان وو، رسول الله ص دا نه دي ورته ویلي چې زما په نه موجودګي کې تاسو ولې زما له میرمنو پوښتنې کوئ؟

د الاهرام په نوم یوه عربي ویبسایټ کې مې د دوکتور جمعه محمد په نوم د یوه دیني عالم له دې موضوع سره په تړاو دا خبرې خوښې شوې:

كون الرجال يتعلمون من المرأة وكون النساء يتعلمن من الرجل مما لا مانع منه شرعا؛ فالذي عليه عمل المسلمين سلفا و خلفا ان مجرد وجود النساء مع الرجال في مكان واحد ليس حراما في ذاته، وان الحرمة انما هي من الهيئة الاجتماعية اذا كانت مخالفة للشرع الشريف؛ كأن يظهر النساء ما لا يحل لهن اظهاره شرعا، او يكون الاجتماع على منكر او لمنكر، او يكون فيه خلوة محرمه.

و نص اهل العلم على ان الاختلاط المحرم في ذاته انما هو التلاصق والتلامس، لا مجرد اجتماع الرجال مع النساء في مكان واحد.

ژباړه: دا چې نارینه له میرمنې زدکړه کوي یا ښځې له نارینه زدکړه کوي، په دې کې هیڅ شرعي ممانعت نه شته، د مسلمانانو د اولنیو او وروستنیو عملي تواتر داسې راغلی دی چې په یوه ځای کې د نارینه او ښځو یوځای کېدل په خپل ذات کې نه دی حرام؛ هغه یوځای کېدل یې حرام دي چې له شرعې مخالف وي؛ لکه دا چې ښځې هغه ځایونه ښکاره کړي چې شرعن ناروا وي، یا اجتماع پر یوه منکر کار وي یا د منکر لپاره وي یا هم پکې حرام خلوت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپل ذات کې د حرام اختلاط په اړه علماؤ پـه ځرګنـدو ټکـو ويـلي چې هغه د نارينه او ښځو د بدنو لګېدلو او د پيستون اختلاط دی؛ نه دا چې نارينه او ښځې په يوه ځای کې سره را ټول شي.
له دې ور هاخوا د عباداتو په برخه کې رسول الله ص د بېلوالي حکم نه دی، لمنځونه يې په يوه جومات کې کول، د نارينه وو تر صف وروسته به د ښځو صف ولاړ و، په حج کـې د ميلينـو انسـانانو اخـتلاط وي، دا حکم نه دی شوی چې يو وخت به نارينه طواف کـوي، بـل وخـت بـه ښځې.
که څوک ناسم کارونه کوي، هغوی يې لـه اخـتلاط پرتـه هـم کـوي. د ډېرو کسانو په شتون کـې څـوک ښـځو تـه د بـدو کتـو جـرأت نـه شي کولای او نه ښځې نارينه ته اشاره کولای شي. دا چـې زمـوږ پـه هيـواد کې د زدکړو سيستم له دې امله ځنډول کيږي چې ښځې او نارينه پکې يوځای وي، دا کار د دوی په اند شرعي مجوز نـه لـري، سـم درک نـه دی، په شريعت کې له خلوته منعه شوې ده، خو له اختلاطه منعه نـه ده راغلې. د علم او زدکړې لپاره که امکانات کـم وي، نـو مخـتلط نظـام د شريعت له مخې هيڅ ستونزه نه لري، نه يوازې دا چې هر وخت پروا نه لري، بلکې د اړتيا پر وخت خو بيخي لازمي دی چې بايد مختلط تعليم ته اجازه ورکړل شي، ځکه تعليم تـر دې ډېـر اړيـن دی چـې دوی د مختلط تعليمي سيستم مخه ونيسي.

۲۷/۳/۲۰۲۲

سرچينې:

(۱)(صحيح مسلم، کتاب الحج، باب سفر المراة مع محرم الی حج و غيره، ح: 827)

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۲)(صحيح البخاري، كتاب النكاح، باب قيام المـرأة علـى الرجـال في العرس و خدمتهم بالنفس، ح: ۵۱۸۲)

(۳)(تفسير قرطبي، د هود سورت، ۷۱ ايت:9/ 68)

(۴)(فتح الباري لابن حجر: 9/ 251)

(۵)(شرح صحيح البخارى لابن بطال: 6/ 53)

(٦)(صحيح البخاري، كتاب مناقب الانصار، باب قوله الله: ويؤثرون على انفسهم... ح: ۳۷۹۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حاکمیت د بېلابېلو مفاهیمو توضیح

پر دې حقیقت اوس ټول ژبپوهان سره یوه خوله دي چې د وخت او ځای په تغییرېدا د الفاظو مفهوم هم تغییر خوري. د حاکمیت موضوع د یوه ایراني لیکوال سید حسن له وینا سره سم د منځنیو پیړیو له وخته خورا جنجالي پاته شوې ده او د اروپا عیسویانو هغه مهال د حاکمیت پر یوه مفهوم یعنې شرعي یا الهي حاکمیت تاکید کاوه چې له دې پرته بل مفهوم یې ورته د منلو نه و او هر مخالف کس به یې تکفیراوه. همدې موضوع د اسلام په لومړۍ پیړۍ کې د مسلمانانو ټولنې ته هم سرایت وکړ او د صفین تر جنګ وروسته چې علي رض او معاویه رض دوه حکمه د فیصلې لپاره وټاکل؛ یوې ډلې هغه دواړه تکفیر کړل او د الهي حاکمیت تر شعار لاندې یې یو څه خلك سره را غونډ شول او تر ډېره وخته یې د خلافت یا د وخت د نظام په وړاندې له دې امله مقاومت کاوه چې ځانونه یې سم مسلمانان او نور یې کافران بلل.
د تاریخ په بېلا بېلو پړاونو کې حاکمیت ته هم د ګڼو مفاهیمو جامې ور اغوستل شوې دي. یوه ستونزه دا هم وه او اوس هم شته چې د حاکمیت له موضوع ډېرې وختونه د سیاسي قدرت یا شخصي ګټو لپاره کار اخیستل شوی دی او له بده مرغه چې دې هر څه ته بیا شرعي جنبه هم ور کول شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیخي ډېر الفاظ دي چې یو مهال یې یوه مانا ور کوله او نن یې هغه پخوانی مفهوم عمومن نه اخیستل کېږي. د همدې تېرو څرګندونو ته په پام که حاکمیت له خپله مفهومه اوښتی یا پراخ شوی وي هم د خلکو د تکفیرولو او د نظامونو د چپه کولو پلمې ترې جوړول له دین او شریعته ناخبري ده. حاکمیت د واک لپاره کارېږي، ځکه له حاکم څخه دی او د پرېکړه کوونکي یا منځګړي لپاره عربي کې حَکَم کارېږي د پرېکړې لپاره حُکَم کارېږي، چې له حَکَم څخه حکمیت (پرېکړه) جوړېږي نه حاکمیت.

د قران کریم له دې ایت څخه چې ان الحکم الا لله، دا معنا اخیستل چې حاکمیت د الله دی، ناسمه مهفوم دی. حاکمیت خپله قران کریم هم انسان ته ور کړی دی، د خلیفه د لفظ په یادولو خپله دا خبره ثابتېږي چې انسان دلته د خدای نایب دی او نایب ځینې واکونه لري، قران کریم نور ځایونه هم یادونه کړې ده چې تاسو ته مو په ځمکه کې واک در کړی دی، نو د حکم له ایت څخه د حاکمیت د نفې مهفوم اخیستل، که ناپوهي یا عارفانه تجاهل نه وي، دې ته انسان د چیشي نوم ور کړي؟

د حکمیت په اړه زموږ د هیواد او هر مسلمان هیواد په اساسي قوانینو کې واضحه شوې ده چې دلته اسلام تر ټولو قوانینو اوچت دی، څوک یې مخالفت نه شي کولای، د اسلام واضح اصول اساسي قوانین نه ماتوي، بلکې په اساسي قانون کې د حاکمیت بحث وي یا د هغو مسایلو چې دین اوشریعت انسان ته د رایې ور کولو اجازه ور کړې ده.

نو که د وخت له تېرېدا سره دا ورسره ومنو چې حاکمیت اوس د حکمیت لپاره هم کارېږي، نو ما چې څومره مطالعه کړې ده او د خلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بحثونو ته غوږ شوی يم، د حاکميت مې دا لاندې مفاهيم پيدا کړي دي:

۱/ الهي يا شرعي حاکميت:

که دا پاس اصطلاح استعمال شي هدف يې دا وي چې دلته به د الله يا شريعت امر منل کيږي او له دې پرته د بل انسان پريکړې ته هيڅ مجال نه پاتيږي.

۲/ سياسي حاکميت:

يعنې سياسي واک، دا يې هغه لومړی مفهوم دی چې د انسان ذهن ته د دې کليمې له اوريدلو سره سم ورځي.

بل يې په دې ځای کې استعمال دا مفهوم ورکوي چې د سياسي قدرت لرونکي چارواکي د خپل ولس په وړاندې مسوول دي چې د خپلو کړنو په اړه ولس ته ځواب ورکړي او پر واک باندې پاتيدا يې د هغوی په خوښه او ناخوښه پورې مربوط ده. يعنې اوس واک لري چې تر محاسبې وروسته هغوی ته د سياسي حاکميت نور چانس ورکوي که نه؟

۳/ ملي حاکميت:

دلته د حاکميت مفهوم دادی چې پر خپل وطن او ملت واک ولري او بل څوک يې دا واک له ګواښ سره مخ نه کړي. يا هم له خپل ولس او جغرافيې څخه د واک ساتنې په موخه دفاع ده.

۴/ د قانون حاکميت:

د قانون حاکميت دا مانا چې ټولې چارې د هغو قوانينو په رڼا کې مخته ځي چې ټول حقونه پکې معرفي شوي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حاکمیت اوس ګڼ مفاهیم ایجاد شوي دي، نو هر ځای چې حاکمیت کارېږي سیاق و سباق ته په کتو ځانګړی مفهوم ورکوي چې له شرعي حاکمیت سره یې باید ټکر ونه ګڼو. زه په دې باور یم چې په بشري نړۍ کې ټول غیر شرعي چارې نه د شرعیت په قانون کې بشپړ حل لري او نه شریعت د دې ټولو د حل لپاره راغلی دی. یو بل مهم ټکی دا هم دی چې شریعت په خپل ذات کې د خدای اوامر یا نواهي دي مګر کله چې د شریعت له متونو څخه انسانان خپل برداشتونه واخلي بیا نو په یوه انساني یا بشري ایډیالوژۍ بدلېږي چې د وخت، مکان، کلتور او سیاست اغېز له ورایه پکې ښکاري.

د بشر تعبیر هر وخت د خطا امکان هم لري او زما په اند دې ته به سل سلنه د خدای د حاکمیت جامه هم نه ور اغوندو. تاریخي تجربې راته په ګوته کوي چې له مقدس متن څخه د بشر تعبیرونه د زمان، مکان، فرهنګ او سیاسي قدرت په تبدیلېدا ډېر بدلون موندلی دی. له دې ښکاري چې د هر تعبیر نوم که موږ الهي حاکمیت وټاکو نو ایا د ګڼو سوالونو له را پیدا کېدو سره به مو انسانانو ته په ژوند کې مشکلات نه وي ایجاد کړي؟

زه دا نه وایم چې په شریعت کې راغلی مشخص د امر یا نهې امر ته دي بدلون ورکړل شي، اما د شرعي حاکمیت یا سیاسي و نورو حاکمیتونو زاویې سره بېلې دي. یو لفظ د ځای په بدلېدا هر وخت یو مفهوم نه ورکوي، دا نه یوازې د انسان په ژبه کې یې خورا زیات مثالونه موندلای شو؛ بلکې په قران کې هم د دې مثالونه شته لکه د فتنې توری چې قران کې ډېر ځایونه ذکر شوی او مخکې و وروسته جملې ته په کتو خاص مفهوم ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ابوداؤد کې د یوه نبوي حدیث مفهوم دادی چې د الله حلال کړي حلال دي او حرام کړي یې حرام دي او له هر څه چې سکوت شوی هغه کې ستاسو واک او اختیار دی.

له دې په ډاګه کیږي چې شریعت یوازې پر هغو مسلو ږغیدلی چې له شریعت سره اړیکه لري او هغه چارې چې شریعت ترې سکوت کړی خدای پوهیده چې دا چارې انسانان په خپل عقل هم حل کولای شي او بل دا چې که له وخته یو مشخص چوکاټ ورته وټاکل شي نو اینده به انسانانو ته د ګټې پرځای تاوان وکړي. له دې امله شریعت دنیوي چارې د انسان حل ته ایله کړې چې د خپل وخت، ځای او محیط له غوښتنو سره سمې یې حل و فصل کړي.

دا خبره بیخي واضحه ده چې په شریعت کې ټاکلي چوکاټونه باید مات نه شي، دلته د الله فیصله پره هره بله فیصله لوړه ده، هغه ایاتونه یا احادیث چې د الهي حاکمیت خبره کوي، موضوع یې واضحه او روښانه ده. قران او سنت د شرعي چارو په اړه د خدای پریکړه پر نورو فیصلو لوړه بللې ده او دا هم ترې واضح دي چې دنیوي چارې یې د انسانانو حل ته ایله کړې دي. که داسې نه وای نو ولې رسول الله ص ته امر کوي چې له اصحابو سره د چارو په اړه مشوره کوه؟ ایا شرعي امر هم مشورې ته اړتیا لري؟ یا هم وایي د مسلمانانو خپل منځي چارې د هغوی په مشوره مخته وړل کیږي، که دا چارې شرعي وای؛ نو ایا الله یې انسانانو ته دا واک ور کاوه چې هغوی یې په خپل منځي مشورو پر مخ بوزي؟ یا هم رسول الله ص د اصحابو په منځ کې و، د مرګ وخت یې راغلی، خو رسول الله ص هیڅ کس هم د هغوی لپاره امیر نه کړ ځکه دې کار یې اینده امت ته ستونزې جوړولې او دا دنیوي چاره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغوی خپلمنځي مشورې ته پرېښوده چې هغوی يې بايد خپله حل کړي.

زما په اند پر ولسواکي باندې د هغه چا نيوکه سمه نه ده چې وايي شريعت او ولسواکي له دې امله سره ټکر دي چې په يوه کې واک يا حاکميت د الله دی او په بل کې د ملت يا ولس دی! ځکه دلته دوه بېل او متفاوت شيان سره خلط شوي دي. هر يو خپل ځای لري او تر هرې اصطلاح لاندې خپل افراد را نغاړل کېږي. الهي حاکميت په ولسواکي کې هم پر خپل ځای پاته دی. زموږ مسلمان ملت چې ۹۹ سله يې مسلمانان دي هيڅکله دا نغواړي چې د اسلام له احکامو سرغړونه وکړي او د خدای ټاکلي چوکاټونه مات کړي؛ بلکې دلته په هغو چارو کې د ولس واک او اختيار دی چې شريعت ورته واک ور کړی دی. ولسواکي دا معنا چې له شريعته ور هاخوا چارې د هغوی په خوښه سمبالېږي او دا کار د اصحابو په زمانه کې هم کېده. د هغوی اميران يا هم خليفه د خپل ولس په وړاندې ځواب ور کاوه. د تاريخ يوه مشهوره پېښه ده چې د عمر رض په وړاندې يو کس ولاړ شو چې تا ولې له هغه ټوکره کالي جوړ کړي دي چې موږ ته دې هم راکړ په داسې حال کې چې هغه خو کم و او د يوه کس جامه نه ترې رغېده؟ عمر فاروق رض خپل زوی عبد الله رض ولاړ کړ او له هغه يې ځواب طلب کړ. هغه وويل: زما د پلا جامه له دوو ټوټو رغېدلې ده، يوه د هغه خپله برخه وه او يوه زما. تر دې وروسته نيوکه کوونکی کېناست او عمر رض خپله خطبه بيان کړه.

د کوفې، بصرې او نورو ښارونو خلکو هم له خپلو واليانو يا نورو چارواکو څخه شکايتونه کول چې دوی زموږ چارې په عادلانه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخته نه وړي. له دې څخه معلومېږي چې ولسواکي په یوه نه یو ډول له ډېره وخته په بشري ټولنو کې موجوده وه که څه هم د ولسواکي یا ډیموکراسۍ نوم به یې نه وو ور کړی.
ډیموکراسي خپله هم ټولنو ته په کتو تغییر کوي، مثلن: د امریکا ولس چې له خپل حکومت څخه څه ډول ولسواکي غواړي، حتمي نه ده چې زموږ ملت دې هم هغه ولسواکي دلته هم طلب کړي. موږ خپلو عنعناتو، ارزښتونو او رواجونو ته په کتو له دې کلتور او محیط سره سمه ولسواکي غواړو او هغوی یې له یادو شیانو سره موافقه ولسواکي غواړي. نو د الهي حاکمیت موضوع لومړی له لویه سره مطرح نه ده، ځکه دا دوه بېلې زاویې لري او بل ډیموکراسي خپله هم ټولنو ته په کتو یې هغه عملي جنبه تغییر کوي؛ نو زموږ د ولس ډیموکراسي د نورې نړۍ له جمهوریتونو سره د ځمکې او اسمان توپیر لري چې هیڅکله به هم د الهي حاکمیت حدود پکې مات نه کړل شي.
۱/۱۲/۲۰۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قربانۍ اساسي هدف

دا يو منل شوی حقيقت دی چې د زمانې په تېرېدا سره شرعي مسايل هم د وخت له غوښتنو سره سم خپل شکل، د اداينې طريقه او کيفيت له يوه حالت څخه بل ته بدلوي. يو شمېر شرعي مسايل داسې هم شته چې د وخت تېرېدا نه بلکې د کلتورونو او دودونو تبديلي د مسايلو په کيفيت او کميت کې بدلون راولي.

ستر اومشهور صحابي عمر فاروق رضي الله عنه د حالاتو له غوښتنې سره سم په يو شمېر شرعي مسلو کې بدلونونه راوستل. د تراويحو مسله ټولو خلکو ته معلومه ده چې عمر فاروق رضی الله عنه پکې بدلون راوستی. د طلاق په مسله کې يې لاس وهنه وکړه او ځينې نورې مسلې هم شته چې دلته يې يادونه اړينه نه بولم.

ځينې شرعي مسايل د اسلام په دويمه پېړۍ کې لا د سترو امامانو له لورې تر خپل پخواني مسير پراخ شوي او د ادايني ډول يې تر پخوا پراخ او يا هم يو ډول بدل شوی دی. د امام ابو حنيفه رحمه الله په مذهب کې د کوچني اختر سرسايه د خورما، کشمشو، کورت او اوربشو پر ځای کرنسۍ او بل هر د ګټې شی ور کول کېدای شي. ځکه د امام صاحب دليل دا دی چې سرسايه له بې وزلانو سره د مرستې په غرض را منځ ته شوې او د زمانې په اوږدو کې چې دا هدف په هر شي ښه تر سره کېږي نو بايد مسکين ته هغه شی ور کول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امام صاحب په دې تګلاره کې هم د شرعي مسايلو انساني ټولنې ته د ګټې اړخ روښانه شوی او هم خلکو ته د شرعي مسايلو په عملي کولو کې اساني پيدا شوې. که موږ د شرعي مسايلو په اړه د سترو امامانو دا پر ډېرو مهمو انساني ارزښتونو ولاړه تګلاره تعقيب کړو، نو يو لور ته به په ټولنه کې د مسايلو په اړه شته ابهامونه لرې شي او بل لور ته به خلکو ته اساني هم پيدا شي.

نن بايد د قرباني په اړه هم فکر وکړو چې قرباني اصلن د څه لپاره وه او د اسلام په سر کې د قرباني په اړه د رسول الله ص او اصحابو عملي تګلاره څه وه؟ لومړی په دې اړه څو روايات را اخلم:

عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ، تَرْفَعُهُ، قَالَ: «إِذَا دَخَلَ الْعَشْرُ وَعِنْدَهُ أُضْحِيَّةٌ يُرِيدُ أَنْ يُضَحِّيَ، فَلَا يَأْخُذَنَّ شَعْرًا، وَلَا يَقْلِمَنَّ ظُفُرًا».(۱)

ژباړه: ام سلمې رض له رسول الله ص نقل کړی چې ويل يې: که ذی الحجه داخله شي له يو چا سره د قربانۍ حيوان وي او د قرباني اراده يې هم وي؛ نو وېښتان او نوکان دي نه پرېکوي.

په دې حديث کي دوې خبرې دي، يوه دا چې که څوک قرباني ولري او اراده يې وي چې د اختر په ورځ يې قرباني کړي؛ دا د حديث اوله برخه ده او زموږ هدف هم دا برخه ده او بله خبره د وېښتانو او نوکانو د نه پرېکولو ده.

له لومړۍ برخې ښکاري چې قرباني د انسان اختياري عمل دی نه وجوبي. ځکه وايي؛ که څوک حيوان ولري او د قرباني اراده يې وکړي، له دې الفاظو ښکاري چې خبره د اختيار ده نه د لزوم. بل لور ته چې د لزوم په اړه کوم روايات راغلي يو يې هم د هغو اصولو پر تول برابر نه دی چې محدثينو د يوه روايت د کرتوب لپاره ټاکلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په ګومان د روایت په دویمه برخه کې ابهام شته، دلته ضرور کومه تېروتنه شوې او په دې اړه باید اصل و قانون د عائشې رضی الله عنها هغه روایت وګڼو چې د رسول الله د عمومي ژوند په اړه نقل شوی دی او دا برخه هم پکې راتلای شي. په هغه روایت کې دي:

أَنَّ النَّبِيَّ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - «كَانَ يَبْعَثُ بِهَدْيِهِ وَلاَ يَحْرُمُ عَلَيْهِ شَيْءٌ أَحَلَّهُ اللَّهُ لَهُ حَتَّى يَنْحَرَ هَدْيَهُ».(۲)

ژباړه: رسول الله صلی الله علیه وسلم خپله قرباني(حرم) ته استوله او د قرباني تر حلالېدا يې هيڅ حلال شی پر ځان نه حراماوه.

له دې څخه ښکاري چې د نوکانو او وېښتانو نه پرېکولو په مسله کې کومه تېروتنه شوې. ښایي رسول الله ص یو خاص سړي ته د یوه ځانګړي لامل له وجې دا خبره کړې وي، دا هم شونې ده چې رسول الله ص د حیوان په اړه ویلي وي چې ښونګري او وېښته يې مه پرېکوئ او دا امر هم ممکن ځانګړی شالید ولري. د یو شمېر علماؤ په اند دا امر بيخي وجوبي نه دی؛ بلکې هسي استحبابي امر دی.

دویم روایت هم انساني عقل و فطرت مني، هم د اسلام له روح سره سرخوري او هم د رسول الله ص د عمومي ژوند عادت بیانوي. نو دې ټکو ته په کتو تر لومړي روایت زما په ګومان دویم روایت د منلو وړ دی. د روایت د همدې برخې په اړه د سترو امامانو ترمنځ هم ژور اختلاف شته. کتابونه وايي:

وَقَدْ اخْتَلَفَ الْعُلَمَاءُ فِي ذَلِكَ فَذَهَبَ سَعِيدُ بْنُ الْمُسَيِّبِ وَرَبِيعَةُ وَأَحْمَدُ وَإِسْحَاقُ وَدَاوُد وَبَعْضُ أَصْحَابِ الشَّافِعِيِّ إلَى أَنَّهُ يَحْرُمُ عَلَيْهِ أَخْذُ شَيْءٍ مِنْ شَعْرِهِ وَأَظْفَارِهِ حَتَّى يُضَحِّيَ فِي وَقْتِ الْأُضْحِيَّةِ وَقَالَ الشَّافِعِيُّ وَأَصْحَابُهُ: هُوَ مَكْرُوهٌ كَرَاهَةَ تَنْزِيهٍ وَلَيْسَ بِحَرَامٍ. وَحَكَى الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ

(c) ketabton.com: The Digital Library

فِي الْبَحْرِ عَنْ الْإِمَامِ يَحْيَى وَالْهَادَوِيَّةِ وَالشَّافِعِيِّ أَنَّ تَرْكَ الْحَلْقِ وَالتَّقْصِيرِ لِمَنْ أَرَادَ التَّضْحِيَةَ مُسْتَحَبٌّ وَقَالَ أَبُو حَنِيفَةَ: لَا يُكْرَهُ، وَقَالَ مَالِكٌ فِي رِوَايَةٍ: لَا يُكْرَهُ، وَفِي رِوَايَةٍ: يُكْرَهُ، وَفِي رِوَايَةٍ: يَحْرُمُ فِي التَّطَوُّعِ دُونَ الْوَاجِبِ.(۳)

په دې اړه علماؤ اختلاف کړی، سعید بن مسیب، ربیعه، احمد، اسحاق، داود او د شافعي ځینې ملګري په دې اند دي چې د قربانۍ تر وخته د وېښته او نوك پرېکول حرام دی. شافعي او ملګري یې وایي: دا حرام کار نه دی بلکې تنزیهي مکروه دی. په بحر کې امام مهدي له امام یحیی، هادویه او شافعي نقل کړی چې که څوك قرباني کوي نو د وېښته خرېیل او کمول دې د استحباب له مخې پرېږدي. امام ابوحنیفه ویلي چې هیڅ مکروه نه دی. امام مالك یوځل ویلي: مکروه نه دي، په بل روایت کې یې ویلي: مکروه دي، درېیم وار یې ویلي: په نفلي قرباني کې حرام دي او په لزومي کې نه دي حرام.

له دې اختلافه ښکاري چې تېرو علماؤ هم له روایته یو ډول برداشت نه دی کړی، بلکې دوئ هم د نورو روایاتو، انساني عقل او اسلامي روح ته په کتو اختلاف سره کړی.

عَنْ سَلَمَةَ بْنِ الْأَكْوَعِ، أَنَّ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ ضَحَّى مِنْكُمْ فَلَا يُصْبِحَنَّ فِي بَيْتِهِ بَعْدَ ثَالِثَةٍ شَيْئًا»، فَلَمَّا كَانَ فِي الْعَامِ الْمُقْبِلِ، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللهِ، نَفْعَلُ كَمَا فَعَلْنَا عَامَ أَوَّلَ، فَقَالَ: «لَا، إِنَّ ذَاكَ عَامٌ كَانَ النَّاسُ فِيهِ بِجَهْدٍ، فَأَرَدْتُ أَنْ يَفْشُوَ فِيهِمْ».(۴)

سلمه بن اکوع رض له رسول الله ص روایت کړی چې ویل یې: که ستاسو چا قرباني وکړه نو تر درې ورځو وروسته دې په کور کې هیڅ هم نه ایله کوي.(یعنې خیرات دې کړي) په راتلونکي کال دوی ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل: د الله رسوله! د تېر کال په شان عمل وکړو؟ ده وويل: نه! په هغه کال خلك وږي وو نو اراده مې وکړه چې غوښې دوی ټولو ته ورسېږي.

دا روايت هم يو ډول د قرباني سنتوالي ته اشاره کوي که واجب او لزومي وايي؛ نو بايد وس لرونکو ته يې امر کړی وای، خو داسي نه دي شوي.

دې رواياتو ته په کتو ويلای شم چې د قرباني اساسي هدف هم په ټولنه کې له موجودو بې وزلو انسانانو سره کومك و. ځکه د رسول الله ص او اصحابو په زمانه کې کرنسۍ نه وه چې انسانانو دې پېر و پلور په کړی وای. له رواياتو ښکاري چې په هغه زمانه کې زياتره سوداوې جنس په جنس کېدې. يعنې بايع(خرڅونکی) خو له لويه سره جنس پلوري، مګر مشتري (اخيستونکي) به هم د بل جنس په عوض له بايع سره سودا کوله. د ټولنې همدې اساسي مشکل ته په کتو رسول الله ص له مسکينانو سره د مرستې دا دوې لارې را منځته کړې چې په دواړو اختر‌انو کې به شتمنو او وس لرونکو کسانو له مسکينانو سره مرستې کولې. حتا د اسلام په سر کې رسول الله ص امر کړی وو چې د قرباني غوښې به تر درې ورځو زياتې نه ذخيره کېږي. دا امر هم په دې وجه شوی وو چې خلك به د قربانۍ غوښې نه ذخيره کوي څو په ټولنه کې شته مسکينانو ته پوره حصه ور سېږي.

نو که نن موږ د مسلې اصلي هدف او د ټولنې اوسني حالت ته په کتو دا تګلاره غوره کړو چې د قرباني پر ځای خلك له بې وزلو کسانو سره نغدي مرسته وکړي په دې ډول به هم د شرعي مسلو اساسي هدف پوره شوی وي او هم به زموږ د ټولنې له بې وزلو وګړو سره مرسته شوي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په گومان د قرباني مسله د کوچني اختر د سرسايې په شان ده، که د سرسايې پر روایاتو د کرنسۍ جواز ور زیاتولای شو نو د قرباني په اړه هم اوسنیو شرایطو ته په کتو دا زیاتولای شو چې که څوک غواړي نو نغدې پیسې هم مسکین ته ور کولای شي.

ځکه له لویه سره قرباني فرض او واجب نه، بلکې سنت ده چې اصلي هدف یې نن د قرباني او غوښو پر ځای په نغدو ښه کېدای شي.

که د اختر د سرسايې او لوی اختر د قربانۍ د روپیو د پر ځای لګولو لپاره دولت یوه اداره جوړه کړي او په همدې روپو د مسکینانو پر اساسي اړتیاوو کار وکړي، نو له دې راکړل شوي شرعي امکاناتو څخه به مو هم ښه ګټه پورته کړې وي او هم به د ټولنې اساسي ستونزې ورو-ورو حل سي.

۲۰۱٦م

سرچینې:

(۱)مسلم، کتاب الاضاحي، باب بیان ما کان من النهي عن اکل لحوم الاضاحي...، ح: ۱۹۷۷)

(۲)(مسلم، کتاب الحج، باب استحباب بعث الهدی الی الحرم...، ح: ۱۳۳۱)

(۳)(نیل الاوطار باب ما یجتنبه فی العشر من اراد التضحیة)

(۴)(صحیح مسلم، کتاب الاضاحي، باب بیان ما کان من النهي... ح: ۱۹۷۴)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دعا اهمیت او اغېز

دعا په اسلامي دین و شریعت کې ډېر اهمیت لري، دعا د عبادت یوه نوعه ده، انسان په دعا خپله عاجزي خپل رب ته څرګندوي. قران او سنت ته په کتو هیڅوک هم د دعا له اهمیت، ارزښت، عبادت د نیکۍ له یوه ډوله منکرېدلای نه شي.
دا پاس خبرې د دعا په اړه هر کس مني، مهمه خبره د دعا په اړه داده چې ایا دعا په عینیت کې هم څه بدلوي؟ موږ کولای شو چې یو شی له عمل او کار پرته په دعا وکړو؟ دعا برخلیک ټاکوونکې ده؟ که دا کارونه نه شي کولای، دعا ولې عبادت ده او د الله په کتاب و د رسول په سنتو کې د څه لپاره دومره اهمیت ور کول شوی دی؟
زه چې څومره له نصوصو پوه شوی یم، دعا یوازې ذهني ډاډ دی، په عینیت کې کوم بدلون نه راولي. ځکه له دعا سره هر نبي د عمل لپاره هم هڅې کړې دي، که په نوح سورت کې د هغه د دعوت په اړه فکر وکړو، نو هغه د شپې او د ورځې، پټ او ښکاره، مخامخ په مجلسو نو کې یوازې فردي دعوت، ټولې طریقې یې کارولې دي، که یوازې دعا کار کولای، نو د یوه نبي دعا حتمن قبلېږي هم، بیا یې ولې په دعا هغه کار نه کاوه چې په عمل یې کړی دی؟ د هغوی عمل د امت لپاره د لارې مشال وي، نو چې یو رسول له دعا سره عمل کوي، دا ثابتېږي چې یوازې دعا کار نه ور کوي، دعا د انسان ذهنیت د عمل لپاره ډاډه کوي، له انسان سره د خدایي بندګۍ فکر پیدا کوي، انسان ته دا ور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه کیږي چې زه بنده یم، عاجزه یم، محتاج یم او هر وخت شوني ده چې زه دې د یوه بل ځواک تکیې ته اړ شم، دعا انسان ته دا هر څه ور په زړه کوي، نو انسان بیا په عمل کې هم دغه چوکاټونه ساتي، انسان د لویي هڅه نه کوي، په بل انسان د ظلم کوښښ نه کوي، پوهیږي چې تر ما په وس او ځواک کې بالا یو ځواک شته، هغه مې څاري، له دې سره د هغه په ذهن کې دا خبره هم وي چې له ماسره خدای د دې کار په اجرا کې مرسته کوي، نو هغه د یوه ساعت کار په نیم کوي، خپله زحمت کش کړي، تکلیف وکاږي، خولې توی کړي، خو ذهنیت یې دا وي چې یو غیبي مرسته راسره وه چې دا کار دومره ژر یا ښه خلاص شو؛ اصلن هیڅ غیبي مرسته نه وه، د هغه کار ته ذهنیت جوړ شوی و، فکر یې کاوه چې غیبي کومک را سره کیږي، نو له دې وجې یې د کار پر اجراء خوند اخیستی دی. په قران پاک الله تعالی وایي:

{وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ} [البقرة: 186].

ژباړه: او که زما بندګان زما په اړه درڅخه پوښتنه وکړي(ورته ووایه چې) زه نژدې یم، کله چې مې څوک ور وبولي، د بلونکي بلنه منم؛ نو دوی دې له ما دعا وغواړي، پر ما دې باور وساتي، ښایي سمه لار ومومي.

د دعا په وخت کې به دې د نورو شرطونو تر څنګ دا هم په ذهن کې وي چې الله نژدې دی، ترمنځ د نورو مخلوقاتو ځایولو ته اړتیا نه شته، نو ما در وبولئ، نور پریږدئ، پر ما باور ولرئ چې زه مو د دعا په منلو او قبلولو کې یوازینی مرجع یم. د دعا لپاره دغه یت کې یو لړ شرایط بیان شوي دي، پر الله باور، د الله را ننګول، هغه نژدې ګڼل چې ترمنځ یې نورو څوک ځای نه شي، وروسته دعا کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا عبادت ده، حدیث کې راغلي دي:

«إِنَّ الدُّعَاءَ هُوَ الْعِبَادَةُ».(١)

ژباړه: دعا عبادت دی.

یوه بل حدیث کې راځي:

عَنْ فَرْوَةَ بْنِ نَوْفَلٍ، قَالَ: سَأَلْتُ عَائِشَةَ: عَنْ دُعَاءٍ كَانَ يَدْعُو بِهِ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَتْ: كَانَ يَقُولُ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا عَمِلْتُ، وَمِنْ شَرِّ مَا لَمْ أَعْمَلْ»(٢)

ژباړه: له فروه بن نوفل څخه روایت دی، ده ویل، له عائشې رض مې د رسول الله ص د دعا پوښتنه وکړه، چې هغه به کوله، دې وویل، هغه ص به ویل: اې الله! زما د کړي عمل له شره هم تاته پنا در وړم او د هغه عمل هم چې ما نه وي کړی.

په دغه حدیث کې رسول الله ص د کړنې له فتنو پنا غوښتې ده، دا که د ده خپل عمل وي یا د بل عمل، انسان ته کله خپله عمل او کار بلا شي، لکه پښتانه چې وايي: خپله ژبه هم کلا ده هم بلا او کله بیا د بل عمل د انسان لپاره سرخوږی شي. نو که زما عمل وي، د شر سبب یې مه کوې او که د بل عمل وي، هم یې راته د شر سبب مه کوې.

د یوه انسان بل انسان ته دعا د مینې او محبت سبب کېږي، انسان چې کوم چا ته په زړه کې خِیره نه لري، زړه یې له نفرته ورته ډک نه وي، نو دعا ورته کوي، په دې توګه دعا د مینې ښه وسیله ده. له نفرته د خلاصون ذریعه ده، رسول الله ص ولې یو مسلمان بل ته په دعا امر کړی، د یوه مسلمان دعا یې د بل په حق کې کې د قبولیت وړ ګڼلې ده، دا ځکه چې دعا د مینې د خپرولو، له نفرتونو د پاکې ټولنې وسیله کېږي، مسلمان باید له مسلمان سره خپه نه وي، یو له بل سره خپګان

(c) ketabton.com: The Digital Library

شریعت منعه کړی دی، یو بل ته دعا یې ستایلې ده، نو دعا دومره زیاته په قران او حدیث کې د همدې لپاره ذکر شوې ده چې د ذهني ډاډ ترڅنګ د یوه او بل د مینې و محبت وسیله شي.

دا چې دعا په عینیت کې بدلون نه راولي، د قران کریم له دې اصل څخه دا مفهوم اخلو:

{إِنَّ اللَّهَ لاَ يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ} [الرعد: 11].

ژباړه: یقینن الله د یوه قوم حالت نه بدلوي څو یې دوی په خپله بدل نه کړي.

یوه شاعر د شعر په ژبه دا مطلب داسې بیان کړی:

خدای هم نه بدلوي حال د هغه قوم

څوك چې خپل حالت پخپله بدل نه کا

د قران کریم دغه ایت ته په کتو موږ ویلای شو چې هر شی په عملي بڼه بدلېدل غواړي، ځکه دا د قران کریم اصل دی، له دې اصل سره ټکر مفهوم د قران کریم له بل ایت څخه اخیستل ناسم کار دی، بل ځای که عام ویل شوي وي چې دعا مو قبلېږي، نو هدف یې دا نه دی چې له عمل پرته یو کار ترسره کېږي، بلکې عمل پر خپل ځای باندې کار کوي او دعا خپل، دعا عبادت ده، ثواب یې اخرت کې در کوي، دعا ذهني ډاډ ده چې ستا په لاشعور کې دا خبره ځای ونیسي- چې له ماسره مرسته کېږي، نو کار په ښه ډول مخته ځي، دعا د مینې وسیله ده چې په ټولنه کې یو بل کس سره نژدې کوي، ته ما ته دعا کوه زه تاته، په دې سره زما زړه هم خوشاله او ستا هم، دا مفته د مینې وسیله ده چې نفرت ختموي او زړونه له مینې و محبته ډکوي، نو ځکه قران کریم دعا یاده کړې، حدیثو کې یې فضیلت راغلی، اما له عمل پرته د نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدلول، يا د يوه انسان د حالت بدلول، امکان نه لري، نه د الله له اصولو سره سر خوري، نه د نبيانو له عملي سنتو سره او نـه زمـوږ لـه مشـاهدې سره. نو ولې بايد له قران کريم او احاديثو څخه داسې تفسير وکړو چـې هم له قران سره نه لګيږي، هم د نبيانو له عملي سنتو سره او هم زموږ له مشاهدې و تجربې سره؟!

که په دعا يو څه کېدلای، نه به انسان ناروغ شوی وای، نه به مړ شـوی، نه به چا له لوږې سا ور کړې وه، نه به د يوه ملت حالت خراب شـوی، نه به يو چا په تجارت کې تاوان کـړی وای، نـه بـه څـوك پـه امتحـان او درسونو کې ناکامه شوی وای، خو دا چـې دغـه ټـول پيښـيږي او پـېښ شوي دي، نو معلومه شوه چې دعا د عيني شرايطو په بدلولو کـې هـيڅ رول نه لري، يعنې مستقيم تاثير نه پر لري، دا سمه ده چې د انسان ذهن باندې مثبت تاثير لري، هغه بيا پر عينيت اغېز کولای شي، خو مخـامخ پر عيني شرايطو تاثير نه لري؛ څوك چې د دعا د تاثير په نيامت ناسـت وي، تغيير غواړي، تحول راولي، خپـل حـال او د ملـت حـال بـدلوي، هغوی به همداسې په سراب پسې منډې وهي چې هيڅکله بـه اوبـو تـه ونه رسيږي، دوی به په خيال کې د يوه ملت حالت بدل کړی وي، چې دا خوب به يې رښتيا نـه شي، دوی بـه يـو هيـواد ودان کـړی وي چـې خـولې پـر تـوی نـه شي د يـوه ملـت ودانـول، د دې دنيـا د شرايطـو، مشاهدې او تجربې له مخې د نه منلو وړ خـبره ده. بنـاءن بايـد ځانونـه خطا نه کړو، له دعا سره تر څنګ عملي کار ته هم اوږه ور کړو، د دعا په خپل اصل هدف او اغېز ځانونه خبر کړو، نص د خدای له اصـل، د نبي له عملي سنتو او زموږ له تجربو او مشاهدې سره يوځای کښېږدو بيا مفهوم څنې واخلو چې په دې سره د يوه نص اصل مفهوم ته د رسـيدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره شونتیا شته، نسبت هغه ته چې هـر نـص دې مجـرد وخېـړل شي او مفهوم دې ورڅخه وفهمول شي.

۳۱/۳/۲۰۲۲

سرچینې:

(۱)(ابن ماجه، کتاب الدعاء، باب دعاء رسول الله ص، ح: ۳۸۲۸)

(۲)(ابن ماجه، کتاب الدعاء، باب ما تعوذ منه رسول الله ص، ح: 3839)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تکفیر وبا

لغوي او شرعي مفهوم:

تکفیر د کفّر یکفّر یعنې تفعیل د باب مصدر دی، د لغوي معنا په اړه یې عربي ویکیپیډیا لیکي: التکفیر هو نسبة احد اهل القبلة الی الکفر.
یعنې تکفیر کفر ته یوه مسلمان نسبت دی.
د شرعي معنا په اړه یې ورپسې کاږي:
واما في الشرع فان معرفة حقیقة التکفیر تتوقف علی معرفة معنی الکفر.
فالکفر في اللغة یعطي معنی الستر والتغطیة: و وصف اللیل بالکافر لانه یستر الاشخاص والاشیاء بظلامه، کما وصف المزارعین بالکفار لسترهم البذور في الارض. بینما الکفر بالعقیدة هو عدم الایمان بما یجب الایمان به. في حین ان کفر العمل هو جحد المعروف وعدم شکره.
ژباړه: د شریعت له مخې د تکفیر پېژندنې حقیقت د کفر د کلیمې له معرفت سره تړلی دی، کفر په لغت کې پټولو ته وایي، شپې ته له دې امله کافره ویل کېږي چې په خپله تیاره اشخاص او نور شیان پټوي، بزګرانو ته کفار ځکه ویل کېږي چې په ځمکه کې تخم پټوي؛ د عقیدې کفر پر هغه څه نه ایمان دی چې باید ایمان یې پر وای، په داسې حال کې چې عملي کفر له نیکو انکار او نه مننه یې ده.
دوکتور عبد القادر الشیخلي په اسباب التکفیر وآثاره و علاجه کې کاږي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

التكفير بالباطل هو الصاق تمهة الكفر بمسلم بلا ضـابط شرعـي، وهـذا التكفير داء يصيب الفكر الاسلاميّ ويؤدّي الى مزيد من التطرّف والقيام باعمال إرهابيّة تخلّ بالامن.

ژباړه: په ناحقه کفر ته نسبت پر یوه مسلمان له شرعي اصل پرتـه د کفـر تهمت دی، دغه تکفیر یو مرض دی چې مسلمانان په فکري لحاظ پـه اخته دي، دا د زيات تشدد او داسې ترهګريزو اعمالو سبب کېږي چې امن اخلالوي.

تکفیر د مزیدو باب دی، چې اصلي ریښه یې له کفره راغلې ده، له دې امله یې شرعي معنا کې پر هغه څه د نه ایمان یادونه راغلې ده چې بایـد ایمان یې پر راوړی وای. د تفعیل باب متعدي دی، معنی یوازې فاعـل یې کار نه کوي؛ بلکې مفعول هم غواړي، تکفیر کفر ته منسوبول دي، تعلیم بل ته ښودل دي او داسې نور هم.

له شرعي اړخه د تکفیر قباحت:

شرعي متونو دې اړخ ته پاملرنه کړې ده، چې انسانا کله عقـده ونیسيـ، نو د خپل مخالف په مقابل کې له هرې وسیلې کار اخـلي؛ د اسـلام پـه اوایلو کې له اصحابو دغه غلطي تکرار شوې ده، چې رسول اللـه صـلی الله علیه وسلم پر دغو اصحابو سخت غوسه شوی دی، حتا اصحابو ته یې د هغو منافقانو د وژلو اجازه هم نه ور کوله چې د قران کریم ایاتونه یې په اړه راغلي وو. رسول الله صلی الله علیه وسلم نه دښمن ته د تبلیغ وسیله په لاس ور کوله او هم یې د هغوی ظاهر ته کتل چې ظاهرن یـې د اسلام احکام عملي کول او انسان د بل انسان په اړه وړاندې یوازې پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهر فیصله کولای شي. دغه د اسلام عمومي قاعـده ده او رسـول اللـه صلی الله علیه وسلم هم په عملي ډگر کې د دغې قاعدې پیروي کړې ده.
لاندې به د تکفیري وبا په اړه د رسول اللـه صـلی اللـه علیـه وسـلم څـو احادیث د نمونې په ډول راوړم:
وَأَنْ لاَ نُنَازِعَ الأَمْرَ أَهْلَهُ»، قَالَ: «إِلَّا أَنْ تَرَوْا كُفْرًا بَوَاحًا عِنْدَكُمْ مِنَ اللهِ فِيهِ بُرْهَانٌ».(١)

ژباړه (موږ له رسول الله ص سره پر څو شیانو بیعت وکړ یو دا وو چـې) له چارواکو سره به د واک پر سر شخړه نه کوو، ده ویل: مگر که مو لـه دوی څرگند کفر ولیدی چې تاسو پر هغه د الله له خوا دلیل در لودی.
دلته څو مهم ټکي یاد شوي دي چې ښه پام ورته اړین دی: یـو دا دی چې کفر باید واضح او صریح وي، دویـم دا چـې د کفـر پـه اړه بایـد شرعي نصوص قطعي الثبوته او قطعي الدلالته وي، نـه پـه ظنـي الثبوتـه فیصله کیدای شي او نه په ظني الدلالته هیڅوک د پرېکـړې حق لـري.
دریيم ټکی په حدیث کې دا هم دی چې د کفر په اړه پرېکړه د عالمانو او باصلاحیته کسانو کار دی نه د هر کس، ځکه ویلي دي چې تاسو پر دې کفر د الله له خوا دلیل ولرئ. په دلیل پوهېدل د عالمانو کار دی او دا چې دغه دلیل د دوی لپاره حجت وي، دغه یې صلاحیت تـه اشـاره ده، هر څـوک نـه شي کـولای چـې د نـورو د اعمالـو پـه اړه پرېکـړې وکړي، یوازې هغه کسانو د خلکو د عمالو د څارنې دنـده لـري چـې د ټولنې نظم ساتل یې مسوولیت وي او د دغه د اخلال مخنیوی د هغوی له مسوولیتونو څخه وي، که هر څوک په دغو چـارو کـې مداخلـه پیـل کړي، هم بـه د مسـوولیت او نـا مسـوولیت کسـان سره گـډ شي او هـم چارې گډوډېږي، پښتانه متل کوي چې د ډېرو خر لیوان خوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: " أَيُّمَا امْرِئٍ قَالَ لِأَخِيهِ: يَا كَافِرُ، فَقَدْ بَاءَ بِهَا أَحَدُهُمَا، إِنْ كَانَ كَمَا قَالَ، وَإِلَّا رَجَعَتْ عَلَيْهِ ".(۲)

ترجمه: رسول الله صلی الله علیه وسلم ویل: هر کس که خپل ورور ته وویل: اې کافره! نو له دواړو پر یوه به دا کلمه صادقیږي، که هغه شخص کافر وي(خو سهي ځای یې پیدا کړ) که نه بېرته پر ویونکي راګرځي.

له دینه باید د خپلو اغراضو د تر لاسه کولو وسیله جوړه نه شي، هر وخت چې دیني ارزښتونه د شخصي موخو لپاره کار شوي دي، ډېرې بدې پایلې یې ور کړې دي، دین کې یو بل ته ښه توصیه ده، حدیث کې ویل شوي:

قَالَ: «الدِّينُ النَّصِيحَةُ» قُلْنَا: لِمَنْ؟ قَالَ: «لِلَّهِ وَلِكِتَابِهِ وَلِرَسُولِهِ وَلِأَئِمَّةِ الْمُسْلِمِينَ وَعَامَّتِهِمْ».(۳)

ترجمه: رسول الله صلی الله علیه وسلم وویل: دین نصیحت دی، موږ وویل: د چا لپاره؟ ده ویل: د الله لپاره، د هغه د کتاب او رسول لپاره، د مسلمانانو د مشرانو او عوامو لپاره.

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: " مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ مِلَّةِ الإِسْلاَمِ فَهُوَ كَمَا قَالَ، قَالَ: وَمَنْ قَتَلَ نَفْسَهُ بِشَيْءٍ عُذِّبَ بِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ، وَلَعْنُ المُؤْمِنِ كَقَتْلِهِ، وَمَنْ رَمَى مُؤْمِنًا بِكُفْرٍ فَهُوَ كَقَتْلِهِ ".(۴)

ترجمه: نبي علیه السلام ویل: که چا له اسلامي ملت پرته په بل قسم وکړ هغه د خپلې وینا په شان دی، ده ویل: که چا په هره وسیله ځان قتل کړ په دوزخ کې به په هماغه وسیله عذاب ور کول کېږي، پر مومن لعنت ویل، د هغه د قتل په شان دي او که چا یو مومن په کفر تورن کړ، نو ګواکې قتل یې کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دغه حدیث کې یو چا ته د کفر نسبت کول ډېره لویه ګنا بلل شوې ده، یوه مسلمان ته اصلن نه ښایي چې دغه نسبت خپل ورور ته وکړي، د کفر او اسلام د حساب مسوولیت د یوه عام وګړي کار نه دی، خدای له خپلو بندګانو سره د حساب ژمنه کړې ده او هغه پوه شو خپل یې بندګان.

په دې اړه د علماؤ نظرونه:

پاس احادیثو ته په کتو علماؤ هم په دې اړه سخت دریځ خپل کړی دی، په دې اړه د امت پوهانو زیات کتابونه لیکلي دي او دغه مسله یې په ښه ډول روښانه کړې ده. له بده مرغه چې زموږ په ژبه تر اوسه د یادولو وړ شی نه دی پر لیکل شوی، یوازې د تکفیر لپاره د اسبابو د زیاتوب کتابونه ښه ډېر لیکل شوي او بس. لاندې به د علي کرم الله وجهه او یوه بل عالم نظر را واخلم:

ولما سئل علي بن أبي طالب رضي الله عنه عن أهل الجمل وصفين: أمشركون هم؟ قال: لا، من الشرك فروا. فقيل: أمنافقون؟ قال: لا، لأن المنافقين لا يذكرون الله إلا قليلاً. قيل: له فما حالهم؟ قال: إخواننا بغوا علينا".(۵)

ژباړه: له علي رضي الله عنه د جمل او صفین په جنګونو کې د جنګېدونکو کسانو په اړه پوښتنه وشوه چې ایا دوی مشرکان دي؟ ده وویل: نه، له شرکه تښتېدلي. پوښتنه وشوه: منافقان دي؟ ده ویل: نه، ځکه منافقان خدای ډېر کم یادوي. پوښتنه ترې وشوه چې څه دي؟ ده ویل: زموږ ورونه دي خو بغاوت یې کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويقول ابن دقيق العيد: "وهذا وعيد عظيم لمن أكفر أحداً من المسلمين وليس كذلك، وهي ورطة عظيمة وقع فيها خلق كثير من المتكلمين، ومن المنسوبين إلى السنة وأهل الحديث لما اختلفوا في العقائد، فغلظوا على مخالفيهم، وحكموا بكفرهم ".(٦)

ژباړه: ابن دقيق عيد ويل: دغه حديث لويه ګوتڅنډنه ده هغه چا ته چې مسلمان تکفيروي او هغه دغه ډول نه وي، دغه يوه لويه فاجعه ده چې د متکلمانو او هغو کسانو چې اهل سنت او اهل حديثو ته منسوب دي لويه برخه؛ ځکه پکې ښکېله ده چې عقيدې کې اختلاف سره لري، نو دوی پر خپلو مخالفانو سختي کړې ده او د هغوی د کافر بللو پرېکړه يې کړې.

د تکفير په اړه د اهل سنتو اصل:

د تکفير په اړه اهل سنت دا اصل لري:

لا نكفر الا من كفره الله ورسوله، فمن جاءت النصوص بكفره فهو كافر، ومن لم يكفره الله ورسوله فلا يكفّر... وعلى هذا فاهل السنة لا يكفّرون من يكفرهم من غيرهم لمجرد ان الاخر فد كفرهم، لان التكفير حكم شرعي ليس داخلا في باب العقوبة بالمثل، فالتكفير حق الله، لذا لم يكفّر الصحابة الخوارج مع ان الخوارج كفروا عليّاً رضي الله عنه ومن معه من الصحابة، فالمعوّل عليه في مسألة التكفير النص الصريح او الاجماع او الاقياس الجلي على منصوص عليه.(٧)

ژباړه: موږ يوازې هغه څوک کافر ګڼو چې الله او رسول يې کافر بللی وي. د يوه چا د کفر په اړه که منصوصي کفر ثابت شي، هغه کافر دی او که څوک الله يا رسول يې کافر نه وي بللی، هغه کافر نه بلل کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې امله اهل سنت هغه څوک کافر نه بولي چې لـه دوی پرتـه نـورو هغه کافر کړی وي؛ ځکه تکفیر شرعي حکم دی د بالمثل عـذاب پـه کټګوری کې نه داخلیږي؛ تکفیر یـوازې د اللـه حـق دی، لـه دې املـه اصحابو خوارج کافران نه بلـل لـه دې سره چـې خوارجـو عـلي رض او ورسره ملګري اصحاب تکفیر کړل، د تکفیر په مسله کې معیـار صریـح نص، اجماع او پر منصوصي مسله جلي قیاس دی.

دغه اصل ته په کتو که څوک د اهل سنت پیروان وي باید له دې مسلې سره زیات احتیاط وکړي، ځکه دا داسې خبره نه ده چې کول یې انسان ته هیڅ زیان نه رسوي، بلکې دغه یـوه کلیمـه، یـو ویـونکی لـه ایمانـه خلاصوي یا هغه کس چې ورته ویل شوې ده پر هغه صادقیږي؛ نو کـه له چا سره د خپل ایمان او اسلام غم وي، هغـه بایـد لـه دې مسـلې سره احتیاط وکړي، اصلن الله له یوه انسانه دا پوښـتنه نـه کـوي چـې پلانـی کافر و؛ نو تا ولې ورته کافر ونـه ویـل، خـو دا پوښـتنه پـه ډېـر جـدیت کیږي چې پلانی مسلمان و تا ولې کافر ګڼلی دی؟ که څوک په دنیـا او اخرت ځان ته مشکلات نه ایجادوي هغه باید د هیڅ مسلمان په اړه هم د تکفیر الفاظ ونه کاروي. د ایمان او اسلام غوښتنه داد چې هغه څوک چې لمونځ کوي، زموږ ذبیحه خوري او قبلـې تـه پـه لمانځـه کـې مـخ کوي باید د تکفیر الفاظ ورته ونه کارول شي، له رسول الله پـه حـدیث کې همدغه معیار نقل شوی دی او که څـوک د رسـول اللـه صـلی اللـه علیه وسلم معیار نه مني، هغه دې خپلـه پـر خپـل ایـمان او اسـلام وډار شي.(۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسباب يې:

دا چې زموږ په اسلامي ټولنه کې دغه وبا ولې ډېره شوې ده او لا پسې پراخېږي؛ نو ګڼ عوامل شته چې دغه کار ته يې زمينه برابره کړې ده، لاندې يې څو مهم اسباب په ګوته کوم:

ناپوهي: يو له مهمو او بنسټيز اسبابو څخه د شرعي علم نه وجود دی چې ځينې کسان د خپل جهالت له امله پر نورو د کفر ټاپې ولګوي. که د شريعت په اصولو او له تکفير سره تړلو ضوابطو څوک خبر وي، کله به هم پر يوه مسلمان د کفر تور ونه لګوي، اما له بده مرغه چې زموږ په وخت کې هغه کسان، هم نور، د کفر په تور تورنوي، چې حتا خپل لمونځ يې هم په معنا نه وي زده، د دغه حالت يو سبب له شرعي علمه لرې والی دی. علي رضي الله عنه چې عالم انسان و خوارج يې هم تکفير نه کړل، خو بلخوا خوراجو نه يوازې علي رض تکفير کړ؛ بلکې له ده سره يې نور اصحاب هم تکفير کړل، چې د هغوی پر جهالت او ناپوهي دلالت کوي.

له نصوصو ناسم برداشت: يو بل سبب له نصوص غلط برداشت دی چې په اوس او پخوا کې د خلکو د تکفير سبب شوی دی. له اسلامي متونو د ګڼشمېر مذاهبو را پيدا کيدلو لامل هم له نصوصو په برداشت کې اختلاف دی چې دغه اختلاف کله تر دې بريده ورسېږي چې د يوه مذهب خلک د بل مذهب، د يوه فکر خلک د بل فکر خلک کافران وګڼي، چې د خوارجو له زمانې دغه فتنه را پيل شوې او تر اوسه دوام لري. له نصوصو اخذ کول د هر چا د وس کار نه دی، که يوڅوک د ژبې له قواعدو سره بلد نه وي، ژبني ظرافتونه ونه پېژني، د شريعت عمومي قواعد يې نه وي پېژندلي، د شکل او ماهيت په مسله پوه نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او له اجتهاد سره تړلي نور موارد ورته سم معلوم نه وي، هغوی به حتمن د ناسم برداشت ښکار کيږي، چې له بده مرغه اوس اسلامي امت دغه رنځ ناسور جوړ شوی دی.

تعصب او تشدد: مذهب پالنه او پر خپل دريځ تر وروستي حده درېدل هم ددې سبب کيږي، چې خلک د يوه بل په مقابل کې تکفير ته مخه کړي؛ لکه د اهل سنت او اهل تشيع ترمنځ، يا هم اوس کې د مذهبي مسلمانانو او اهل حديثو ترمنځ، چې دا لړۍ ښه توده روانه او پر يوه بل د کفر، شرک او بدعت ټاپې سره وهل کيږي.

د خواهشاتو پيروي: په دې ضمن کې يوه غوښنه ډله خلک د خپلو خواهشاتو او شخصي اهدافو لپاره هم پر هغو کسانو د کفر تور لګوي چې دوی يې د خپلو اهدافو په لار کې خنډ بولي. دغه وسيله نه يوازې نن ښه کارېږي، بلکې د اسلامي امت په تاريخ کې د ډېرو حکومتونو، چارواکو، اشخاصو او ډلو خلاف استعمال شوې ده. له بده مرغه چې موږ لا هم تر اوسه په دې برخه کې د خلکو خولو ته ګورو او شرعي تعبيرونه لا هم د خلکو د شخصي اغراضو ښکار کيږي.

جمود: زموږ پر سيمه د جمود سيوری له ډېره وخته غوړېدلی دی، د همدغه جمود نتيجه ده، چې خلک يې له حقايقو لرې ساتلي او پر مازې يوه خبره او واړه مخالفت خلک عقده اخلي او يو پر بل د کفر ټاپې وهي. ما په پاکستان او افغانستانو دواړو کې دغه ډول بېلګې بيخي زياتې ليدلې، چې ووړ مخالفت نه شي زغملای او دومره جامده فکره دي چې که له هغه سره چا په يوه شخصي- مسله کې مخالفت کړی وای، هم نژدې وه چې ځای پر ځای يې د کفر په ټاپه نازولی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وسطيت نه وجود: زموږ يو بل مشکل د وسطيت نـه وجـود دی، نـه زموږ په مکاتبو کې وسطيت ته کار کيږي اونه په مدرسـو کـې، نـه مـې پوهنتون کې وسطيت په اړه څه وليدل او نه شخصي علمي مرکزونه شته چې دې لور ته کار وکړي. هره مذهبي ډله يوازې خپل کتابونه وايـي او د خپلو مذهبي مشرانو خبرې اوري، چې په دې ډول د نورو مذهبونو په وړاندې د معلوماتو په خـلا کـې، يـوازې د کرکـې ذهنيـت لـري. دغـه وضعيت که موږ په خپل هيواد کې هم وڅېړو، نو ښه لويه برخـه کسـان به په دې ليست کې شامل شي.

نتيجه:

له پاس احاديثو او د علماؤ له وينا جوتيږي، چې کفر يوه شخصي کړنه ده، پـه دغـه اړه اشـخاص د هـيڅ ډول اقـدام واک نـه لـري، د اخـرت حساب يې لـه اللـه سره دی او پـه دنيـا کـې يـوازې حکومـت د خپلـو اسلامي قوانينو سره سم په دغه اړه د مناسب ګام پورته کولو حق لري.
اشخاص حق نه لري چې بل ته د کفر نسبت وکړي، د خلکو پـر نيتونـو شک وکړي، د هغوی د پټو مجلسو تجسسي وکړي او ادعا وکړي چـې دغه کس په زړه کې کافر دی يوازې د مسلمان ښـودلو تظـاهر کـوي، اسلام د هر انسان ظاهري اعمالو ته ګوري او له دې پرته د هيچا زړه نـه ور څېري چې د زړه په احوالو يې ځان خبر کړي که څـه هـم د زړه لـه څېرولو هم دا کار نه معلوميږي. که هر څوک دغه کار کوي نو پر خپل ايمان دې وډار شي او د هر شخص په اړه چې هر څوک دغه الفاظ پـر خوله راوړي، نو څومره چې بل ته خطر متوجې کوي، همـدومره خطـر په ديني و شرعي لحاظ ځان ته هم متوجې کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸/۱۰/۲۰۲۰

سرچيني:

(۱)صحيح مسلم كتاب الامارة باب وجوب طاعة الامراء في غير معصية...ح: ۱۷۰۹.

(۲)صحيح مسلم كتاب الايمان باب بيان حال ايمان من قال لاخيه المسلم: يا كافر ح: ٦۰.

(۳)صحيح مسلم كتاب الايمان باب بيان ان الدين النصيحة ح: ۵۵.

(۴)صحيح البخاري كتاب الايمان والنذور باب من حلف بملة سوى ملة الاسلام ح: ٦٦۵۲.

(۵)التكفير وضوابطه - السقار (ص: 15)

(٦)التكفير وضوابطه - السقار (ص: 13)

(۷)التكفير وضوابطه، المبحث الثاني، قواعد و ضوابط في التكفير، القاعدة الاولى.

(۸)صحيح البخاري كتاب الصلاة باب فضل استقبال القبلة ح: ۳۹۱.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ ته له دینه د واحد تفسیر اړتیا

د انساني ژبو یوه نیمګړتیا او په عیني حال کې بیا تنوع داده چې ټولې کلیماتې او جملې یې یوازې یوه معنا نه ور کوي؛ بلکې کله د حسي-شیانو الفاظ د معنوي هغو لپاره کارېږي، کله حقیقت متعذر وي لازمن به مجاز ته تلل حتمي وي او داسې نور موارد چې انساني ژبې یې ترې برخمنې دي.

دا برخمنتیا هم نقص دی او هم تنوع؛ نقص له دې امله دی چې له یوې کلیمې مختلف تعبیرونه پیدا کېږي. که قانون وي یا بل هر شی، لیکلی وي که شفاهي، د مختلفو تعبیرونو کېدل د انسانانو ترمنځ د اختلاف او شخړو سبب کېږي، چې دا پایله له هیچا پټه نه ده او هر د عقل و بصیرت خاوند پرې پوهېږي.

تنوع له دې امله ده چې انسان ته طبعن یو ډول الفاظ چې زیات تکرار شي، کلیشه ګرځي او خوند یې له منځه ځي؛ له دې امله یې په اوربدلو یو ډول خواتوری احساسوي او پر مزاج یې ښه نه لګېږي، طبیعت یې د نویو عبارتونو اورېدل خوښوي، د همدې لپاره هر وخت په ژبو کې بدلونونه راځي او له انساني فطرت سره سم یې خپله تنوع ساتلې ده.

الهي ادیانو که څه هم په خپل ذات کې کمی او نقص نه لري، اما دا چې د انسان په ژبه نازلېږي، هغه نقص حتمن ورته پېښېږي چې د انساني ژبې نور متونونه یا شفاهي جملات ورسره مخ وي. د الهي دین د تطبیق لپاره خدای یو بشر-په دې خاطر استازی ټاکلی وي چې د انساني توان تر حده هغه اصول عملي کړي چې خدای د انسان لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتخاب کړي وي. په دې کې دوه بارز حکمتونه دي چې یو خو انسان دا ادعا بیا نه شي کولای چې د دې اصولو تعمیل زما تر وس لوړ وو؛ ځکه رسول هم بشر وي او یو شی چې د هغه تر وس لوړ نه وي، هغه د نورو انسانانو تر وس هم نه لوړیږي.

دویم دا چې د نورو انسانانو په شان هغه هم له مختلفو حالاتوسره مخېږي، کله خوشالي وي کله غم، کله پراخي وي کله تنګدستي، د وخت تقاضا وې هم مختلفې وي، د دې لپاره چې رسول کومه تګلاره غوره کوي، موږ هم په خپل ژوند کې هغې تګلارې ته په کتو، د خپلو بشري تقاضاؤ لوری ټاکلای شو، چې زموږ په وخت کې د ټولنې لپاره حیاتي حیثیت لري.

د احادیثو په کتابونو کې راغلي دي چې له رسول الله ص کله یوه صحابي پوښتنه کړې ده، نو یو ډول ځواب یې ور کړی دی او بل وخت بیا بل پوښتنه کړې، دې ته یې بل ډول ځواب ور کړی. د حدیثو شارحینو هم په دې اړه بحث کړی دی چې ولي د یوې بوښتنې ځوابونه دوه یا تر دې هم زیات ډولونه لري.

د دوی یو عمده ځواب هم دغه دی چې د شخصیت په بدلېدا رسول الله ځواب هم بدل کړی دی، ځکه د یوه کس حالاتو یوه غوښتنه در لوده او د بل کس حالاتو نور څه غوښتل، رسول الله د هغوی وضعیت ته په کتو ځوابونه ور کړي او هر یو له حکمته خالي نه و.(۱)

دې اصل ته په کتو نن او پرون علماؤ همدا تګلاره اخیستې وه، د سورېې علماؤ د افغانستانو له علماؤ څخه په یوه مسله کې اختلاف کړی دی، ځکه د هغوی خلك، حالات، ځای او وخت یوه غوښتنه ځني کوي او زموږ دا بله، له همدې امله موږ اړ یو چې ځمکنیو حقایقو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کتو دين تفسير کړو، چې نه دين ته خلك شا ور واړوي او نه يې د دين له امله دنيوي ژوند له خنډونو سره مخ شي، د پښتو متل دی چې نه سيخ وسوځي او نه کباب!

په قران کريم کې موږ مکي او مدني سورتونه لرو، که يې موضوعاتو او محتوا ته پام وشي، نو ژور بدلون به پکې حس شي؛ دا ولې؟ ځکه وخت، مکان او غوښتنې بدلې شوې، د اسماني اشرايعو روح داسې نه دی جوړ چې له حالاتو سره ټکر ته انسان اړ کړي، بلکې ورسره د جوړېدا او تعامل توصيه کوي. په اضطراري حالاتو کې د حرام ژوي غوښه خوړل، يا هم خپله مسلماني پټول کفر اظهارول له حالاتو سره د تعامل دوې نمونې دي.(بقره: 173، نحل: ١٠٦)

فقهي پوهان به دې کې اختلاف نه لري چې د سعودي د علماؤ فتوا د افغانستان په اړه د عملي کېدا وړ نه ده، مگر په هغه صورت کې چې د مسلې په ټولو بعدونو پوه شي او بيا فتوا ور کړي. داسې خو هيڅ ممکنه نه ده چې زموږ د هرې مسلې په هر اړخ دې د بل هيواد علماؤ پوره پوه کړل شي او بيا دې د مسلې حل هغوی موږ ته وړاندې کړي.

له دې امله اړينه ده چې د هر هيواد په جغرافيه کې دننه ديني پوهان د مسلو داسې حل وړاندې کړي، چې نه ځمکنۍ حقيقتونه ورسره ټکر ولري، نه د زمانې غوښتنې له پامه پکې اچول شوې وي، نه هم مکان هېر شوی وي او سمدم له مقتضا الحال سره مناسب ځوابونه ورته موندل شوي وي.

د مشهور فقيه امام شافعي په اړه د تاريخ کتابونو کې راځي چې کله د عمر په اخيرو وختونو کې مصر ته ولاړ، نو د خپلو پخوانيو فتواو برخلاف يې نوې فتواوې ور کړې، ځکه نو د شافعي مذهب په فقه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه مصري اقوال د نویو اقوالو په نوم یادوي او معتبر هم دي. د هغه همدې تګلارې ته د عبد السلام الاندونیسي په نوم یوه عالم په الامام الشافعي في مذهبیه القدیم والجدید کتاب کې کتنه کړې ده، دغه کتاب اوونیم سوه مخونه چې د مصر الازهر پوهنتون ته د دوکتورا لپاره لیکل شوی او ۱۹۸۸ کې خپور شوی دی. انلاین موندل کیږي.

د امام مالك څخه د عباسیانو یوه خلیفه(چې غالبا هارون الرشید به وو) وغوښتل چې د موطأ په نوم کتاب به په ټول خلافت کې قانون اعلان کړو، مګر امام هغه منعه کړ چې دا پر خلکو بوج راولي هر ځای زموږ فتوا او اقوال نه چلیږي، ځکه کلتورونه، وختونه او ځایونه توپیر کوي او دا هر څه د مسلو په ادلون بدلون کې رول لري، له دې امله نو خلکو باندې دیني مسلو کې اجبار مه راوله.(2)

اوس زموږ لپاره ولې د یوه تعبیر درلودل اړین دي؟ ځواب تر یوه حده واضح هم دی، خو زه بیا هم خپل استدلال وړاندې کوم: موږ د یوه ملت په توګه خپلې داسې تقاضاوې لرو، چې له نورو ملتونو سره توپیر لري، داسې کلتور لرو چې په بعضو برخو کې به حتمن له نورو فرهنګونو سره فرق لري، وختونه تیرېږي او نوې غوښتنې و مسلې پیدا کوي، اوس دې ټولو ټکو ته په کتو که موږ د نورې دنیا د علماؤ فتواوې عملي کړو، نو په خورا زیاتو ځایونو کې زموږ له غوښتنو، حالاتو، کلتور اوحیاتي مسلو سره جوړې نه راځي، اوس به یا موږ خپل دنیوي ژوند په دې خاطر تریخوو چې د نورو علماؤ فتواوې علمي کړو یا به د ځان لپاره زموږ له حالاتو سره سمې فتواوې له شرعي متونو څخه راباسو، چې عقلن و نقلن معقوله او منطقي حللار ده. له دې امله موږ ته په کار ده چې د نورو افکار دلته را وارد نه کړو، بلکې د افکارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولید ته اړتیا ده چې موږ پـه فرهنـګ رنګیـدلي وي، لـه حـالاتو سره د ټکر پر ځای جوړ راشي، غوښـتنو و پوښـتنو تـه مـو معقـولې حلـلارې وړاندیز شوې وي چې هم نقلي جنبه ولري او هـم د مشـاهدې، بشـري تجربې او عقلانیت پوښ پرې اوار شوی وي.

دا هغه څه دي چې ما له دیني متونو د تجربې، مشاهدې او عقل په مټ فهمولي دي.

۲۵/۵/۲۰۱۹

سرچینې:

(۱)فتح الباري، باب افضل الصلاة لوقتها، ح: ۵۲۷، ۹/۲)

(2)صفة صلاة النبي، د الباني ص: ۴۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شریعت او اخلاقو اړیکه

له ډېر لرغونی دور څخه په فلسفه کې پر اخلاقیاتو بحث کېده او لا هم کېږي. بلکې تر پخوا نن ډېر په جدي ډول دا موضوع تر بحث لاندې ده او لا نور بعدونه پیدا کوي. اوسمهال د اخلاقیاتو او شریعت ترمنځ پر رابطه هم خورا ډېر بحثونه کېږي. دلته به د خپل بشري وس سره سم پر دې موضوع لږ تم شم.

بحث ته تر داخلېدو وړاندې به لومړی د دین، شریعت او اخلاقو تعریف وړاندې کړو چې له موږ سره د بحث په پوهېدا کې ګټور تمامېږي. که څه هم د ټولنیزو پدیدو په اړه ټولمنلی تعریف نه شي وړاندې کېدای او هر زمان و مکان کې یې ګڼ او بېل تعریفونه وړاندې شوي دي. زما په اند دین او شریعت سره بېل دي. د قران کریم د دې وینا له مخې چې د ټولو نبیانو دین یا ملت یو ګڼي(۱) او بل لور ته بیا شریعت د هر چا دا بېل بولي(۲) دا معلومېږي چې دین او شریعت باید سره بېل شي. دې ته په کتو باید دین داسې تعریف کړو:

د دین تعریف:

د ټولو رسولانو ترمنځ مشترکاتو ته دین ویلای شو، چې احکام یې عمومي او اوږدمهالي وي، ټول فوکس یې د خدای پر احترام، پر هغه د باور او حساب و کتاب باندې وي. له همدې امله چې کله قران کریم د رسولانو د بلنې لنډیز راخیستی، نو اتقوا الله او اعبدوا الله باندې یې بسنه کړې.(۳)

د شریعت تعریف:

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرعي احکام د ديني احکامو برخلاف زياتره يې لنډمهالي او خصوصي وي. له دې امله نو په شرايعو کې نسخه راتلای شي،(۴) احکامو کې اختلاف تر سترګو کېږي او له يوې ټولنې بلې ته او له يوې زمانې بلې ته توپير کوي. ځکه دا احکام له ټولنيز ژوند او اړيکو سره تړاو لري، چې وخت پر وخت د بدلون، تغيير او بيخي ورکېدا په حال کې وي، نو احکام يې هم هغه ټول څه مني چې په ټولنيز ژوند کې يې د موجودېدا شتونتيا هيڅکله نه شي ردېدای.

له پاس دوو تعريفونو معلومه شوه چې اخلاق د شريعت برخه کېدای شي، نه د دين؛ ځکه اخلاق يوه ټولنيزه پديده ده، چې له دې موضوعاتو يوازې شريعت بحث کوي.

د اخلاقو تعريف:

جيم ريچلز وايي: د عقل په لارښوونه عمل کول، يعنې د هر کار د تر سره کېدا لپاره بايد مناسب دلايل وجود ولري.(۵) يو بل تعريف يې داسې شوی دی: د ژوند په ټولو برخو کې د فضايلو او رذايلو مجموعې ته اخلاق وايي.

دلته يوه بله موضوع زما په اند ګونګه پاتې شوه. د اخلاقو او ټولنيزو ارزښتونو ترمنځ توپير يا اتحاد ته ګوته ونه نيول شوه. زموږ په ټولنه کې يو کس چې د بدو ځواب په ښه ورکوي، پر خلکو پوښتنه کوي، بدې خبرې نه کوي، د هر چا سره مخکېدای يې په ورين تندي وي، دې ته اخلاقي وايو. خو سخي ته اخلاقي نه وايو. ارزښتونه موږ ملي، فرهنګي، شرعي، تاريخي او... ته ويشلای شو؛ خو د اخلاقو دارنګه تقسيمبندي ما تر اوسه نه ده ليدلې. له دې جوتېږي چې اخلاق او ارزښتونه تر خپل منځ توپير هم سره لري او هر ارزښت نه اخلاقي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارزښت بللای شو او نه له دې زاویې ورته کتل به سم او پر ځای کار وي. خو دا هم باید ومنو، چې د دواړو ترمنځ پوله درول هم اسانه کار نه دی. همدا سختي د دې سبب شوې چې د دواړو ترمنځ د بیلتون کرښې تر یوه حده همداسې مبهمې پاته شي.

د دواړو د راپیدا کېدا انګېزه هم لږ تر لږه بیلتون ته اشاره کوي. د ارزښتونو په اړه عمومي فکر دا دی چې ټولنې یې راپنځوي. له دې امله ورته تولنیز قراردادونه هم وایي. مګر د اخلاقو په اړه په مجموع کې دا فکر زما په اند سم نه دی. ځکه د یو کس د اخلاقو په لاسته راوړنه کې د هغه خپل رول او د ټولنې د ارزښتونو، قیدونو او کلتور رول دواړه شته. خپل رول په دې معنا چې د ټولنې له جبر پرته کولای شي یو ښه اخلاقي صفت په ځان کې پیدا کړي، که څه هم هغه صفت هم دی له ټولنې کسب کوي، البته اختیار او په ځان کې پیدا کول یې خپل کمال وي. دا د یوه کس خپل رول دی.

د ټولنې او کلتور رول بیا دادی چې د اخلاقیاتو ځینې برخې د ټولنې جبر وي. لکه زموږ په ټولنه کې پردۍ میرمنې ته لاس ور کول، که څه هم د یو کس به زړه غواړي چې لاس ور کړي، دلته زموږ ټولنه او دین دواړه رول لري، بل خوا بیا په غربي ټولنو کې لاس ور کول، روغبړ ورسره کول، پروا نه لري، خو زموږ ټولنه یوه فرد ته ور زده کوي چې دلته به دا کار نه کوې، که نه حیثیت به دې ور سره کم شي، د یو چا له عکس العمل سره به مخ شې، یا به هم په ټولنه کې د بد و بداخلاقه په نوم معرفي شې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې اخلاق له شریعت سره څه اړیکه لري؟ د اخلاقو سرچینه شریعتونه دي که ټولنې؟ او د شرعي اخلاقو او سیکولر اخلاقو ترمنځ څه تفاوت دی؟په اړه یې ګڼ نظرونه موجود دي.

یو نظر دا دی چې اخلاق له شریعته بېل دي. د اخلاقیاتو جلا نظام شته چې په یوه غیر مذهبي ټولنه کې هم وجود لري. دویم نظر دا دی چې مذهب یا شریعت عیني اخلاقیات دي. درېیم نظر داسې دی چې اخلاقیات له شریعت سره نه د تضاد اړیکه لري او نه د عینیت؛ بلکې درېیمه اړیکه ده چې نه ټول اخلاقي نظام شرعي بللای شو او نه برعکس. په شریعت کې د اخلاقو په اړه ګڼې لارښوونې شته، دومره لویه ټولنیزه پدیده شریعت له پامه اچولای هم نه شي. زه تر لومړیو دوو نظرونو له درېیم سره موافق یم، خو زه یو بل وېش هم پکې راولم.

د اخلاقو هغه برخه چې شریعت کې یې یادونه نه وي شوې، له لومړي نظر سره سم غیر مذهبي اخلاق دي. دا سمه خبره ده چې په غیر مذهبي ټولنو کې هم اخلاق وجود لري او هلته اخلاقي نظام لازمن شته. مګر موږ دلته یوازې د انساني ټولنې د هغې کتلې په اړه خبره نه کوو چې هلته یا مذهب نه شته یا تر مذهب وړاندې ټولنې وې؛ بلکې د اخلاقو او مذهب په اړیکه کې به هغه ټولنې هم په نظر کې نیسو چې مذهب پکې شته او مذهبي معاشرې یې ګڼلای شو. نو اول اند تر یوه حده سم دی.

دویمه برخه هغه اخلاق دي چې تر شریعت مخکې هم په یوه ټولنه کې موجود وي خو د شریعت تر نزول وروسته یې په شرعي متن کې هم یادونه راشي. ممکن دا برخه ځینې نظروال مذهبي ونه بولي، خو د دویم نظر خاوندان یې مذهبي جامه وراغوندي. په شرعي متن کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې برخې راوړلو څخه داسې ښکاري چې مذهب ور سره موافق دی، د ساتنې لپاره يې يوه انګېره هم انساني ټولنې ته ور کړې، نو توليدي مذهبي اخلاق يې نه شو بللای، مګر په هر حال مذهبي صبغه لري.

البته دومره هم نه لکه د دويم نظر خاوندان چې يې ادعا کوي او اخلاق عيني مذهب يا مذهب عيني اخلاق ورته ايسي؛ اما داسې انګېرل هم زما په اند سهي نه دي چې په مذهب کې بېخي اخلاقي نظام وجود نه لري يا هم سره ضد دي. مذهب د انساني ټولنې لپاره دی، اخلاق هم د ټولنې د ګټې لپاره جوړ انساني چوکاټ دی، له دې امله مذهب اخلاقيات هېرولای نه شي او ځای پر ځای يې يادونه شوې ده.

درېيمه برخه هغه اخلاق دي چې يوازې په مذهبي ټولنو کې وجود ولري او د هغو سرچينه هم يوازې مذهب وي. مثلن: په عربي ټولنه کې د جنګي بنديانو په اړه د غلامۍ، وژنې، بندي کونې، په فديه کې د ايله کولنې او ډېر نادر له قيد او شرط پرته ايله کولو دود موجود و، خو اسلام د جنګي اسير په اړه د فديې او احسان امر وکړ چې د غلامۍ، وژنې او په زندان کې د ساتنې رواج يې ختم کړ. دلته اسلام د جنګي اخلاقو په فهرست کې يو نوی باب خلاص کړ.(٦) زما په اند دا حکم د جنګي اخلاقو په ليست کې شاملولای شو که څه هم ښايي ځينو ته دا يو حقوقي امر او موضوع و ايسي؛ مګر زه پکې عربو ته د نويو جنګي اخلاقو څرکونه هم وينم.

که د لنډيز په ډول ووايم هغې ټولنې ته چې د لومړي وار لپاره شريعت ورکول کېږي، تر نزول وروسته به يې اخلاقي سيستم درو برخو ته تقسيمېږي. يوه برخه پخواني اخلاقيات يې شريعت منې چې ځينې کسان يې بيا مذهبي اخلاق بولي. يوه برخه يې ردوي چې د يوې غير

(c) ketabton.com: The Digital Library

مذهبي ټولنې د اخلاقي نظام برخه وه او له شریعت سره جوړ نه راځـي نو ردېږي او د اخلاقو په چوکاټ کې ځیني نوې اضافې هم کېږي چې د شریعت تر نزول وروسته د هغې ټولنې په اخلاقي چوکاټ کې ځای نیسي او دې ته تولیدي مذهبي اخلاق ویلای شو.

د مذهبي ټولنې د اخلاقیاتو او د غیرمذهبي ټولنې د اخلاقي نظام ترمنځ جوت توپیرونه شته. لومړی توپیر یې په انګېزه کې دی. یو مذهبي کس د ثواب هیله لري، خو نامذهبي کس یې نه لري. مذهبي کس د اخلاقو سرچینه یا شریعت بولي یا یې د مذهبي تایید له امله مذهبي صبغه ور کوي چې غیر مذهبي کس یا ټولنه کې مذهبي اخلاق یا د مذهب له لورې تایید شوي اخلاق وجود نه لري. پر خدای، قیامت، ثواب او جنت و دوزخ باور د اخلاقو په تعمیل، ساتنه او تبلیغ کې موثر رول لري چې یوه غیر مذهبي ټولنه له دې موثر ځواک څخه بې برخې وي. یعنې مذهبي ټولنه یا کس د اخلاقي اصولو پابندي د خپل وجدان له مخې هم کوي او د خدای په خاطر یې هم کوي، خو غیر مذهبي ټولنه یو هځونکی ځواک لري چې هغه انساني ټولنه یا د وجدان قضاوت دی. په مذهبي ټولنه کې د اخلاقو سرچینه هم ټولنه وي او هم شریعت، خو په غیر مذهبي ټولنه کې یوازې ټولنه مرجع وي.

کله چې په یوه ټولنه کې مذهب ځای ونیسي نو د وخت په تېرېدا بیا له شرعي متن څخه یوه برخه نوي مذهبي اخلاق را پیدا کېږي که څه هم د زمان او مکان په تغییر به تغییر خوري؛ خو سرچینه یې مذهبي متون وي. د شرایعو د اختلاف له امله به د اخلاقو دا برخه هم په خپل ذات کې متنوعه وي، خو یو ټکی یې مشترک دی چې سرچینه له مذهبي متن څخه اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په اند د بشپړ اخلاقي نظام سرچینه مذهب هیڅکله هم نه دی. اخلاق پنځونه په مجموع کې د یوه فرد کار هم نه دی. که یو فرد ټول عمر یوازې ژوند وکړي، نو ممکن چې د اخلاقو په نوم هیڅ بیخي ونه پیژني. اخلاق یوه ټولنیزه پدیده ده. اخلاقي نظام هغه مهال معنا ور کوي چې ټولنه وجود ولري. د یو کس اخلاق هغه مهال معلومیږي چې له بل سره په تعامل کې واقع شي. نو مذهب یوازې یوه سرچینه نه شي کېدای چې اخلاقي نظام وپنځوي. بلکي د اخلاقیاتو لویه برخه خپله په ټولنه کې د اړتیا له مخې را پیدا کیږي او مذهب یې په مختلفو وختونو کې د تایید یا رد په ټاپه نازوي او د اخلاقو په نظام کې بیخي وړه برخه یې شته چې یا د شریعت راوړونکي مخامخ په هغه امر کړی وي یا د زمانې په اوږدو کې انسانان یو تعبیر ترې واخلي او هغه وروسته د مذهبي ټولنې په اخلاقي نظام کې مهم ځای ونیسي. په یوه حدیث کې راغلي چې زه د غوره اخلاقو د بشپړولو لپاره راغلی یم(۷)، له دې ثابتیږي چې په ټولنه کې اخلاقي نظام وجود در لود، مذهب یې یوه برخه چې ټولنې ته ګټه نه لري، ردوي، یوه برخه یې تاییدوي.

اخلاق د هرې انساني ټولنې اړتیا ده چې باید وپنځول شي. له دې امله د یوې ټولنې د اخلاقي نظام ځیني برخې ښایي د بلې ټولنې له اخلاقي نظام سره توپیر ولري. ځکه هره ټولنه خپلو اړتیاو ته په کتو د اخلاقو چوکاټ جوړوي چې ښایي هغه چوکاټ په بله ټولنه یا زمانه کې کار ور نه کړي. مذهب هم د هرې ټولنې په لوښي کې چې نازلیږي د هغه لوښي په رنګ تل رنګېدلی وي. ځکه لومړي مخاطبین یې د هغې ټولنې وګړي وي چې باید د هغوی زمان، مکان، کلتور او اړتیاوې په پام کې ونیسي. له دې امله نو د مذهبي اخلاقو برخه کمه ده. ځکه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ټولنه کې په هغه بڼه نه شي چلېدای چې د لومړي ځل لپاره یوې ټولنې ته ور کول شوي. همدا سبب دی چې بلې ټولنې ته په تلو خپل پخوانی رنګ ورو- ورو بایلي او د بلې معاشرې په رنګ رنګیږي او موږ یې په خپله ټولنه کې ژوندي مثالونه ډېر لرو.

په مذهب کې ډېری برخه د عباداتو، د ایمان، میتافزیک مسایلو، معاملاتو او... ګڼو نورو شیانو ده، یوازې یوه برخه یې اخلاقیات دي، مذهب که د ټولنې د خیر لپاره نازلیږي، نو په هره ټولنه کې د اخلاقیاتو دوه ډوله شته چې یا به ښه وي یا بد، که ښه وي، باید مذهب یې تایید کړي او که بد وي هغه به ردوي، مثلن: په عربي ټولنه کې فحاشي زیاته وه، دا کار یې د ټولنې په ضرر و، د ښځې حیثیت ته یې صدمه رسولې وه، عربي ټولنې له ښځې ته په داسې نظر کتل چې نارینه یې د جنسي- تندې د خړوب لپاره کاروي، عاطفي او غوره اخلاقي اړیکه د دې دوو جنسونو ترمنځ کم رنګه شوې وه. رسول الله ص فحاشي حرامه کړه، ښځو ته یې په ټولنه کې داسې حیثیت ور کړ چې دویمه درجه مخلوق نه وي، بلکې خپل استقلالیت یې په هر شي کې ور کړ، د تجارت حق، د ملګري د انتخاب حق، د خپل ژوند د هر ډول کولو حق، د تعلیم حق، د میراث حق، تر ټولو بده دا وه چې د مال په شان به میراث پاته شوه او یوې کورنۍ به په میراث وړه، الله تعالی دا کار حرام کړ، د ښځې په اړه رسول الله ص وصیت وکړ چې:

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «خِيَارُكُمْ خِيَارُكُمْ لِنِسَائِهِمْ».(۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: له عبد الله بن عمرو رض روایت دی، ده ویل چې رسول الله ص وویل: ستاسو غوره هغه کسان دي چې له خپلو ښځو سره ښه چلند کوي.

په عربي ټولنه کې یوه بد اخلاقي دا وه چې کمزورو کسانو ته په بد نظر کتل کېدل، په دې کسانو کې زیاتره یې هغه خلك وو چې په ټولنه کې یې پېشې در لودې، لکه زرگر، پښ، نجار، حجام او داسې، نور د المفصل في تاریخ العرب قبل الاسلام لیکوال وایي:

وکانوا یعیرون من یتزوج من ابنة صائغ أو حداد أو نجار، ویعیرون نسله، ولا سیما إذا کان من بیت رفیع.(٩)

ژباړه: دوی هغه چا ته پېغور ور کاوه چې د زرگر، پښ یا نجار لور به یې نکاح کړه، د هغه نسل ته یې هم پېغور ور کاوه، په خاص ډول که به هغه سړی د اشرافي کورنۍ و.

له دې ښکارې چې عربي ټولنه هغه وخت عربي ټولنه له بد اخلاقي زوال سره مخ وه، د رسول الله ص په راتلو دا معیارونه بدل شول، قران کریم ورته لار ښوونه وکړه:

{یَا أَیُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاکُمْ مِنْ ذَکَرٍ وَأُنْثَى وَجَعَلْنَاکُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَکْرَمَکُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاکُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِیمٌ خَبِیرٌ }.(١٠)

ژباړه: اې انسانانو! موږ تاسو له یوه نارینه او ښځې پیدا کړي یئ بیا مو خیلونه او قبیلې د دې لپاره کړئ چې سره وپېژنئ، الله ته ستاسو باعزته په تاسو کې متقي کسان دي، یقینن الله علیم او باخبره دی.

قران د هغوی اخلاقي بدۍ ته گوته ونیوه، قبیلې، خیلونه او نسب د ښه سړیتوب معیار نه دی، تقوا د انسانیت معیار شوه، همدې ته په کتو رسول الله ص ویلي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

أَلاَ لاَ فَضْلَ لِعَرَبِيٍّ عَلَى عَجَمِيٍّ، وَلاَ لِعَجَمِيٍّ عَلَى عَرَبِيٍّ، وَلاَ أَحْمَرَ، عَلَى أَسْوَدَ، وَلاَ أَسْوَدَ عَلَى أَحْمَرَ، إِلاَّ بِالتَّقْوَى.(11)

ژباړه: خبردار! عرب پر عجم غوراوی نه لري او عجم یې پر عرب نه لري، سور یې پر تور نه لري او تور یې پر سور نه لري، فضیلت په تقوا سره دی.

عرب په همدې اخلاقي وبا اخته وو چې خپل ځانونه تر نورو قومونو غوره ورته برېښېدل، عربانو ته دا کسبونه هم سپک ښکارېدل، له دې امله به یوازې مرېیانو، عجمیانو او یهودو دا کارونه کول، د المفصل لیکوال د خپل پاسني بحث په اوږدو کې وايي چې په دې برخه کې به حتمي مبالغه هم شوې وي، دې زیاتوي: ولکننا لا نستطیع نکران ازدراء العرب للحرف والصناعات.

خو موږ نه شو کولای چې کسب او کمال ته د عربو له سپک نظره منکر شو.

اسلام د هغوی دا اخلاقي مرض په دې توګه بدل کړ: رسول الله ص وویل: لوړ لاس پر کښته غوره دی(۱۲) او خپل کار و عمل یې وغوره باله(۱۳) همدا شان یې وویل چې زکریا ع نجار و(۱۴)، نو کسب او پیشه هیڅ بد کار نه دی، بلکې پر بل ځان تحمیلول بد کار دی(۱۵).

۲۰۱۸/ ٦/ ۲۲

سرچینې:

(۱)سورة الانبياء: ۹۲، سورة المؤمنون: ۵۲)

(۲)سورة المائده: ۴۸، او په سورة التوبه کې د قران کریم داسې هدایت هم شته: هُوَالَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ (التوبه: ۳۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: الله هغه دی چې خپل رسول يې له عملي تګلارې او حق دين سره لیږلی. دلته د (هدی او دین) بیل- بیل ذکر کول دا په ګوته کوي چې دواړه جلا شیان دي. د معجم لغة العربیه المعاصر لیکوال د (هدی) په درو ترجمو کې طریقه او شریعت هم راوړي دي. له دې هم ثابتیږي چې شریعت او دین سره بیل دي.

(۳)سورة الاعراف: ۵۹، ٦۵، ۷۳، ۸۵)

(۴)سورة البقره: ۱۰٦)

(۵)مصطفی ملکیان، رابطه دین و اخلاق.

(٦)محمد: ۴.

(۷)السنن الکبری، کتاب الشهادات، باب بیان مکارم الاخلاق و معالیها التي من کان متخلقا بها، ح: ۲۰۸۱۹)

(۸).سنن ابن ماجه، کتاب النکاح، باب حسن معاشرة النساء، ح: ۱۹۷۸.

(۹)المفصل فى تاريخ العرب قبل الإسلام (8/ 155)

(۱۰)[الحجرات: 13].

(۱۱) مسند احمد، مسند رجل من اصحاب النبي ص، ح: ۲۳489.

(۱۲)بخاري، کتاب الزکات، باب لا صدقة الا غن ظهر غنی، ح: ۱۴۲۷.

(۱۳)بخاری، کتاب الزکات، باب علی کل مسلم صدقه...ح: ۱۴۴۵.

(۱۴)مسلم، کتاب الفضائل، باب فضائیل زکریا ع، ح: ۲۳۷۹.

(۱۵)نحل: ۷٦.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کربوړي وژل، ثواب که خطا؟

لومړی د موضوع په اړه دوه روایات را اخلم:
عَنْ سَعِيدِ بْنِ المُسَيِّبِ، أَنَّ أُمَّ شَرِيكٍ، أَخْبَرَتْهُ «أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَمَرَهَا بِقَتْلِ الأَوْزَاغِ».(۱)
ژباړه: ام شریک رض سعید ته خبر ورکړ چې رسول الله ص د کربوړي په وژلو امر کاوه.
عَنْ أُمِّ شَرِيكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، " أَمَرَ بِقَتْلِ الوَزَغِ، وَقَالَ: كَانَ يَنْفُخُ عَلَى إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلاَمُ ".(۲)
ژباړه: له ام شریکه رض روایت دی چې رسول الله ص د کربوړي په وژلو امر کاوه او ویل یې چې ده د ابراهیم علیه السلام اورته ورپوکل.
د کربوړي د وژلو په اړه نور روایات له ابوهریره رض، سعد بن ابي وقاص رض، ابن مسعود رض او یو همدا لوړ روایت دی چې له ام شریک رض څخه شوی دی. په دې روایاتو کې ځینې نکتې سره مشترکې او ځینې یې بېلې دي. مثلن: په لوړ روایت کې د ابراهیم علیه السلام ذکر کول د ځینو محدثینو په اند د بخاري د استاد عبید الله بن موسی په روایت کې راغلي دي چې د ابن جریج مدرج یې بللی دی. ځکه ابن جریج څخه نورو شاګردانو روایت کړی دی او دا جمله هغوی نه ده راوړې، نو ښکاره خبره ده چې دا شاګرد د حدیثو اخیستلو په فهم کې تېروتنه کړېده.
روی يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ القطان وَ محمد بن بَكْرٍ البرساني وَرَوْح بن عبادة قَالَوا: حَدَّثَنَا ابْنُ جُرَيْجٍ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبْدُ الْحَمِيدِ بْنُ جُبَيْرِ بْنِ شَيْبَةَ، أَنَّ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابْنَ الْمُسَيِّبِ أَخْبَرَهُ، أَنَّ أُمَّ شَرِيكٍ أَخْبَرَتْهُ، أَنَّهَا اسْتَأْمَرَتِ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي قَتْلِ الْوِزْغَانِ فَأَمَرَهَا بِقَتْلِ الْوِزْغَانِ.(٣)

ژباړه: یحی، محمد، او روح درې واړو روایت کړی دی چې ابن جریج ویل موږ ته عبد الحمید حدیث بیان کړ چې ده ته ابن مسیب خبر ور کړ، ام شریک رض هغه ته خبر ور کړ چې دې ویل: له رسول الله ص مې د کربوړې د وژلو په اړه اجازه وغوښته؛ نو هغه دکربوړې وژلو اجازه راکړه.

دې حدیث کې هغه لوړه خبره نه شته په داسې حال کې چې درې کسانو روایت کړی دی، نو معلومه شوه چې هغه حدیث کې تېروتنه شوې ده. بله نکته داده چې ام شریک له رسول الله ص د قتل اجازه غوښتې ده، له دې معلومېږي چې ام شریک رض له کربوړیو په تکلیف شوې وه، نو هغې اجازه وغوښته چې باید قتل یې کړم، رسول الله ص اجازه ور کړه؛ ځکه هغه ترې په عذابه وه. د مسلم او مسند له دې حدیث څخه موږ په اثبات رسولای شو چې که له کربوړې یا هم بل شي څخه انسان ته تکلیف رسېده، نو وژل یې روا دي.

خو که فرض کړو چې هغه لومړی حدیث هم سهي دی، وروستی جمله یې د ابن جریج مدرج نه ده، نو بیا له دې لاندې مشکلاتو سره مخېږو:

له قران کریم سره یې ټکر واقع کېږي؛ ځکه قران کریم اصل بیانوي چې د یوه کس په ګنا بل کس نه نیول کېږي، دلته ولې یو حیوان د بل په ګنا نیول شوی دی؟

وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى (الانعام: ١٦٤)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: هر کس چې یو کار کوي گنا یې پر هغه ده، او هیڅ گنهکار د بل په گنا نه نیول کیږي.

د قران کریم دې اصل ته په کتو، که موږ دا فرض کړو، چې کربوړي دا کار کړی دی، نو د نړۍ ټولو کربوړیو او ټول نسل ته یې ولې سزا ورکوله کیږي؟ که له انسان سره دا معامله نه کیږي، چې عقل هم لري، شعور هم لري، کتاب او نبي هم ورته راغلي دي او اصل مخاطب هم دی، نو له حیوان سره ولې دا د ظلم معامله وشي؟

قران کریم وایي چې پر ابراهیم علیه السلام باندې الله اور یخ او سالم کړ: قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْداً وَسَلاَمًا عَلَى إِبْرَاهِيمَ (الانبياء: ۶۹)

ژباړه: موږ وویل: اې اوره! پر ابراهیم باندې یخ او سالم شه.

که اور ابراهیم علیه السلام ته هیڅ زیان نه وي رسولی، یا بیخي گرم شوی نه وي، نو بیا د کربوړي پوکل د څه لپاره و؟ د کربوړي دا عمل بیا د قران کریم له بل ایت سره واضح په ټکر کې راځي:

وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الأَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَالْمَلاَئِكَةُ وَهُمْ لاَ يَسْتَكْبِرُونَ () يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ.

(النحل: ۴۹، ۵۰)

ژباړه: الله ته هغه څه سجده کوي چې اسمانو کې دي او هغه چې ځمکه کې دي له حیواناتو او ملایکو، دوی د الله له عبادته لویي نه کوي، پر خپلو ځانو د دوی له ربه ډاریږي او هغه څه کوي چې امر یې ورته کیږي.

له دې ایت څخه معلومه شوه چې ملایکې او حیوانات د الله پر ښودل شویو طریقو روان دي او کله یې هم مخالفت نه کوي. پوښتنه داده چې د قران له دومره صراحت سره څنگه ومنو چې کربوړي د الله یوه ستر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیغمبر ته د دښمنۍ په سترګه کتل او د مشرکانو ملاتړ یې کاوه؟ تر دې ور هاخوا بله پوښتنه داده چې حیوانات د انسان د کفر او اسلام تمیز نه شي کولای، که نه په حیواناتو کې تر ټولو ښایسته او انسان ته نژدې یې اس دی، هغه په تېره زمانه کې ډېر قیمتي و او انسان ته یې ډېر ارزښت درلود، مګر موږ ته ثابته ده چې د رسول الله ص او اصحابو په مقابل کې د مکې مشرکانو له اسانو کار اخیسته او هیڅ اس جنګ ته له تلو انکار نه دی کړی. له قران کریم او عقل څخه مخالفت د موضوعي حدیث یوه علامه ده؛ مناسبه ده چې دلته له اصول الحدیث څخه یوه قاعده رانقل کړم:

د- أو قرينة في المروي: مثل كون الحديث ركيك اللفظ، أو مخالفا للحس، أو مخالفا لصريح القرآن.(۴)

ژباړه: (د موضوعي حدیث) څلورمه نښه د حدیث په متن کې وي، مثلا: الفاظ یې رکیک وي، د حس (یا عقل) مخالف وي او د قران کریم د ښکاره نص مخالفت یې کړی وي.

دلته موږ وینو چې دا روایت په همدغو الفاظو نه یوازې د قران کریم مخالف دی، بلکې د عقل او حس مخالف هم دی. موږ تر اوسه هیڅ حیوان نه دی لیدلی چې مکلف وي؛ یا هم د مکلفو انسانانو غوندې اعمال یې کړي وي؛ بیا دې هغه ته سزا ور کول شوې وي؛ نه یوازې هغه؛ بلکې ټول نسل یې د یوې ګنا له امله عاق شوی وي.

بل لور ته د دې حدیثونو مخالف کره روایات هم شته چې رسول الله ص یې د قتل امر نه دی کړی، حدیث کي دي:

عَنْ عَائِشَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لِلْوَزَغِ الْفُوَيْسِقُ» زَادَ حَرْمَلَةُ: قَالَتْ: وَلَمْ أَسْمَعْهُ أَمَرَ بِقَتْلِهِ.(۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: له عائشې رض روایت دی چې رسول الله ص کربوړې ته فویسق نوم ور کړ، حرمله په خپله روایت کې زیاته کړې چې عائشې رض ویل: ما نه دي ترې اورېدلي چې د کربوړې وژلو امر یې کاوه.

که یو لور ته هغه حدیثونه دي، نو بل لور ته دا حدیثونه هم شته چې رسول الله ص د هغه د قتل امر نه دی کړی. مونږ ولې یوازې د قتل حدیثونه بیان کړي دي او دغه روایت مو پټ کړی دی؟ ولې مو یوازې هغه د وژلو روایات منلي دي او دغه روایت مو په عمل او باور کې هیڅ ځای نه لري؟ په داسې حال کې چې د وژلو روایات له قران کریم سره ټکر دي، عقل یې نه مني، خپله له صحیحو روایاتو سره ټکر دي او تر خپل منځ هم موافقت نه سره لري. یو مثال یې د مسلم دا لاندې راوایات دي:

عَنْ سُهَيْلٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَال : «مَنْ قَتَلَ وَزَغًا فِي أَوَّلِ ضَرْبَةٍ كُتِبَتْ لَهُ مِائَةُ حَسَنَةٍ، وَفِي الثَّانِيَةِ دُونَ ذَلِكَ، وَفِي الثَّالِثَة دُونَ ذَلِكَ».

عَنْ سُهَيْلٍ، حَدَّثَتْنِي أُخْتِي، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: «فِي أَوَّلِ ضَرْبَةٍ سَبْعِينَ حَسَنَةً».

وفي رواية : عن سهيل، قال: حدثتني أختي أو أخي ، عن أبي هريرة، عن النبي -صلى الله عليه وسلم- أنه قال: "في الضربة الأولى سبعين حسنة".

ژباړه: له ابوهریره رض روایت دی چې رسول الله ص وویل: که چا په اول وار کربوړی قتل کړ، نو سل نیکۍ ور کول کېږي، په دویم وار کمې دي او په درېیم وار تر دې هم کمې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسلم له ابوهريره رض په بل روايت کې راغلي دي چې رسول الله ص وويل: په لومړي ويشتلو کې اويا نيکۍ دي.

او په دريېم روايت کې چې نورو کتابونو راوړی دی راغلي دي چې رسول الله ص وويل: د لومړي ويشتلو اويا نيکۍ دي. خو دلته بيا په سند کې خورا زيات مشکلات دي، معلوم نه دی چې سهيل حديث له خوره بيانوي که له ورورە، د مسلم په لومړي حديث کې يې له پلاره حديث بياناوه، نو د دې حديث په سند او متن دواړو کې مشکلات شته. که سل ومنو د اويا روايت به څه کوو، که اويا ومنو د سلو دا به څه کوو؟

قال النووي في شرحه: وقع في أكثر النسخ: (أختي)، وفي بعضها: (أخي) بالتذكير، وفي بعضها: (أبي). ... قالوا: ورواية: (أبي) خطأ).(٦)

ژباړه: نووي په خپله شرحه کې ويلي دې چې په زياتره نسخو کې اختي (له خوره روايت) راغلی دی، په ځينو کې اخي (ورور) نارينه راغلی دی، په نورو کې بيا ابي (پلار يې) ذکر کړی دی... دوی ويلي دي چې له پلاره روايت يې خطا ده.

د ابوهريره رض روايت د سند او متن دواړو له لورې خورا زيات مشکلات لري، د سهيل راوي په اړه اما ذهبي وايي:

قال في ترجمته: وَمِنْ غَرَائِبِ سُهَيْلٍ، عَنْ أَبِيْهِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ، حَدِيثُ: "مَنْ قَتَلَ وَزَغاً فِي أَوَّلِ ضَرْبَةٍ" .(٧)

ژباړه: د سهيل له پلاره او هغه له ابوهريره رض په غرائبو کې دا روايت دی چې که چا په اوله پلا کربوړی قتل کړ.

تر دې وضاحت وروسته که د حديثو له تعارضه ځان ساتل غواړو او هم يې د قران کريم له ټکر او عقل له تصادمه ساتل مناسب بولو، نو تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو ښه طریقه یې زما په نظر داده چې رسول الله ص ام شریک رض ته له دې امله د وژلو اجازه ور کړې وه چې هغه ترې په تکلیف وه، هغه ورغلې ده او په دې اړه یې پوښتنه هم ترې کړې ده، نو دا ټوله مسله د هغې د پوښتنې څخه را پیدا شوې ده. دا یوه خاصه پېښه ده چې د خاصې پوښتنې په ځواب کې راغلې ده؛ نه عمومي قانون چې که هر ځای مو کربوړی ولیده هغه به مړ کېږي.

په حدیثو کې د دې ډول مشکلاتو نور مثالونه هم شته، مثلن: پر مړي د ژړا په اړه راغلي روایت کې یو ځای ویل شوي دي چې که اهل یې وژاړي نو مړي ته له دې امله عذاب ور کول کېږي. دا حدیث په بخاري کې ابن عمر او خپله عمر رض څخه هم نقل شوی دی. اما ابن عباس یې له عایشې رض څخه نقل کوي چې دا حدیث د یوه یهودي په اړه راغلی دی چې جنازه یې تېریده، رسول الله ص هغه ته په اشارې وویل چې دوی پر ژاړي او هغه ته عذاب ور کول کېږي. له عائشې پوښتنه وشوه چې که عمومي شي، نو څه تاوان کوي؟ دې ویل چې تاوان یې له قران کریم سره ټکر دی، ځکه یو څوک د بل په ګنا نه نیول کېږي دا د قران کریم اصل دی، عایشې رض دا هم ویل چې دا د دې حدیث د بیان پر مهال له رسول الله ص سره موجوده وه او دا نورو اصحابو ته په نقل کې تېروتنه شوې ده. د کربوړي له روایت سره همداسې معامله شوې ده، پوښتنه ام شریک له دې امله کړې ده چې ترې په عذابه وه، ځکه که رسول الله ص عمومي د هغو د وژلو امر کړی وای، نو بیا پوښتنې ته اړتیا نه وه، بلکې هغې به هم وژلای. دا نورو اصحابو ته په نقل کې تېروتنه شوې ده، له دې امله نو د روایت متن او سند هم سم خوندي شوي نه دي. ځیني وایي هغه ضرري دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې امله نو فويسق هم بلل شوی دی او د وژلو امر يې هم شوی دی همدا شان د ثواب وعده هم ورکول شوې ده.

اما په فويسق کې يوازې کربوړی نه دی شامل، نور حيوانات هم دي لکه موږک. نو پر هغو د ثواب وعده يې ولې نه ده ورکړې؟ مار، لړم او غونډک تر کربوړي شل کرته زيات خطرناک دي؛ د هغو په اړه د يوې نيکۍ هم نه دي ويل شوي، اما د کربوړي په اړه د سلو، يا اويا نيکيو وعده شوې ده؟!

د علوم حديث يوه قاعده دا هم ده چې پر واړه کار د زيات ثواب ژمنې هم د يوه حديثو د موضوعيت نښه کېدای شي. وذلك كالأحاديث التي ترتب الثواب الكثير جدا على العمل القليل.(۸)

ژباړه: او دا لکه پر لږ عمل د ډېر زيات ثواب احاديث.

دلته د يوه کربوړي پر وژلو د سلو نيکيو ثواب هم پر يوه عمل د ډېر ثواب له جملې څخه دی چې د موضوعيت نښې له ورايه ښکې ښکاري. د کربوړي په اړه راغلو رواياتو کې که صحيح حديث وي، هغه يوازې هغه دی چې ام شريک رض تر تکليف وروسته له رسول الله د قتل اجازه وغوښته، دا حديث نورو کسانو ته په ناسم ډول رسېدلی دی يا هم وروسته راويانو کې داسې فاحشې تېروتنې ځينو کسانو کړې دي چې د روايت لوری يې يو مخ بلې خوا ته بدل کړی دی. هغه روايت چې د وژلو علت يې اور ته پوکل بيانوي، يا هغه چې د زياتو نيکيو وعدې ور کوي کره نه دي، حتمن په راويانو کې يا قصدي غلطۍ شوې دي او يا هم تېروتنې دي، له دې امله نو که اړتيا نه وه د کربوړي وژل د ثواب په نيت نه ښه کار دی او نه دې د يوه ژوندي مخلوق پر وژلو له خدايه ثواب غواړي. د اړتيا له مخې د يوه غوايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلالول هم مباح کار دی، اما د ثواب کار نـه دی، یـو مـار کـه څـوک خوري هم وژل يې لازمی دي، اما له خدای دې د ثواب تمه نـه لـري. ما په خپل ژوند کې د مار، لړم، غونډك، لنډۍ او غالبوزو ډېر خـوړلي او چيچلي ليدلي دي، خـو د کربـوړي د خوړلـو مـې تـر اوسـه نـه دي اورېدلي. نو څنګه د مار وژل د ثواب کار نـه دی، خـو د کربـوړي پـر وژلو يوه نيکۍ هم نه ده سل نيکۍ ور کول کېږي؟

د دې موضوع د احاديثو تر کتلو وروسته زه لومړی دې پايلې ته رسـېږم چې د کربوړي پر وژلو هيڅ امر نه دی شوی، د رحمة للعالمين له شـان سره دا مناسبه نـه ده چـې د يـوه حيـوان د درسـت نسـل وژلـو امـر دې وکړي، لکه عايشې رض چې ويل، کربوړی يې بويسق بللـی دی امـا د وژلو امر يې ما نه دی اورېدلی. که تر دې وروسـته بيـا هـم وژل فـرض کړو، نو هغه يوازې په يوه صورت کې ممکن دي، چې ام شريك رض ته يې د هغې تر غوښتنې وروسته اجازه ور کړې وه. که زمـوږ پـه زمانـه کې هم اړتيا د هغو مرګ ايجاباوه، نو نـه يـوازې چـې کربـوړی وژلای شي، بلکې نور حيوانات هم وژل کېږي اما د ثواب تمه دې نه کوي.

۲۰۱۹/سپتمبر/۷

سرچينې:

(۱)(بخاري کتاب بدء الخلق باب خير مال المسلم غنم يتبع بها شعف الجبال ح: ۳۳۰۷)

(۲)(بخاري کتاب احاديث الانبياء باب قول الله تعالى: واتخذ الله ابراهيم خليلا...ح: ۳۳۵۹)

(۳)(المسند ح: ۲۷۳۶۵ ، صحيح مسلم ح:۲۲۳۷)

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۴)(تيسر مصطلح الحديث، الفصل الثانى، تقسيم خبر الاحاد، المبحث الثاني، المطلب الثاني، الخبر المردود، د موضوعي حديث د پېژندلو بيان: ۱/ ۱۱۲)

(۵)(بخاري كتاب بدء الخلق باب خير مال مسلم غنم... ح: ۳۳۰۶، مسلم كتاب السلام باب استحباب قتل الوزغ ح: ۲۲۳۹)

(۶)(شرح نووي على مسلم، كتاب قتل الحيات وغيرها باب استحباب قتل الوزغ.)

(۷)"سير أعلام النبلاء: (۶/ ۱۷۱)

(۸)(الوسيط في علوم و مصطلح الحديث، اقسام الحديث من حيث القبول والرد، الحديث الموضوع، اثار الوضع السيئة: ۱/ ۳۴۲)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مراجع

۱)قران کریم.

۲)بخاري، محمد بن اسماعیل، صحیح البخاري، دار طوق النجاة، کال: ۱۴۲۲هق.

۳)قشیري، ابو الحسن مسلم بن الحجاج، صحیح مسلم، دار احیاء التراث العربي، بیروت.

۴)سجستاني، ابوداؤد سلیمان بن الاشعث، سنن ابي داؤد، المکتبة العصریة، صیدا-بیروت.

۵) ابو عیسی، محمد بن عیس بن سورة، الجامع الکبیر سنن الترمذي، دار الغرب الاسلامي-بیروت.

۶) ابو عبد الله، احمد بن محمد بن حنبل، مسند امام احمد بن حنبل، موسسة الرسالة، ۱۴۲۱- ۲۰۰۱.

۷) ابن ماجه، ابو عبد الله محمد بن یزید القزویني، سنن ابن ماجه، دار احیاء الکتب العربیة.

۱۰) عسقلاني، احمد بن علي بن حجر، فتح الباري شرح صحیح البخاري، دار المعرفة- بیروت، ۱۳۷۹هـ.

۱۱)نسائي، السنن الکبری، د ابو عبد الرحمن احمد بن شعیب الخراساني، د شعیب الاناووط تر سرپرستي لاندې د حسن عبد المنعم شبلي په تحقیق، د الرساله موسسې چاپ بیرون، لومړی چاپ: ۲۰۰۱، ۱۲ ټوکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

١٢)ابن بطال، شرح البخاري، د ابو الحسن علي بن خلف، د ابو تميم ياسر بن ابراهيم په تحقيق، د مكتبة الرشد سعودي رياض چاپ، دويم چاپ: ٢٠٠٣، لس ټوكه.

١٣)نووي، المنهاج شرح صحيح مسلم، د ابو زكريا محيي الدين يحيى بن شرف، دار احياء التراث العربي بيروت چاپ، د چاپ كال: ١٣٩٢، اته ټوكه.

١۴) معجم اللغة العربية المعاصره، د احمد مختار عبد الحميد عمر او يوې ډلې تاليف، د عالم الكتب چاپ، لومړى چاپ: ١۴٢٩هـ ٢٠٠٨م، څلور ټوكه.

١۵)كاساني، بدائع الصنائع في ترتيب الشرائع، د علاء الدين، ابو بكر بن مسعود بن احمد الحنفي، د دار الكتب العلميه چاپ، دوم چاپ: ١٩٨٦، ٧ ټوكه)

١٦) طبراني، معجم الكبير، د ابو القاسم، سليمان بن احمد بن ايوب بن مطير اللخمي الشامي، د حمدي بن عبد المجيد السلفي په تحقيق، د قاهرې د ابن تيميه مكتبې چاپ، دويم چاپ له تاريخ پرته، ٢۵ ټوكه)

١٧)موصلي، مسند ابي يعلى، د ابو يعلى احمد بن علي التميمي، د حسن سليم اسد په تحقيق، د دار المامون للتراث دمشق چاپ، لومړى چاپ: ١٩٨۴، ديارلس ټوكه.

١٨)قرطبي، الجامع لاحكام القران(تفسير قرطبي)، د ابو عبد الله محمد بن احمد الانصاري، د احمد البردوني او ابراهيم اطفيش په تحقيق، دويم چاپ: ١٩٦۴، لس ټوكه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹)دمشقي، تفسير القران العظيم، د ابو الفداء، اسماعيل بن عمر بن كثير القرشي، د سامي بن محمد سلامه په تحقيق، د دار طيبه للنشر والتوزيع چاپ، دويم چاپ: ۱۹۹۹، اته ټوکه.

۲۰) زحيلي،القواعد الفقهيه وتطبيقاتها فی المذاهب الاربعه، د محمد مصطفی، دار الفكر دمشق،لومړی چاپ ۲۰۰۶م، دوه ټوکه)

۲۱)سيواسي، فتح القدير، د ابن الهمام، كمال الدين، محمد بن عبد الواحد، د دار الفكر چاپ، له تاريخ پرته.

۲۲) جديع، تيسر علم اصول الفقه، د عبد الله بن يوسف، د الريان اداري چاپ، بيروت لبنان، لومړی چاپ: ۱۹۹۷، يو ټوک.

۲۳) افريقي، لسان العرب، د محمد بن مكرم بن علي ابو الفضل جمال الدين بن منظور، د دار الصادر بيروت چاپ، ۱۴۱۴ کال، ۱۵ ټوکه)

۲۴)معجم الوسيط، د ابراهيم مصطفی، احمد الزيات، حامد عبد القادر، محمد نجار، د دار الدعوه چاپ.

۲۵) الثقافة السلامية، د اثراء د نشر و توزيع اداري لومړی چاپ: ۲۰۰۷.

۲۶) مجلة البحوث الاسلامية، مسلسل شمیره: ۷۶، مخ: ۱۷۴، له رجبه تر شواله، کال: ۱۴۲۶هق.

۲۷)تحليل عن مفهوم الوسطية في الفقه الاسلامي: ۱۷۳.

۲۸) امالي، د ابن بشران، د دار الوطن رياض چاپ، د چاپ کال: ۱۹۹۷م.

۲۹) ملکیان، رابطه دين و اخلاق، د مصطفی، دانشگاه امام صادق، تهران ۱۳۷۴)

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۰)شاطبي، الموافقات، د ابراهيم بن موسى بن محمد الغرناطي، د ابو عبيده مشهور بن حسن په تحقيق، د دار ابن عفان چاپ، لومړی چاپ: ۱۹۹۷، اووه ټوکه.

۳۱)علي، المفصل في تاريخ العرب قبل الاسلام، د دوکتور جواد علي، د دار الساقي چاپ، څلورم چاپ: ۲۰۰۱، شل ټوکه.

۳۲)الباني، سلسلة الاحاديث الضعيفه والموضوعه واثرها السيئ في الامه، د ابو عبد الرحمن، محمد ناصر الدين، د دار المعارف رياض چاپ، لومړی چاپ: ۱۹۹۲، ۱۴ ټوکه.

۳۳)شوکاني، نيل الاوطار، محمد بن علي اليمني، د عصام الدين الصبابطي په تحقيق، د مصر- د دار الحديث چاپ، لومړی چاپ: ۱۹۹۳، ۸ ټوکه.

۳۴)شيباني، العلل و معرفة الرجال، د ابو عبد الله احمد بن محمد بن حنبل، د وصي الله بن محمد عباس په تحقيق، د دار الخارني رياض چاپ، دويم چاپ: ۲۰۰۱، درې جز.

۳۵)سقار، التکفير و ضوابطه، د منقذ بن محمود، د رابطه العالم الاسلامي چاپ.

۳۶)الباني، صفة صلاة النبي ص، د ابو عبد الرحمن، محمد ناصر الدين، د مکتبة المعارف رياض چاپ.

۳۷)نعيمي، تيسير مصطلح الحديث، د ابو حفص، محمود بن احمد بن محمود طحان، د مکتبة المعارف چاپ، لسم چاپ: ۲۰۰۴، يوټوک.

۳۸)ذهبي، سير اعلام النبلاء، شمس الدين، ابو عبد الله، محمد بن احمد، د شعيب الارنووط تر سرپرستۍ لاندې د پوهانو د يوې ډلې په تحقيق، الرساله ادارې چاپ، دريم چاپ: ۱۹۸۵، ۲۵ ټوکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۹)الوسیط في علوم و مصطلح الحدیث، د ابو شهبه محمد بن محمـد بن سویلم، د دار الفکر العربي چاپ، یو ټوک.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library